Departamentul de *servicii poştale* al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021 – 223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS ’94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www.aleris.ro

Titlu original (eng.): Safari în Africa *f* – Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

WEST, PAT

Întâlnire în Safari / Pat West

Traducător: Silvia Iorgulescu

Bucureşti: Alcris, 2007.

ISBN 978 – 973 – 121 – 030 – 8

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111.31 = 135.1

Colecţia „EL şi EA

PAT WEST

Întâlnire în safari

Traducerea şi adaptarea în limba română de SILVIA IORGULESCU

ALCRIS Romance

ÎN ATENŢIA CITITORILOR NOŞTRI!

Comandând cinci cărţi diferite la S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE, strada Teodosie Rudeanu nr. 54, sector 1, Bucureşti sau la:

— Telefon/fax 021 – 223.63.07.

— www.aleris.ro, vei primi a şasea carte din cele de mai jos, GRATUIT, în limita stocului disponibil.

Sub vraja iubirii Sărută-mă Oglinda sufletului Preţul paradisului Sub vraja iubirii Madona cu părul de aur Portretul femeii iubite o americancă în Mexic Meseria de actriţă

EL nr

şi EA . 583

EL nr

şi EA . 589
EL nr
şi EA . 592
EL nr
şi EA . 595
RO nr
MANTIC . 583
RO nr
MANTIC . 586
RO nr
MANTIC . 587
RO nr
MANTIC . 595
RO nr
MANTIC . 613

Important!

În limita posibilităţilor cea de-a şasea carte poate fi una pe care o doriţi din cele apărute în ultimii patru ani. Încercaţi şi poate reuşim să vă facem o bucurie.

Capitolul 1

— Va trebui să iei o decizie cu privire la Impalavlei.

— Doar nu sugerezi că ar trebui s-o vând!

Consternarea şi uimirea se puteau citi în ochii ei violeţi, migdalaţi şi mari, prea mari parcă pentru chipul ei oval, palid.

Jenny Malloy avea douăzeci şi trei de ani şi, de fiecare dată când o vedea, se gândea Daniel Bannister, semăna parcă mai mult cu tatăl ei, de curând decedat. Avea aceiaşi ochi, aceeaşi frunte înaltă şi acelaşi frumos contur al buzelor.

Dar mai ales, avea aceeaşi privire visătoare. Tatăl ei trăise aproape toată viaţa izolat în mijlocul reverzaţiei sale. Dar tânăra putea spera la o carieră strălucită în domeniul decoraţiunilor interioare.

— Poate că asta ar fi cea mai înţeleaptă decizie pe care ai putea-o lua, date fiind circumstanţele, răspunse avocatul, pe un ton care descuraja orice alt comentariu.

Se opri puţin, apoi continuă:

— Cred că ar trebui să ştii ceva, draga mea. Nu mai sunt bani, nu mai sunt bani deloc, repetă el. Ultimii trei ani au însemnat o scădere drastică a profitului. Mai mult, s-au investit bani degeaba.

— Mă voi descurca.

Un zâmbet luminos îi apăru pe chip. Daniel Bannister, care o văzuse crescând, fu din nou uimit de drăgălăşenia ei.

— Am o carieră, Daniel.

— Şi-ţi merge bine?

— Destul de bine. Cred că nu voi renunţa la ea nici după ce mă căsătoresc.

— Ai stabilit data nunţii?

— Nu încă, dar o voi face. Mă întâlnesc cu Bruce diseară.

Amintindu-şi tonul ciudat pe care-i vorbise logodnicul său dimineaţă, fata avu o scurtă ezitare, apoi continuă:

— Spune-mi ce părere ai despre Impalavlei, Daniel.

— Va trebui să hotărăşti cât mai repede ce vei face în privinţa ei, Jenny.

Avocatul începu să deseneze, preocupat, pe o bucată de hârtie. Jenny înţelese că voia să-i evite privirea.

— Ce opţiuni am? întrebă ea, calm.

— Teoretic, ai putea să duci mai departe ceea ce tatăl tău a început. Dar nu cred că teoria va funcţiona în acest caz.

Tânăra ştia că avocatul are dreptate. Şi-l imagina pe Bruce încercând să pună pe picioare parcul şi dând greş. Gândul că o astfel de viaţă avea să însemne, poate, sfârşitul carierei ei nu-i dădea pace.

— Altă soluţie?

— Vânzarea.

Pentru câteva minute bune, creoinul se mişcă nervos pe hârtie. Apoi, Daniel privi chipul gânditor al tinerei.

— Şi aici vor apărea probleme.

— Nu înţeleg…

Daniel nu răspunse imediat.

— Ce ştii despre Impalavlei, Jenny?

Jenny tăcu. Ştia că acest loc reprezintă pentru ea „acasă”, că aici fusese mereu fericită şi că aici se retrăgea de fiecare dată când afacerea ei proprie îi dădea bătăi de cap. Era locul unde fiecare colţişor îi era drag: viaţa sălbatică, iazurile cu hipopotami care se desfătau leneşi la soare, copacii înalţi în care-şi făceau culcuş vulturii curajoşi… Toate astea le ştia prea bine şi avocatul. Era prietenul cel mai bun al tatălui ei şi fusese adesea invitat în rezervaţie.

— Am impresia că întrebarea nu e atât de uşoară pe cât pare.

— Tatăl tău ţi-a vorbit vreodată despre problemele financiare ale parcului?

Conducerea parcului, care era vizitat de turişti, nu fusese niciodată o treabă complicată. Era prea liniştit şi prea mic pentru a fi fost vreodată o atracţie de seamă, dar avea clienţii lui fideli, care-l vizitau an de an. Jenny se simţi îngrijorată, fără să ştie exact de ce.

— Nu foarte des, mărturisi ea. Nu era necesar. Daniel, cred că vrei să-mi spui ceva. Nu mai prelungi suspansul.

— Ţi-l mai aminteşti pe Martin Adams? Sau erai prea mică pe atunci?

— Îmi aduc bine aminte de el. A fost partenerul tatii şi i-a vândut acţiunile când a plecat în America, nu-i aşa?

— Da, aşa este, aprobă avocatul. Jenny, ştii că tatăl tău a încercat din nou să ia legătura cu el… recent?

Jenny fu străbătută de un fior rece.

— Nu, nu ştiam…

— Impalavlei nu a fost o afacere rentabilă, în ultimii ani. Fără bani – o sumă importantă chiar – tatăl tău ar fi ajuns la faliment.

— Nu ştiam, şopti tânăra, surprinsă. Tata nu mi-a spus.

— Probabil că n-a vrut să te îngrijoreze. Te-a iubit foarte mult… ai apărut atât de târziu, ai fost atât de dorită, încât voia să te protejeze de toate problemele pe care le-a

avut el în copilărie.

Bărbia ei mică se ridică, mândră.

— Aş fi suportat... Tata i-a cerut lui Martin Adams un împrumut?

— Da. A încercat să împrumute bani aici, dar băncile din Africa de Sud l-au refuzat. Impalavlei nu a fost – bărbatul ezită – nu a fost o afacere profitabilă. Până la urmă, Tom s-a hotărât să-i scrie lui Martin.

Cu ani în urmă, înainte de naşterea fetei, Tom Malloy înfruntase un incendiu pentru a-i salva viaţa lui Martin. Tatăl ei nu făcuse niciodată caz de asta, dar Jenny auzise povestea chiar de la Martin. Faptul că cei doi fuseseră prieteni foarte buni îi făcuse să devină parteneri de afaceri. Iar de când Tom îi salvase viaţa, Martin îi purta amicului său o recunoştinţă veşnică, care mergea dincolo de limitele unei prietenii obişnuite. Jenny îşi dădu seama că această legătură îl făcuse pe fostul partener să-i acorde împrumutul, chiar atunci când băncile i-l refuzaseră.

— Şi tata a primit banii? întrebă ea.

— Da. Dar nu de la Martin.

În ochii lui căprui se citea o expresie pe care Jenny nu ştiu cum s-o interpreteze: ceva între îngrijorare şi compătimire... acest ultim sentiment îi păru ciudat.

— Martin a murit cu câteva săptămâni înainte de sosirea scrisorii. Fiul lui însă, i-a scris lui Tom...

— Joshua? îl întrerupse tânăra.

— Îţi aminteşti de el?

— Vag.

Îşi amintea un băiat slăbuţ, cu părul negru şi ochi strălucitori, agitat şi nerăbdător, mai ales cu fetele. Nu se mai gândise la el de când familia lui părăsise parcul şi plecase în America. Înainte ca Daniel să-l pomenească, aproape că uitase de existenţa lui. În mintea ei rămăsese acelaşi băiat năbădăios. Nu şi-l putea imagina acum, peste ani, ca bărbat. Şi totuşi, Joshua Adams avea cu nouă mai mult decât ea... însemna că avea treizeci şi doi.

— Şi Joshua l-a ajutat pe tata?

— Da. Fără să-i pună prea multe întrebări.

— Înseamnă că loialitatea de altă dată este încă vie, remarcă Jenny.

— Da, a fost.

Folosirea verbului la trecut nu-i scăpă tinerei. Nesiguranţa ei crescu.

— Acum, datele s-au schimbat, Jenny. I-am scris lui Joshua.

Jenny trase adânc aer în piept:

— Şi a răspuns?

— Nu a avut când, dar trebuie să iei o decizie cu privire la Impalavlei. Dată fiind moartea tatălui tău, nu mai e nimeni care să se îngrijească de locul ăsta. Cea mai bună soluţie ar fi să scoţi rezervaţia la vânzare, evident, cu acordul lui Joshua. Banii rămaşi vor fi ai tăi.

Logica îi spunea că trebuia să accepte adevărul spuselor lui Daniel. Jenny ştia deja că nu putea conduce afacerea singură şi că singurul mod în care o putea scoate la capăt era să angajeze un manager, un om competent şi, evident, bine plătit. Dar pentru aşa ceva nu avea bani.

Şi totuşi, gândul de a vinde Impalavlei o îndurera. Durere care venea din despărţirea de copilăria ei, de cele mai adânci rădăcini. Durere care venea din despărţirea de casa ei, de partea cea mai fericită a vieţii sale. Durere care însemna, în sfârşit, renunţarea la o proprietate atât de dragă tatălui ei.

Pentru că Impalavlei fusese nu numai un loc minunat în care să locuieşti, ci şi o afacere din care se putea trăi, visul de o viaţă al unui bărbat care fusese înainte doar paznicul locului. Iubise animalele din sălbăticie cu o pasiune vecină dragostei pe care o purtase soţiei şi fiicei sale, şi folosise banii veniţi dintr-o moştenire neaşteptată ca să cumpere parcul.

Cum s-ar fi simţit Tom Malloy dacă locul său drag ar deveni proprietatea altcuiva? Cineva ale cărui priorităţi şi sistem de valori puteau fi foarte diferite? Nu i-ar fi plăcut deloc, se gândi Jenny. Dar tatăl ei ar fi fost şi mai întristat dacă loialitatea sa faţă de el ar fi împins-o să se înhame la o muncă imposibilă. Oricât de mult ar fi iubit Impalavlei, o

iubea pe Jenny mai mult. Tom Malloy nu şi-ar fi dorit ca în Jenny să se dea o luptă atât de puternică între două datorii, în special că tânăra avea acum o carieră şi urma să se mărite în scurt timp cu un bărbat care iubea prea puţin sălbăticia.

Cu toate astea, constatarea nu-i alină durerea. Probabil că avea nevoie de timp pentru a lua cea mai înţeleaptă decizie.

— Ce te face să crezi că Joshua va dori să vândă Impalavlei? întrebă ea.

Daniel Bannister o privi cu atenţie, urmărindu-i parcă gândurile.

— Nu văd de ce ar avea vreo obiecţie, răspunse el. Banii pe care i-a împrumutat tatălui tău erau meniţi să salveze proprietatea. Ştiu că Joshua are o avere frumuşică în America, dar sunt sigur că va fi bucuros să investească în ceva mai apropiat de preocupările sale.

„Sau mai rentabil”, îşi spuse Jenny în gând, simţind că încearcă o puternică aversiune faţă de acest bărbat necunoscut.

— Sunt fericită să aflu că Joshua nu mă va împiedica, zise ea cu glas tare.

— Deci vrei să vinzi totuşi?

Ochii fetei se închiseră.

— Poate… nu ştiu. Pare cea mai bună mişcare şi ştiu că nu pot conduce afacerea de una singură. Şi totuşi…

— Totuşi… insistă avocatul.

— Mă întristează gândul că trebuie să vând. Eşti singura persoană care mă poate înţelege… Daniel, am nevoie de puţin timp… Moartea tatii…

Bărbatul întinse mâna peste masă şi o atinse uşor pe a sa.

— Ştiu, Jenny, a fost atât de neaşteptat…

Dar nu te gândi prea mult, draga mea. Hotărârea va fi şi mai greu de luat.

Restaurantul era construit pe unul dintre dealurile care înconjurau Pretoria. În timpul zilei, priveliştea splendidă care se vedea de la ferestrele sale atrăgea o

mulţime de clienţi. Noaptea însă, localul devenea întunecat şi tăcut, primindu-şi oaspeţii într-o atmosferă uşor adormită. Jenny pricepu că logodnicul său, Bruce, alesese momentul serii pentru întâlnirea lor, la adăpost de luminile şi zgomotele zilei, pentru a respecta doliul tinerei.

Tom Malloy îl văzuse numai o singură dată pe Bruce. Cuplul petrecuse un sfârşit de săptămână la Impalavlei. Jenny nu apucase să discute cu tatăl ei între patru ochi şi să-l întrebe ce părere avea despre viitorul ei soţ. Cele două zile fuseseră foarte încărcate. Jenny, mândră de casa ei şi de animalele care trăiau acolo, îşi plimbase logodnicul peste tot. Abia mai târziu, pe drumul de întoarcere la Pretoria, îşi dăduse seama că nu apucase să vorbească deloc cu tatăl ei despre Bruce. Poate data viitoare, îşi spusese ea, aveau să discute şi asta.

Dar nu mai existase „data viitoare”. Tom Malloy fusese rănit de un bizon şi infecţia se răspândise repede. Jenny ajunsese la spitalul din Nelspruit, micul orăşel de lângă Impalavlei, doar pentru a-şi lua rămas-bun de la tatăl ei.

Tata l-ar fi plăcut pe Bruce, se gândi Jenny privindu-şi logodnicul. I-ar fi plăcut căldura lui şi simţul umorului, tandreţea lui şi sensibilitatea, calităţi care îi erau de mare ajutor în munca de fotograf de interioare. Bărbatul colabora cu numeroase reviste de decoraţiuni. Tatăl ei fusese un om care iubea spaţiul deschis, natura. Cariera lui Bruce îl purta din când în când în exterior, dar în general rămânea în cadrul intim al zidurilor caselor. Dar erau şi destule trăsături comune între cei doi, caracteristici compatibile.

În această seară, logodnicul ei părea preocupat de ceva. Amintindu-şi ciudatul ton cu care-i vorbise de dimineaţă, Jenny se întrebă ce anume îl neliniştea. Buzele lui erau strânse, iar ochii lui priveau dincolo de ea. Tânăra se aştepta să discute despre data nunţii. Bruce trebuia să fi înţeles sentimentul ei de adâncă singurătate, acum că singurul ei sprijin pe lume murise, şi nevoia de a se apropia mai mult de el. În ce o privea, nu mai dorea să

aştepte.

Tatăl ei nu şi-ar fi dorit ca un doliu prelungit să stea în calea fericirii ei.

Stabilirea datei nunţii o preocupase încă de când Bruce venise s-o ia de acasă. Era sigură că aveau să discute despre asta. Acum, sesizând în atitudinea lui o schimbare pe care nu o putea înţelege, Jenny voia să priceapă ce se întâmplase.

— Pari preocupat, dragul meu, spuse ea, încet, dar cu o fermitate care făcea parte din felul ei de a fi.

Capul frumos al bărbatului avu o mişcare bruscă, iar ochii lui străluciră ciudat. Oricare ar fi fost motivul îngrijorării lui Bruce, trebuia să se aştepte la ceva grav. Jenny îl cunoştea destul de bine pentru a descifra semnele unei catastrofe în gesturile sale. Îşi dădu seama că tremură.

Pentru câteva clipe, ochii lui căprui se afundară într-ai ei. Jenny avu impresia că logodnicul ei părea şi mai enigmatic.

— Bruce?...

Bărbatul înfipse cu un gest nervos furculiţa într-o bucată de carne. Ridică furculiţa, dar o lăsă repede jos. Ochii lui o priviră cu teamă şi fermitate.

— Jenny, trebuie să plec departe pentru o vreme.

— Departe?

Fără să înţeleagă de ce, fata îşi simţi gâtul uscat.

— Unde?

— La Cape Town. Hermanus, mai exact.

— Ai un contract?

Bruce făcu o scurtă pauză înainte de a răspunde, iar Jenny înregistră îndată această ezitare.

— Într-un fel, da.

— Super! zise ea, cu o veselie forţă. Va fi perfect pentru amândoi!

— Nu înţelegi, răspunse Bruce, stânjenit. Voi pleca singur.

Ah, se gândea la cariera ei, la proiectul pe care tocmai îl începuse – decorarea unui duplex aflat într-una

din noile clădiri moderne care dominau cerul Pretoriei. Asta era, deci. Altruismul era una dintre calităţile lui de seamă.

— Dacă te gândeşti la lucrarea mea… începu ea.

— Nu e asta, răspunse el, tăios.

— Bruce… dragule… voi merge cu tine.

— Voi pleca la sfârşitul săptămânii.

Da, înţelegea. Nu mai aveau timp pentru căsătorie. Jenny înţelese în sfârşit sau credea că a înţeles. Bruce nu o grăbise, nu-i ceruse să facă dragoste cu el de atunci, de la prima sa tentativă, petrecută la începutul relaţiei. îi acceptase principiile şi se mulţumise să aştepte. Iar acum, aceste principii se întorceau împotriva ei.

— Voi veni cu tine. Duplexul mai are nevoie de finisări şi abia apoi mă pot apuca de treabă. Dragul meu, ne putem căsători la Hermanus. Acum… că tata… acum că nu se mai află printre noi… nu mai trebuie să ne căsătorim la Pretoria.

Urmă un lung moment de tăcere penibilă. Când Bruce se hotărî să deschidă din nou gura, vocea lui era joasă, compătimitoare.

— Am vrut să te scutesc de asta, Jenny, dar văd că nu am nicio şansă. Mă obligi să spun lucrurilor pe nume. Voi pleca fără tine.

Sângele din obrajii fetei dispăru brusc. Jenny îşi simţi picioarele moi şi îşi dădu seama că, dacă nu ar fi stat jos, ar fi leşinat.

— Ce vrei să spui? şopti ea.

— Voi pleca singur.

— Şi… asta înseamnă că nunta va fi anulată?

De data asta, ochii lui îi ocoliră privirea.

— Nu am spus asta. Dar am nevoie de timp. Vreau să fiu singur… Jenny, draga mea… cred că amândoi avem nevoie de timp.

Cât de oarbă fusese! Cât de proastă! Semnele fuseseră atât de clare şi ea le ignorase atâta timp. împotrivirea de a fixa data nunţii, răceala săruturilor sale… Acest ultim semn îl pusese pe seama generozităţii lui

Bruce, care ştia că fata nu voia să facă încă dragoste cu el. În câteva secunde, toate iluziile îi fură spulberate.

— Deci, între noi totul s-a terminat? spuse ea.

— Nu, Jenny. Doar că… ar trebui să ne mai gândim. Amândoi ar trebui să stabilim ce ne dorim cu adevărat.

Oare chiar Bruce vorbea? Bărbatul avea o expresie ruşinată, iar ochii lui, vorbele lui îi erau străine. Relaţia lor însemnase atât de puţin pentru el, încât acum, când era terminată, nu găsea curajul să-şi asume responsabilitatea şi se ascundea în spatele unor scuze penibile?

Jenny îşi scoase încet inelul de logodnă de pe deget şi se ridică în picioare. Îi azvârli inelul pe masă… inelul care însemnase atât de mult cândva.

Încercă să se îndepărteze de masă, dar mâna lui îi prinse încheietura.

— Jenny! Jenny! Aşteaptă puţin.

— De ce?

Clipind ca să înlăture lacrimile care i se adunaseră în ochi, îl privi neclintită, înfruntându-l.

— Nu trebuie să exagerezi importanţa acestei despărţiri. E doar… se opri el, căutându-şi cuvintele, e doar o separare. Temporară.

Tinerei i se făcu milă de el. Dragostea ei pentru el o făcuse să vadă numai calităţile bărbatului. Pentru prima dată îşi dădu seama că se simţea vinovat şi confuz, incapabil să ia o decizie şi să-şi asume responsabilitatea pentru ea. Voia ca ea să nu-l condamne, chiar şi după ce o respinsese cu atâta cruzime.

— Nu, Bruce.

Poate că ne vom împăca, nu ştiu… dar pentru moment, e mai bine să păstrezi inelul.

Mâna lui îi eliberă braţul, surprins. Buzele bărbatului rămăseseră întredeschise, ca şi cum ar fi vrut să adauge ceva. Dar Jenny nu mai aşteptă să vadă ce are de spus. Plecă de la masă repede, fără să privească înapoi.

Luă un taxi care o duse până în faţa clădirii în care locuia. Se urcă în lift şi apăsă butonul pentru etajul şapte. Se simţea eliberată, mândră că-şi recăpătase independenţa

şi că pricepuse în sfârşit că nu trebuia să se bazeze pe nimeni altcineva decât pe ea însăşi.

Dar când deschise uşa apartamentului, i se păru că singurătatea o copleşeşte. Înăuntru era pustiu. Iar această singurătate i se păru atât de intensă, încât crezu că-i poate simţi mirosul, că-i poate da o formă. Se aşeză pe un scaun, cu picioarele slăbite.

Numai mândria o ajută să treacă peste următoarea jumătate de oră. Mândria şi hotărârea de a nu recunoaşte, nici în faţa lui Bruce, nici faţă de sine însăşi, cât de mult o afectase despărţirea.

În casă era întuneric. Se ridică şi aprinse o mică lampă, scăldând într-o stranie lumină o parte a încăperii.

Pustietatea era încă prezentă. Jenny privi în jur. Şi totuşi, se afla în mijlocul lucrurilor pe care le iubea. Erau acolo fotoliile mari îmbrăcate în creton alb cu flori verzi, covoarele şi draperiile în nuanţe de verde, amestecându-şi culorile într-un ansamblu frumos şi proaspăt, care făcea ca apartamentul ei să rămână confortabil şi plăcut chiar şi în zilele foarte călduroase ale Pretoriei. Erau la locul lor şi tablourile, colecţia de artă africană pe care îşi cheltuise salariul pe mai multe luni…

În fiecare zi lucra pentru a crea locuinţe frumoase pentru alţii. Lua în considerare întotdeauna gusturile şi preferinţele clienţilor, ca şi stilul lor de viaţă. În casa ei, căutase să facă un loc pe gustul său, în care să se exprime câte o părticică din caracteristicile ei importante.

Până azi, acest loc i se păruse un fel de rai personal. Singurul în afară de Impalavlei unde se simţea cu adevărat acasă. Nu înţelegea de ce evenimentele ultimei ore schimbaseră total acest spaţiu. De ce i se părea gol, fără viaţă? Pentru că, poate, Bruce făcuse şi el parte din acest loc. Stătuse pe acest scaun, citise cărţile ei…

Se ridică brusc şi se duse la fereastră. Clădirea în care stătea se afla în colţul unei intersecţii aglomerate. Privi strada agitată şi zgomotoasă, farurile maşinilor şi neoanele colorate. De obicei, îi plăcea vitalitatea străzii, dar astăzi se simţi iritată şi atacată de traficul intens. Zări

pe trotuar un cuplu tânăr, care se plimba ţinându-se de mână. Priveliştea îi reaminti propria nefericire şi Jenny îşi dădu seama că nu poate scăpa de sentimentul pustietăţii atâta vreme cât amintirile rămâneau închise în acest apartament.

Nici nu-şi dădu seama când începu să se gândească la Impalavlei.

Trecuseră numai câteva ore de la conversaţia ei cu Daniel Bannister, dar trauma despărţirii i-o alungase din minte.

Acum, şi-o reaminti şi fu copleşită de o ciudată nostalgie. În fond, Impalavlei fusese casa ei dragă până la vârsta de optsprezece ani.

Îşi aminti frumuseţea nopţilor de acolo. Putea vedea cu ochii minţii clădirea în care tatăl ei avea biroul şi în care se aflau apartamentele, scaunul în care acesta se odihnea după lăsarea întunericului, fumându-şi pipa şi citind la lumina lămpii.

Să vândă Impalavlei – după cum o sfătuise avocatul – i se păruse azi-dimineaţă un sfat înţelept, pentru că nu-l putea vedea pe Bruce stabilindu-se acolo. Dar acum, acest obstacol nu mai exista.

Jenny nu putea administra parcul singură, avocatul o avertizase şi asupra acestui lucru. Viaţa ei se afla la Pretoria. Ruptura de Bruce nu schimba cu nimic faptul că avea o carieră.

Şi totuşi, nici aceasta nu putea fi o piedică importantă. Trecuse adesea prin perioade de îndoială legate de parcursul vieţii ei profesionale, îndoieli pe care încercase să le înţeleagă şi să le minimalizeze. Îşi iubea munca, îi plăcea să experimenteze noi posibilităţi de îmbinare a texturilor şi culorilor, o atrăgea oferta atât de vastă de mobilier şi decoraţiuni cu un stil aparte. Dar în ultima vreme nu avusese foarte multe idei noi şi fiecare nouă amenajare se deosebea de cea dinainte numai prin câteva detalii. Dar, chiar dacă ajunsese într-un punct în care menţinea aceeaşi linie, ştia că însemna numai o fază, prin care treceau poate toţi ceilalţi colegi de breaslă.

Nu-şi va pierde niciodată dragostea pentru frumos, dar credea că în viaţa ei e necesară o schimbare. Sperase că mariajul avea să-i ofere schimbarea de care avea nevoie. Acum, se întreba dacă nu cumva o schimbare de altă natură n-ar fi fost mai productivă. Dacă nu pentru cariera ei, măcar pentru viaţa ei personală.

Daniel Bannister nu credea că poate conduce singură rezervaţia şi, nevăzându-se nici ea în stare de aşa ceva, nu discutaseră argumentele pro şi contra. Dar, pentru prima dată, realiză că bătrânul ei prieten greşea. Putea să conducă Impalavlei. Locuise acolo suficient de mult timp pentru a-şi aminti în amănunt activităţile tatălui ei.

Soneria telefonului o trezi la realitate şi, preocupată, Jenny intră în casă.

— Jenny?

— Da, Bruce?

— În legătură cu…

— Te rog, nu mai avem ce discuta.

— Ba da. Despărţirea asta… nu înseamnă un punct final în relaţia noastră.

Şi totuşi, exact asta însemna. Constatarea aceasta o făcu pe Jenny conştientă de absurditatea convorbirii.

— Jenny!

Tânăra tăcu.

— Bruce, totul s-a terminat.

Fu uimită de duritatea tonului ei.

— Nu. Avem doar nevoie de timp. Am să-ţi scriu, Jenny.

Iată că începuse să se roage de ea.

— Nu cred că scrisorile tale vor ajunge…

— Pleci undeva?

— Mă duc acasă. La Impalavlei.

Se lăsă tăcerea. Jenny îşi imagină chipul uimit al bărbatului. Realiză că Bruce se plictisise de moarte în weekendul petrecut la rezervaţie şi se întrebă de ce nu văzuse acest lucru la timp.

— Eşti nebună, zise el în cele din urmă.

Avea dreptate, îşi spuse ea. Probabil că până mâine

dimineaţă va uita că s-a gândit la asta.

Dar a doua zi dimineaţă gândul la Impalavlei devenise şi mai puternic.

Capitolul 2

Avocatul avu aceeaşi reacţie ca Bruce, dar exprimarea lui fu mai grijulie:

— Mai gândeşte-te, Jenny!

— Nu, Daniel.

Mica bărbie se ridică şi Daniel recunoscu în acest gest ceva din încăpăţânarea prietenului său, Tom Malloy. O privi gânditor:

— Ai reflectat bine?

— Foarte bine.

Nu-i spuse că nu dormise nopţi întregi şi că pustietatea căminului său o făcuse să se gândească la locurile copilăriei cu dragoste şi speranţă.

— Daniel, n-am fost niciodată mai sigură de ceva, zâmbi ea.

— Înţeleg, zâmbi avocatul la rândul lui. Cunoşti domeniul Impalavlei la fel de bine ca mine… ca tatăl tău. Nu e nevoie să-ţi spun ce responsabilitate înseamnă administrarea lui.

— Dar încerci să mă faci să mă răzgândesc.

Şi nu pricep de ce. Ipalavlei însemnă pentru mine acasă. Voi fi fericită acolo, ştii asta…

Tânăra se opri. Expresia celuilalt o făcu să se simtă nesigură.

— Ştii asta, Daniel, repetă ea.

Bărbatul nu-i răspunse imediat. Privirea lui o întâlni pe a ei, fermă, neclintită.

— E ceva ce nu ţi-am spus, Jenny. Azi-dimineaţă am primit o scrisoare.

— Joshua Adams, şopti ea.

— Joshua Adams, aprobă avocatul. Vine aici, în Africa de Sud. Vrea să vadă parcul.

— Presupun că nu e o vizită de curtoazie…

— Joshua e un om de afaceri şi, după cum ţi-am spus ieri, datele problemei s-au schimbat.

— Pot să văd scrisoarea? întrebă ea, întinzând mâna.

Conţinutul nu o surprinse, dar o fascină scrisul. Îndrăzneţ, rapid şi nerăbdător parcă, exprima întreaga personalitate a unui om puternic şi încrezător în forţele sale. Un om obişnuit să dea ordine şi să înfrângă rezistenţa adversarilor. Mâna fetei începu să tremure vizibil.

— Lasă-mă să negociez eu cu el, Jenny, spuse Daniel, după ce luă înapoi scrisoarea. Sunt avocatul tău. Dacă Joshua e de acord, vom începe demersurile pentru vânzare.

— Nu.

— Bine, zise bărbatul, calm, cu un ton admirativ.

Stătură încă multă vreme de vorbă. Daniel Bannister nu mai încercă să-i schimbe planurile.

Dar erau câteva chestiuni pe care trebuia să le ştie.

Jenny se pregătea să plece, când avocatul întrebă:

— Decizia ta are vreo legătură cu Bruce?

Ochii lui exprimau simpatie şi înţelegere. Daniel era singura persoană căreia nu-i putea oferi un răspuns evaziv. Ar fi ghicit oricum adevărul.

— Aseară, poate ar fi avut, răspunse ea încet. Dar nu acum. Mă voi duce la Impalavlei pentru că acolo vreau să mă duc. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, Daniel.

— Ştiu. Îţi doresc tot binele din lume, Jenny, draga mea, zâmbi avocatul.

Când Jenny ajunse la Impalavlei, era aproape seară. Era unul dintre momentele ei preferate. Stând în maşina care o luase de la gară, privea afară la umbrele care se alungeau pe pământ, spunându-şi că alegerea de a se întoarce acasă fusese corectă. Maşina se apropie de o turmă de gazele. Urechile lor erau ciulite, iar ochii priveau curioşi, în alertă.

— Te rog, opreşte, spuse Jenny.

— Sunt doar gazele, răspunse George, şoferul, privind-o nerăbdător, dar încetând totuşi.

Jenny înţelegea de ce. Aceste animale erau foarte răspândite în rezervaţie. Să vezi un leu însemna că eşti norocos. Un elefant sau o girafă, greu de zărit şi ele, îţi

dădeau fiori de emoţie. Dar gazelele se aflau peste tot.

Şi tocmai de aceea şi insistase să le vadă. Pentru că gazelele însemnau „acasă”.

— Doar gazele, aprobă ea. George, ce bine e acasă!

Dinţii albi ai bărbatului sclipiră când zâmbi. George, mâna dreaptă a tatălui ei, locuise la Impalavlei dintotdeauna. Ştia că moartea lui Tom îl îndurerase profund şi că se întreba cum avea să-l afecteze acest eveniment nefericit. Dacă rezervaţia ar fi fost vândută, noul proprietar ar fi putut să nu-l mai păstreze în funcţie. George era deja bătrân. Era fericit că Jenny se hotărâse să preia conducerea parcului.

Fiecare părticică de drum îi era cunoscută fetei. Ajunseră aproape de casă, când Jenny spuse, încurcată:

— Pare altfel… mai puţin vesel totul…

— A fost un an prost, domnişoară Jenny, răspunse bărbatul, cu o privire tristă.

— Nu a plouat?

— Puţin.

Animalele depindeau de ploaie şi Jenny îşi amintea momentele în care tatăl ei era foarte îngrijorat de lipsa precipitaţiilor. Albia râului era din ce în ce mai îngustă, cu fiecare an care trecea.

Dar dacă seceta era un fenomen îngrijorător, Jenny ştia că era şi trecător. În alţi ani, ploaia cădea din abundenţă şi parcul era din nou plin de animaţie. Când nu ploua, animalele migrau către Parcul Naţional Kruger sau către alte rezervaţii particulare, unde apa era suficientă.

Tom Malloy ajunsese să accepte aceste fluctuaţii cu înţelepciunea unui filosof. Înţelegea că natura are legile ei şi nu se răzvrătea. Dacă într-un an nu ploua, ştia că în cel următor lucrurile se vor schimba. Ploaia avea să cadă din nou şi gropile aveau să se umple de apă, iar animalele aveau să se întoarcă acasă mai numeroase.

Jenny se acomodase cu toate acestea din copilărie. Când casa se zări în faţa lor, Jenny uitase deja îngrijorările legate de secetă. Ca de fiecare dată, tânăra aprecie în gând locul ales de tatăl ei pentru amplasarea taberei.

Urcată pe un deal, cu un râu care curgea chiar prin faţa ei, casa beneficia de o privelişte minunată. Vizitatorii puteau pândi de acolo de sus, cu binoclul, apariţia vreunui animal, şi chiar sălbăticiunile veneau să se adape în acest loc. Gazelele şi antilopele graţioase, babuinii caraghioşi şi elefanţii impunători.

Tabăra nu se schimbase, se gândi Jenny. Priveliştea era aceeaşi ca întotdeauna: liniştită, senină, rustică. Era… acasă. Doar un lucru lipsea – cel mai important. Înainte, tatăl ei îi ieşea în întâmpinare, cu zâmbetul pe chip. Deşi în ultimii ani fusese slăbit, zâmbetul de bun venit rămăsese acelaşi. Acum…

Jenny clipi des, încercând să usuce lacrimile. Oamenii aveau să-i ureze bun venit şi nu voia să-i întristeze.

Deschise portiera, făcându-şi în gând o promisiune: Impalavlei va prospera. Şi, fără niciun motiv, se gândi la Joshua Adams şi la scrisoarea lui.

Era cald, dar pentru o clipă Jenny se simţi pătrunsă de frig. Emoţiile şi stresul ultimelor săptămâni – moartea tatălui, despărţirea de logodnic – o epuizaseră. Altfel, de ce o simplă scrisoare o enerva atât de tare? Se forţă să zâmbească şi păşi mândră în casă.

Jenny se obişnui repede cu viaţa la Impalavlei. Personalul, care lucra de ani buni aici, îi acceptă bucuros ordinele. De altfel, nici nu avea prea multe ordine de dat. Cu timpul, se stabilise o rutină care funcţiona satisfăcător, astfel că nu exista niciun motiv de schimbare.

Era ocupată mai mereu. Tatăl ei se ocupa personal de treburile administrative şi de parcul ca atare. Odată, angajase o femeie pentru munca de birou, dar cum bugetul era limitat, preluase şi aceste îndatoriri – corespondenţa, facturile, achiziţiile. Tot aşa proceda şi Jenny acum.

În prezent, se aflau trei oaspeţi în rezervaţie. Familia Andreson, un cuplu din Pretoria, care venea din când în când aici ca să scape de aglomeraţia oraşului. Cel de-al treilea vizitator era un bătrân prieten al lui Tom Malloy, un tip excentric care stătea bucuros ore întregi pândind apariţia animalelor şi cercetând bazinele cu apă. Din cele

opt apartamente, şase nu erau ocupate. Jenny verifică rezervările viitoare şi realiză că erau regulate, dar foarte distanţate. Majoritatea numelor îi erau cunoscute; erau oameni care veneau la Impalavlei an de an.

La sfârşitul obositoarelor zile, Jenny stătea adesea lângă gard, privind în depărtare şi gândindu-se cât de mult se schimbase viaţa ei în numai câteva săptămâni. Pretoria şi cariera ei i se păreau acum ca făcând parte dintr-o altă viaţă. Tot ce-i rămăsese, adusese cu ea aici. Vânduse câteva piese de mobilier, dar nu pe toate, iar covoarele, perdelele, cărţile se aflau acum în camera ei din tabără.

Bruce îi trimisese o carte poştală şi, în afară de acest semn de viaţă, nu mai ştia nimic despre el. Se străduia să nu se gândească la el, pentru că respingerea lui o durea încă. Totuşi, ajunsese la concluzia că durerea pe care o simţea se datora mai degrabă mândriei rănite decât sentimentului că pierduse ceva important. Poate că, aşa cum spusese chiar Bruce, separarea lor va duce la o relaţie mai bună decât aveau înainte. O parte din ea continua să se mintă. Dar raţiunea îi spunea că dacă Bruce avea nevoie de un timp de gândire în singurătate şi ea de asemenea, însemna că rezultatul avea să fie acelaşi ca în momentul despărţirii.

Într-o dimineaţă, la trei săptămâni după sosire, Jenny planta un copăcel, când camerista o chemă de urgenţă la recepţie. Un străin aştepta s-o vadă.

Tânăra îşi scoase mănuşile, gândindu-se cine putea fi. Se întrebă dacă trecuse cu vedere o rezervare importantă. Dar verificase toate sosirile…

Îşi aranjă în grabă părul şi plecă spre recepţie. Se opri în uşă, zărind, privind visător pe fereastră, un bărbat înalt, cu umeri laţi şi constituţie atletică. Părul negru şi cârlionţat îi ajungea până la gulerul cămăşii. Stătea cu mâinile în buzunare, iar Jenny găsi această poziţie de-a dreptul impertinentă.

Când se întoarse însă, inima fetei tresări. Chipul lui era foarte frumos, poate cel mai frumos din câte văzuse. Pe faţa lui se putea citi o expresie de forţă reţinută. Ochii săi

erau inteligenţi şi zâmbitori. Cu toate astea, nu părea amuzat. Dacă se putea citi ceva în privirea lui, atunci era vorba de neplăcere.

Probabil că nu era un tip obişnuit. Jenny se uită în registrul cu rezervări. Dacă îi afla numele, poate că îl va recunoaşte.

— Bună ziua, zise ea, încercând să-i găsească numele în registru.

— Joshua Adams, replică el tăios, dar cu o notă de amuzament. Bună, Jenny Malloy.

— Joshua! exclamă ea.

Ce proastă fusese! Ar fi trebuit să ghicească imediat cu cine avea de-a face.

Încercând să-şi revină, spuse primul lucru care-i veni în minte:

— Eşti la fel de nerăbdător ca întotdeauna!

— Iar tu eşti la fel de degajată… răspunse el, în glumă.

Apoi, privindu-i trupul îmbrăcat în blugi strâmţi şi un tricou care-i scotea în evidenţă sânii, adăugă:

— Deşi, în anumite privinţe, te-ai schimbat!

Tânăra simţi că roşeşte. Se simţea mică în prezenţa lui.

— Daniel Bannister mi-a spus că vei veni.

— Ah! De fapt, mă aşteptai…

Jenny nu pricepu de ce cuvintele lui o stânjeniră, nici de ce se simţea atât de încurcată.

— Desigur, răspunse ea rece, am văzut scrisoarea de la tine. Dacă ai fi anunţat data sosirii, aş fi trimis pe cineva să te ia de la gară.

— Dar ţi-am scris…

— Nu am primit nimic, zise ea, uimită.

— De când nu ţi-ai mai verificat cutia poştală? spuse el, dispreţuitor.

— Cutia poştală?

Jenny îşi aminti că exista una, la câteva mile distanţă. George trebuia să se ducă acolo în fiecare dimineaţă, dar acest lucru nu se prea întâmpla. Nu exista o

corespondenţă atât de asiduă încât să justifice efortul.

— Acum două zile, se apără ea.

— Atât de curând? întrebă el, politicos.

— Dacă ştiam că e ceva urgent, m-aş fi dus chiar eu.

Bărbatul ridică din sprâncene, punând în mod evident la îndoială spusele ei.

— Impalavlei duce lipsă de maşini, izbucni ea.

— Asta, răspunse Joshua, sunt gata să cred.

Jenny îi urmări privirea. Biroul nu se schimbase deloc în ani de zile. îi era atât de familiar, încât tânăra nu-şi putea da seama de defectele lui. Dar acum, urmărind privirea musafirului, îl văzu pentru prima oară cu alţi ochi. Observă mobila desperecheată şi covorul învechit; tablourile în culori palide, lipsite de imaginaţie; pe birou, se afla o vază cu flori uscate, care fusese cândva un frumos aranjament, dar acum era complet prăfuit. Pe peretele din faţa uşii se afla un cap de gazelă; coarnele ei erau crăpate, iar privirea acesteia era de-a dreptul terifiantă. La fel ca tablourile, mobila şi florile uscate, şi acesta avea nevoie de o schimbare.

Era ciudat că avusese nevoie de privirea dispreţuitoare a bărbatului pentru a deveni conştientă că încăperile necesitau privirea ei de specialist în decorare. Era, se pare, adevărat, că obişnuinţa poate întuneca percepţia. Iată că nu-şi dăduse seama de necesitatea unei renovări. Dar acest lucru trebuia să rămână secret, cel puţin faţă de Joshua Adams.

Încercă să-i ignore remarca şi întrebă:

— Cât vei sta? Câteva zile?

Colţurile gurii lui se ridicară într-o expresie maliţioasă.

— Mai mult!

Cât oare? Jenny era gata să-l întrebe, dar se abţinu. Uitându-se la chipul lui expresiv şi foarte frumos, simţi o emoţie inexplicabilă. Strânse din dinţi şi se strădui să spună, cu un chip lipsit de expresie:

— Deci, îţi voi oferi o cameră…

— Dacă ai vreuna liberă, da.

Răspunsul lui politicos nu lăsa să se vadă faptul că ştia de existenţa celor şase camere libere. Şi totuşi, Jenny fu sigură că bărbatul cunoştea adevărul.

Tânăra se îndreptă spre uşă şi spuse, cu o răceală care nu-i era deloc caracteristică:

— Mă duc să văd dacă pot pregăti ceva.

Fără să aştepte replica oaspetelui, ieşi din birou, demnă. Ştia deja care apartament îi va reveni lui Joshua. Patul era făcut şi camerele curate. I-ar fi putut arăta chiar acum drumul, fără să-l mai pună să aştepte. Aşa ar fi procedat cu oricare alt musafir. Impalavlei era un loc recunoscut pentru ospitalitatea sa, iar Jenny voia să ducă mai departe această tradiţie.

Dar ceva din atitudinea bărbatului o făcu să nu-l primească binevoitoare. Pe de altă parte, se simţea mai bine trimiţând pe cineva să-l cazeze în locul ei. Poate pe Anna… După ce îi dădu femeii toate instrucţiunile necesare şi o rugă să-i trimită musafirului în cameră sandvişuri şi ceai, Jenny, rămase singură. Îşi privi uimită mâinile. Păstrase încă mănuşile de grădinărit… se putea întoarce la copacul ei… Dar, deşi nu mai avea nimic de făcut în următoarele ore, entuziasmul ei scăzuse drastic.

Se duse în camera ei, aflată în clădirea principală. Întâlnirea cu Joshua Adams o neliniştise. Ar fi trebuit să se întoarcă la grădinărit, îşi spuse. Dar în sinea ei ştia că simţea nevoia să fie singură, în intimitatea camerei sale, unde putea evita riscul de a-l revedea pe Joshua.

Vederea camerei o făcu să se simtă mai bine.

Dar nu remarcă, la fel ca de obicei, frumuseţea lucrurilor pe care le adusese cu sine de la Pretoria. Se îndreptă direct către oglindă.

Era mai devastată decât ar fi crezut. Părul negru îi stătea în dezordine, iar fruntea îi era murdară în locul unde se ştersese de transpiraţie. Obrajii roşii erau pudraţi de praf, iar ochilor săi le lipsea seninătatea obişnuită. Nu recunoştea expresia lor ciudată şi nu o putea defini.

Se aşeză la masă şi continuă să-şi privească imaginea în oglindă. Era la fel de relaxată cum şi-o amintea, spusese

Joshua, minţind, desigur. Lovi cu putere tăblia mesei, într-un acces subit de mânie. Nu conta că după tot acest timp o văzuse astfel, că impresia pe care i-o făcuse acum va dura pentru toată viaţa… Şi totuşi, ciudat, dar conta. Conta mai mult decât voia să-şi mărturisească sieşi.

Pentru că Joshua se schimbase. Băiatul slăbuţ de altă dată devenise un bărbat în care nu-şi mai recunoştea prietenul de joacă din copilărie, un bărbat a cărui vedere provocase asupra ei un puternic impact. Jenny nu avu nevoie să petreacă prea mult timp în prezenţa lui pentru a-şi da seama că bărbatul radia forţă, o forţă născută din siguranţa de sine. Iar alături de această calitate… existau atuurile sale fizice. Era un tip viril şi probabil mândru de bărbăţia lui, la fel cum probabil era mândru de hainele sale bine croite.

Era diferit de Bruce în toate privinţele.

Era un gen de bărbat pe care-l dispreţuia, îşi spuse ea. Logodnicul ei era la fel de masculin ca şi Joshua, dar era, de asemenea, un tip sensibil, un gentleman.

Fără să vrea, începu să se gândească la felul cum s-ar simţi dacă ar fi sărutată de Joshua. Dar alungă imediat acest gând din minte. Joshua venise la Impalavlei pentru afaceri. Dispreţul său pentru locul în care altă dată trăise era evident. Dar iată că avea de gând să rămână mai mult de câteva zile. Probabil destul de mult pentru a afla toate informaţiile necesare despre starea financiară a parcului. îl va ajuta cu tot ce va avea nevoie să ştie, pentru că îl voia plecat cât mai repede din viaţa ei. Şi asta pentru că-şi dădea seama că prezenţa lui îi putea tulbura liniştea; a ei şi a locurilor sale dragi.

Se ridică brusc în picioare, se duse la baie şi făcu un duş, apoi se schimbă într-un pantalon albastru şi un tricou cu decupaj rotund la gât, care-i scotea în evidenţă formele feminine ale trupului. Aceste haine nu făceau parte din toaleta ei obişnuită. Probabil că înnebunise, se gândi ea.

Ar fi fost poate mai bine să se schimbe la loc, în blugii ei de zi cu zi. Nu exista niciun motiv pentru care să se pregătească atât pentru o nouă întâlnire cu Joshua.

Dar nu se schimbă. Se aşeză la măsuţa de toaletă şi îşi pieptănă părul bulclat, de parcă prin acest gest ar fi putut să înlăture starea de nervozitate pe care o simţea.

Auzi o scurtă bătaie în uşă şi invită persoana să intre, fără să se oprească din periaj.

Probabil că era cineva dintre angajaţi, care venise să ceară cine ştie ce lămurire.

Mâna i se opri în aer când zări în oglindă chipul lui Joshua. Respiraţia i se blocă pentru câteva secunde, apoi reuşi să tragă din nou aer în piept şi se întoarse lent spre musafir.

— Ce cauţi în camera mea? întrebă ea, sperând că tonul ei fusese destul de dur pentru a-l face pe acest bărbat lipsit de maniere să înţeleagă faptul că prezenţa lui o irita.

Zâmbetul lui amuzat îi devenise deja familiar. îl revăzu când Joshua îi răspunse:

— Dar am bătut la uşă…

— Credeam…

Dar se opri. Nu voia să-i mai explice nimic.

— Ce vrei? zise ea în schimb.

Joshua nu răspunse. Privirea îi alunecă prin cameră şi Jenny pricepu că observa cu atenţie fiecare detaliu. Câteva secunde bune, ochii lui rămaseră fixaţi pe un mic ornament din fildeş reprezentând o pasăre – una dintre cele mai iubite piese ale tinerei, deosebit de frumos lucrată. îi putea vedea ochii în oglindă şi expresia lor era aprobatoare. Se simţi bucuroasă de această mută admiraţie a gustului ei şi-şi aminti imediat că lui Bruce nu-i plăcuse niciodată acest bibelou. Logodnicul ei fusese enervat de preţul imens al acestui mic obiect, exagerat de enervat dat fiind că banii plătiţi erau ai ei.

Uitând pentru o clipă de animozitatea dintre ei, Jenny era gata să-l întrebe dacă-i plăcea obiectul. Dar chiar atunci privirea lui se schimbă, concentrându-se asupra ei cu o lucire ironică. Jenny simţi că vorbele îi îngheaţă pe buze. Rămase tăcută, aşteptând concluzia privirii lui curioase, care remarcase desigur schimbarea intervenită

în înfăţişarea ei. Acum, Joshua aflase că fusese stânjenită de faptul că îl primise într-o ţinută neîngrijită şi că întâlnirea cu el o făcuse să-şi reconsidere aspectul. Jenny era convinsă de asta, iar sclipirea ironică din ochii lui nu făcea decât să-i întărească această convingere. Bucuria ei dispăru ca prin farmec, iar tânăra roşi din nou.

— Ce vrei? repetă ea.

Ca şi cum nu ar fi auzit întrebarea, Joshua spuse, pe un ton calm:

— Iată un paradox!

— Nu înţeleg, replică ea, după o secundă de uimire.

— Ba cred că înţelegi foarte bine.

Îşi roti privirea prin cameră încă o dată, apoi se întoarse spre ea şi-i explică:

— Cred că îţi dai seama de faptul că această cameră e foarte diferită de restul casei.

Zâmbi şi chipul lui fu luminat de strălucirea dinţilor albi.

— Şi să nu crezi că mă las păcălit de ochii tăi violeţi. Nu eşti deloc naivă, domnişoară Malloy.

— Mă ocup cu designul de interior. Ţi se pare suficientă această explicaţie?

Vocea ei sunase nesigură. Jenny încerca să ţină pasul cu el, dar era mereu surprinsă. Şi apoi, o enervau manierele lui grosolane. Se purta de parcă era stăpân aici, la Impalavlei. Pe de altă parte, un nou şi ciudat val de bucurie o cuprinse când îşi auzi lăudate ideile decorative. I se păru din nou că între acest bărbat şi Bruce existau diferenţe imense. De exemplu, părerea lui Bruce nu ar fi putut s-o afecteze atât de mult niciodată.

— Te mai întreb o dată: ce vrei, Joshua?

— Mai întâi şi mai întâi, să fac un tur al parcului.

— Desigur, spuse ea cu un zâmbet glacial. Putem stabili acest lucru pentru mâine, după micul dejun.

— Vom merge chiar acum, răspunse el.

Jenny îl privi. Întreaga lui fiinţă respira autoritate. Maxilarele lui puternice, pomeţii uşor reliefaţi, privirea ochilor lui cenuşii… era mult prea sigur pe sine, îşi spuse

ea în gând.

Nu avea niciun motiv realist pentru a nu face o plimbare prin rezervaţie chiar acum. Terminase tot ce avea de făcut şi personalul se putea descurca în absenţa ei. Şi totuşi, simţi că era important să-l refuze. Dacă nu-şi impunea punctul de vedere de la bun început, ar fi fost mult mai greu s-o facă mai târziu.

Încercă să-şi stăpânească sentimentul de bucurie la gândul că avea să rămână singură cu el atâta vreme. Probabil că acest bărbat obţinea aceeaşi reacţie de la orice femeie pe care o întâlnea. Trebuia să-l facă să priceapă că ea nu era una dintre ele.

— Vom merge mâine, insistă ea.

Se aştepta la o reacţie violentă, dar aceasta nu veni. În schimb, gestul lui o surprinse şi mai tare. Bărbatul întinse mâna, îi prinse încheietura braţului şi o ridică de pe scaun, lipind-o de trupul lui. Stăteau atât de aproape, încât îi putea simţi căldura trupului şi-i putea auzi bătăile inimii. Cum îndrăznea! Acum câteva minute numai se gândise la cum s-ar fi simţit dacă ar fi fost sărutată de el. În curând, avea să afle.

Dar Joshua nu o sărută, ci zise:

— Nu te lupta cu mine, Jenny Malloy.

Slăbiciunea fetei dispăru. Nervoasă, încercă să-l împingă:

— Întotdeauna ai fost rău cu fetele! îi aruncă ea.

El chicoti.

— Să mergem, răspunse.

Capitolul 3

Se aflau în maşină de mai bine de o oră. Jenny conducea, iar Joshua stătea lângă ea, cu faţa întoarsă spre geam. Se întinsese în scaun cât era de lung. Unui străin, poziţia lui i s-ar fi părut relaxată. Dar Jenny, care conştientiza că nici ea nu-l cunoştea foarte bine, îl vedea mai degrabă tensionat. Bărbatul se uita cu atenţie la fiecare animal, la fiecare copac, la iarba care creştea ici-colo.

Aproape că nu vorbiseră tot drumul. Părea că Joshua

uitase de existenţa ei. Desigur, era doar persoana care conducea, iar atenţia lui era exclusiv îndreptată asupra locurilor care i se perindau prin faţă. Era absurd ca acest gând s-o întristeze.

Bărbatul părea să fi uitat de asemenea şi incidentul din dormitor.

Sau, mai bine zis, nu se mai gândea deloc la el. Apropierea fizică dintre ei, care nu durase mai mult de câteva secunde, nu-l impresionase defel. Jenny ar fi vrut să poată spune acelaşi lucru despre sine.

Nu se aflase în braţele lui mai mult de câteva momente şi nu ajunsese la vârsta de douăzeci şi trei de ani fără să fi petrecut mult mai multe clipe în braţele altor bărbaţi. Mai avusese prieteni înainte de Bruce şi deşi întotdeauna impusese limite stricte în relaţiile sale, existaseră săruturi care-i plăcuseră. Îi plăcea să se gândească la momentul când ea şi Bruce aveau să devină soţ şi soţie şi când între ei nu va mai exista nicio barieră. Fuseseră şi momente în care Bruce vrusese s-o convingă să facă dragoste… una dintre aceste ocazii îi rămăsese bine întipărită în minte.

Ieşiseră în oraş să danseze, iar ea băuse puţin cam mult vin… Când ajunseseră în apartamentul ei şi Bruce o trăsese la pieptul său; gestul îi plăcuse şi se lăsase în voia lui. Se sărutaseră, şi braţele lui o strânseseră cu puterea dorinţei. Bruce o împinsese uşor către canapea şi mâinile lui începuseră să-i desfacă fermoarul rochiei. Atunci, se dezmeticise şi-l îndepărtase. Vor aştepta până la nuntă, spusese ea, nu pentru prima dată. Sperase că Bruce va înţelege, că o va mângâia şi o va ţine la pieptul lui. În loc de asta însă, logodnicul ei se ridicase brusc şi-i spusese „noapte bună”. Jenny îşi amintea durerea pe care o simţise după plecarea lui şi cuvintele pe care acesta i le spusese:

„Suntem oameni mari, Jenny, ce naiba! Dacă mă iubeşti cu adevărat, comportă-te ca o femeie”. Fusese prea supărat ca să mai asculte protestele ei şi refuzase să înţeleagă că toată viaţa ei ştiuse că avea să facă dragoste doar cu bărbatul pe care-l iubea şi cu care se va căsători.

Vorbele pe care le schimbaseră atunci îi reveniră în minte după ultima lor întâlnire, când părăsi restaurantul, lăsând în urma ei, pe masă, inelul de logodnă. Se întrebase dacă nu cumva refuzul de a face dragoste cu el l-a determinat să ceară o perioadă de pauză în relaţia lor. Şi chiar dacă atitudinea ei putea părea prostească – până la urmă era mult adevăr în cuvintele lui Bruce, pentru că-l iubea şi erau destul de mari pentru a face pasul – ştiuse că decizia lui nu putea fi în întregime justificată de refuzul de a face dragoste înainte de căsătorie.

Dar nu principiile ei morale şi nici comportamentul ei din seara aceea nu i se păreau importante acum, când îl conducea pe tăcutul Joshua prin rezervaţie. Nici măcar motivele pentru care Bruce alesese să plece. Se gândea la ce ar fi simţit dacă ar fi făcut dragoste cu Bruce. Probabil că i-ar fi plăcut, dar nu atât de mult cum îi plăcuseră cele câteva clipe de fericire în braţele lui Joshua. Era ceva nou, un sentiment pe care nu-l mai trăise până atunci.

Şi pe care n-ar fi vrut să-l mai simtă niciodată, îşi spuse ea. Cel puţin, nu cu Joshua Adams, un bărbat care intrase în viaţa ei brusc şi care avea să plece la fel de brusc, după ce-şi termina „investigaţia”.

Conducea foarte încet, pentru ca oaspetele ei să poată vedea animalele. Drumul drept prin nisip nu necesita cine ştie ce atenţie, astfel că putea strecura o privire către locul unde stătea pasagerul cel tăcut.

Îl vedea din profil. Nasul lui bine conturat, bărbia, aveau aceeaşi linie fermă, expresivă, ca şi chipul lui văzut din faţă. Chiar şi fără să-i vadă ochii, Jenny ştia că aceştia erau întunecaţi şi duri. Oare cum arăta când râdea? se întrebă ea. îl văzuse amuzat, dar zâmbetul lui avea mereu o urmă de ironie. I se părea că e un om care râdea din toată inima, sincer şi deschis, dar bănuia că nu-l va auzi niciodată. Râsul era ceva ce Joshua Adams păstra pentru altfel de persoane, probabil pentru cei apropiaţi. Pentru prima dată se gândi dacă bărbatul era sau nu însurat. Nu purta verighetă, dar asta nu însemna nimic. Joshua era un om care-şi impunea propriile reguli în orice.

Încercă să-şi alunge acest gând din minte şi-şi aminti reacţia ei când aflase de importanţa pe care Joshua avea s-o capete în viaţa ei. Avusese un sentiment de teamă, pe care îl crezuse nejustificat.

Acum că Joshua se afla lângă ea în carne şi oase, înţelese că instinctul o avertizase pe bună dreptate cu privire la intrarea acestui personaj în viaţa ei. La început, se temuse pentru Impalavlei. Amintirea băiatului neastâmpărat de altă dată, combinată cu senzaţia pe care o avusese la descoperirea scrisului său nervos, o făcură să-şi dea seama că fiul lui Martin Adams nu era o persoană prea comodă. Aceste temeri nu dispăruseră încă – faţa lui lipsită de zâmbet şi felul lui arogant de a se comporta nu i le putuseră îndepărta.

Dar o nouă teamă apăruse total pe neaşteptate, iar această teamă ţinea de viaţa ei personală. Îşi mută privirea de la el şi se concentră asupra drumului. Nu-l cunoştea decât de câteva ore – experienţa copilăriei nu era importantă în acest caz – şi iată că deja îi permisese să se impună în faţa ei. Era absolut ridicol.

Puţin mai în faţă, printre copaci, se zări o umbră mişcătoare de culoare maronie. Jenny, obişnuită cu viaţa sălbatică de aici, ghici că era vorba despre o antilopă kudu. Bucuroasă de această apariţie, care-i schimbă cursul gândurilor, se îndreptă spre zona de copaci.

Pentru câteva secunde, praful făcu imposibilă vederea antipolei. Dar după ce nisipul se risipi, animalul se distinse clar în faţa lor. Dacă leul era regele animalelor, atunci kudu era cu siguranţă regele antilopelor, se gândi tânăra. Era un exemplar frumos, un mascul cu coarne sinuoase şi trup puternic. Mânca nepăsător, aparent nederanjat de maşină sau de praf. Se întoarse însă, şi ochii săi negri îi priviră neclintiţi. Nu părea alarmat. În atitudinea lui era ceva nobil.

— E frumos, nu? comentă ea, întorcându-se către Joshua.

Sprâncenele bărbatului se ridicară, dar ochii lui cenuşii aveau o expresie indescifrabilă.

— Foarte, aprobă el.

Era un tip insensibil, se gândi tânăra, încercând să-şi ascundă dezamăgirea că priveliştea acesta minunată nu-l impresionase deloc. Kudu continua să ronţăie frunzele copacilor. Jenny ar mai fi stat să admire animalul – de altfel şi Joshua spusese că voia să vadă sălbăticiunile – dar dezinteresul bărbatului era evident.

— Vrei să plecăm? întrebă ea, politicoasă.

Colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet ironic, demonstrându-i fetei că avusese dreptate.

— Te rog, răspunse el, la fel de politicos.

După ce mai străbătură o bună bucată de drum, Joshua o rugă să oprească. Jenny privi în jur. Nu se vedea niciun animal.

— Aici? întrebă ea, uimită.

— Da.

Tânăra opri. De când îl cunoscuse, îşi dăduse seama că Joshua Adams nu era deloc un om obişnuit. Lui Bruce îi plăcea să vorbească, îşi explica bucuros acţiunile. În acest obicei se asemăna cu mulţi alţi bărbaţi pe care Jenny îi cunoscuse în lumea modei sau a designului interior. Era obişnuită cu explicarea pe larg a motivelor, a scuzelor şi cu o anumită doză de dramatism în gesturi.

Joshua însă, părea un om căruia nu-i plăcea să vorbească decât dacă era necesar. Îşi dăduse deja seama de puterea şi de autoritatea lui. Deciziile lui nu erau cu siguranţă influenţate de alţii. Deşi tânăra era enervată de felul lui de a fi, nu putea să nu recunoască şi faptul că îl admira într-un fel.

Se aflau pe o înălţime, de unde se putea vedea până departe parcul. Jenny se întoarse către Joshua. Nu-i putea vedea ochii. Bărbatul lăsase jos geamul şi privea afară. Dar tânăra ghici că ceva îl interesează. Aşteptă în tăcere lângă el. Nu-şi dădu seama cât timp trecuse până când Joshua s-o privească din nou. În ochii lui citi un amestec de sentimente: însingurare şi seninătate, emoţie şi mândrie. Se întrebă de ce tocmai acest loc îi spusese atâtea lui Joshua, la fel cum, tânăra îşi amintea, îi spusese cândva şi

tatălui ei. Deodată, Jenny nu mai fu interesată de privelişte. Nu mai avea ochi decât pentru bărbatul de lângă ea. Parcă i se pusese un nod în gât. Iar când el se întoarse pe neaşteptate şi o privi, o prinse nepregătită.

Nu putu scăpa de senzaţia de apăsare în gât, cum nu-şi putu ascunde prea bine lacrimile care îi inundară ochii.

Pentru o clipă, se priviră intens. Jenny şi-ar fi dorit să poată scăpa de ochii lui care o fixau cu o expresie nemaiîntâlnită nici la el, nici la altcineva. Era o expresie stranie, emoţionantă şi îngrijorătoare în acelaşi timp, expresia unui om care aşteptase parcă o viaţă întreagă să vadă o privelişte şi descoperise în ea mult mai mult decât se aşteptase.

— Mergem? spuse Joshua.

Vocea îi era dură, uscată. Jenny îl mai privi o clipă înainte de a porni motorul, şi-şi dădu seama că totul era numai în imaginaţia ei.

Treceau peste albia râului secat, când Joshua îi spuse din nou să oprească. Tânăra fu uimită. Nu era prima dată când conducea pe cineva prin rezervaţie. Majoritatea turiştilor era interesată de vederea animalelor, în special a felinelor mari, care nu erau uşor de descoperit. Dar Joshua nu se putea încadra în categoria „majorităţii turiştilor”; Jenny îşi dăduse seama de asta în repetate rânduri. De ce voise să oprească într-un loc arid şi lipsit de orice atracţie? Nu înţelegea, dar realiza că bărbatul avea motivele sale. Joshua avea un motiv temeinic pentru orice acţiune.

Albia râului era asemănătoare cu cea care se afla şi la intrarea în Impalavlei, asemănătoare cu majoritatea râurilor din parc. Pe nisipul uscat se puteau vedea urme de animale, care căutaseră apă în acest loc. Jenny recunoscu urmele gazelelor, ale antilopelor kudu, ale babuinilor. Mai exista şi o urmă veche de elefant.

Ceva mai departe se zăreau câteva gazele, care săpau leneşe nisipul cu picioarele. Jenny le privi cu tristeţe. Săpau după câteva picături de apă, care probabil rămăseseră ascunse în nisip. Priveliştea era dureroasă.

— A fost un an lipsit de precipitaţii, spuse Jenny, mai

mult pentru sine.

Mâna bărbatului îi prinse braţul, obligând-o să se întoarcă spre el. În mişcarea lui bruscă era ceva sălbatic.

Ochii lui Joshua clipiră într-o expresie de mânie. Părea foarte diferit de momentele în care stătuseră alături pe culme.

— A fost un an de secetă, repetă el, cu un ton tăios.

— Da. Nu a plouat…

— Deci, nu a fost apă pentru animale.

— Foarte puţină.

Îi era greu să se concentreze în timp ce mâna lui îi strângea braţul.

— Şi ce măsuri s-au luat?

— Dă-mi drumul, replică ea.

Bărbatul o eliberă.

Ciudat, dar tinerei îi lipsi acum atingerea lui.

— Nimic, bănuiesc, răspunse, stânjenită.

Expresia pe care o auzi din gura bărbatului nu era una pe care s-o foloseşti în preajma unei femei. Apoi, Joshua întrebă:

— Ce a făcut tatăl tău atâta timp?

Uimirea tinerei fu înlocuită de furie. Faptul că Joshua Adams venise s-o ajute nu-i dădea dreptul să pună la îndoială calităţile administrative ale proprietarului.

— Ai trăit în America destul pentru a învăţa să chemi ploaia? Aici suntem în Africa, Joshua!

— Ştiu.

Privirea lui avea ceva enigmatic, de parcă mânia tinerei îi arătase o nouă faţă a ei. Jenny continuă:

— Avem ploi, şi avem secetă. Amândouă sunt incontrolabile.

— Evenimentele sunt incontrolabile, admise el. Dar consecinţele, nu.

Vorbise pe un ton liniştit, ca şi cum ar fi vrut să convingă un copil. Din prima clipă în care sosise la Impalavlei, atitudinea lui fusese autoritară. Era mai mult decât tânăra putea suporta.

— Nu înţeleg ce naiba vrei să spui cu asta, zise ea

fulgerându-l cu privirea, dar bănuiesc că te referi la modul în care tata se ocupa de afaceri. Mi-ai spus asta cu fiecare ocazie…

— Poate că ţi-am spus.

— Nu ai niciun drept.

— Greşit.

Jenny roşi. Cât de proastă fusese să creadă că Joshua venise s-o ajute! Bărbatul căuta doar să-şi apere investiţia.

— Te referi la împrumut, zise ea.

— Împrumutul a fost mai degrabă un cadou. Dar mi-am dat seama că rezervaţia este prost condusă… Nu mă miră faptul că Tom Malloy nu a putut obţine un împrumut de la bancă. Nu l-ar fi putut niciodată returna.

Vorbea de parcă împrumutul pe care-l oferise era deja o chestiune uitată.

— Presupunând că ai dreptate – deşi ştiu că nu ai – de ce l-ai mai ajutat de tata?

Joshua nu răspunse îndată. Părea c-o studiază. Jenny nu era conştientă de felul în care arăta: ochii violeţi, expresivi şi atât de mari încât păreau să-i micşoreze faţa; buclele rebele care-i cădeau pe umeri dezordonate, în ciuda încercării nereuşite de a le netezi; buzele pale şi tremurânde…

Îşi dădu însă seama că privirea lui o intimida. Îşi aminti reacţia provocată de atingerea lui.

— De ce? reluă ea, nu pentru că şi-ar fi dorit neapărat un răspuns, ci pentru că nu mai putea îndura tăcerea.

— Ştii de ce. Pentru că tata îi era dator tatălui tău.

— Asta a fost demult.

Apoi îşi aminti că Joshua însuşi sărise în ajutorul tatălui ei.

— A fost un gest frumos să-l ajuţi pe tata.

— Mulţumesc. Tata nu-şi uita niciodată datoriile.

— Este vorba despre loialitate, răspunse fata încet. Dar tatăl tău a murit. Tu ai fost cel care i-a dat tatii o mână de ajutor.

— Tatăl tău ţi-a spus asta?

— Nu, Daniel Bannister.

— Înţeleg, zise el, gânditor.

— Te simţi obligat să preiei datoriile lui?

— Cred că asta şi-ar fi dorit.

— Ăsta e motivul pentru care ai venit încoace, când ţi-ai dat seama că parcul nu era bine administrat?

Ultimele cuvinte fură rostite cu greutate.

O scurtă ridicare din sprâncene fu răspunsul bărbatului. Jenny şi-ar fi dorit să-l plesnească peste faţă, ca să şteargă expresia lui de amuzament.

Nu mai întâlnise pe nimeni atât de direct. În lumea din care venea, oamenii vorbeau pe ocolite, aluziv, şi dădeau veştile proaste cu grijă pentru sensibilitatea interlocutorului. Chiar şi Bruce, îşi aminti Jenny, îi anunţase hotărârea lui de a o părăsi cu menajamente.

Aveau nevoie de timp, spusese el… Şi asta însemna că relaţia lor trebuia să ia sfârşit.

Dar acum nu era momentul să se gândească la Bruce. Joshua se afla în faţa ei.

— Deci, nu eşti deloc implicat afectiv în afacerea asta? Nu ai niciun sentiment pentru mine? întrebă ea.

Joshua aşteptă atât de mult înainte de a răspunde, încât tânăra se gândi că bărbatul voia să ignore pur şi simplu întrebarea.

Privirea lui se plimbă în voie pe chipul ei şi o făcu din nou să roşească.

— Nu pot spune asta.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Dar ţi-am spus că rezervaţia n-a fost bine condusă. Impalavlei e aproape de faliment, Jenny. Am mers cu maşina timp de două ore şi n-am văzut niciun pic de apă.

— Nu a plouat, ţi-am spus doar.

— Da, şi din pricina asta parcul e aproape distrus. Trebuie căutată apa în alte părţi.

— Unde? La Kruger Park? zise Jenny, nesigură.

— Sau la alte parcuri particulare… dar soluţia asta nu e cea mai bună. Ne aflăm în era tehnologiei. Dacă apa refuză să cadă din cer, atunci trebuie să descoperim alte

metode pentru a o aduce la noi.

— Tata respecta legile naturii. Sunt ani cu secetă, dar şi perioade în care plouă.

— Prostii, rezumă Joshua cu un aer sever. Ştii şi tu asta. Uită-te în jur. Albiile râurilor sunt secate, bazinele sunt goale… nu va ploua destul pentru a le umple. Şi fără apă, nu sunt animale. Fără animale, nu există turişti. Impalavlei nu poate supravieţui.

— Va supravieţui.

— Cum? Când avem numai trei clienţi?

În vocea lui Joshua ghici un semnal de alarmă. Maxilarele lui erau strânse. Nu reuşise până acum să-l înfrunte şi ştia că nici acum nu avea vreo şansă.

Poate cel mai alarmant semnal era folosirea pluralului „noi”. Daniel Bannister îi dăduse toate informaţiile de care avea nevoie, şi iată că Joshua i le confirmase. Până de curând, se gândise la el ca la un simplu oaspete, dificil desigur, dar un oaspete. Ultimele lui cuvinte o forţară să accepte noua realitate.

— E adevărat că avem numai trei clienţi. Şi lipsa apei este un adevăr limpede. Dar Joshua, tata a trecut adesea prin asta.

— Lucrurile s-au schimbat, replică el, zâmbind.

Capitolul 4

După vorbele bărbatului, se lăsă tăcerea. O tăcere care se adâncea ca o prăstastie între ei. Tinerei, maşina i se părea acum prea mică. Simţea că se sufocă. Era de parcă Joshua pusese stăpânire şi pe acest loc, umplând aerul cu statura lui imensă, cu atitudinea lui autoritară.

Îi văzu picioarele odihnindu-se la câţiva centimetri de ea. Chiar şi prin stofă, forţa lor latentă se făcea vizibilă. Sunt nebună, se gândi Jenny. Era, într-adevăr, o nebunie să înregistreze toate aceste amănunte, când chestiuni mult mai grave necesitau atenţia ei. Şi totuşi, îi era imposibil să se concentreze asupra altor lucruri.

Cu un mare efort, reuşi să-şi desprindă privirea de la pieptul lui puternic şi începu să privească în faţa ei, la imensa întindere de nisip.

Vor găsi o metodă de a face rost de apă, Jenny era convinsă. Şi poate că mai existau surse de apă chiar în parc. Dacă n-ar fi fost, toate animalele ar fi dispărut. Şi totuşi, era mult adevăr în vorbele lui Joshua. Ostilitatea pe care o simţea faţă de el n-o putea face să ignore acest lucru.

— Ce s-a schimbat? întrebă ea, în sfârşit.

— S-au schimbat multe. Uită-te la mine, Jenny.

Ea pufni scurt, dar nu-şi mută privirea de la drum. Nu putea să nu-l asculte, dar nu înţelegea de ce trebuia să-i vadă şi buzele mişcându-se.

— Ce s-a schimbat? întrebă ea din nou, încordată.

Simţi cum mâna lui îi mângâie părul şi alunecă de-a lungul bărbiei. În ciuda protestului său interior, Jenny nu se putu mişca, pentru că atingerea mâinii lui îi provoca emoţii neştiute.

Presiunea degetelor lui deveni mai puternică. Când îi întoarseră chipul spre el, Jenny nu putu reacţiona.

— Ia mâna, şopti ea.

— Desigur, acum că ţi-am câştigat atenţia.

Dar când bărbatul îşi retrase braţul, tânăra simţi din nou o ciudată dezamăgire.

Se strădui să-l privească, lipsită de expresie. Ochii lui, îngustaţi sub arcul sprâncenelor, o scrutau. Buzele lui zâmbeau subtil, de parcă i-ar fi priceput efortul şi ar fi fost amuzat de el. Părul lui des şi negru strălucea.

O şuviţă rebelă îi cădea pe frunte. La un alt bărbat, poate că această reminiscenţă băieţească ar fi însemnat un semn de vulnerabilitate, dar Joshua Adams nu era deloc vulnerabil.

— Apa va fi principalul nostru obiectiv, zise el.

— Presupun că vei face mai multe bazine. Ştii cum se face asta? întrebă ea, curioasă.

— Nu, dar există experţi. Vom umple şi bazinele goale şi vom încerca să obişnuim animalele cu noile locuri de adăpat.

— Te gândeşti la toate, comentă ea. Ce alte schimbări vor mai fi? Presupun că vrei să renovezi biroul.

— Această schimbare trebuia făcută de mult. Costurile şi eforturile ar fi fost minime.

— Altceva?

Joshua o privi gânditor. Jenny nu înţelegea de ce se simţea neliniştită.

— Vom renova şi apartamentele, zâmbi el. Aici, tu vei fi expertul nostru, Jenny. Vom pune geamuri mari în salon şi ne vom gândi la posibilitatea de a servi masa clienţilor noştri.

Ea se uită la el, interzisă.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu obişnuiesc să glumesc în afaceri, răspunse el, distant.

— Pentru tine, Impalavlei nu e decât o afacere, clătină tânăra din cap. Vii aici cu ideile tale de modernizare şi crezi că poţi transforma un loc liniştit într-un parc de distracţii!

— Linişteşte-te! îi ordonă el.

— Nu vreau! Cine naiba te crezi, Joshua Adams? Crezi că faptul că i-ai acordat cândva un împrumut tatii îţi dă dreptul să poţi face ce vrei din căminul meu?

— E vorba despre un împrumut considerabil, explică el.

Jenny îşi muşcă buzele.

— Considerabil, da… îl vei primi înapoi!

În ochii lui cenuşii apăru o lucire admirativă.

— Ce fată curajoasă! exclamă el. Şi prostuţă.

Nici măcar în visele tale cele mai frumoase nu mi-l poţi înapoia.

Dar Jenny nu cedă:

— Voi reuşi, voi găsi un mijloc!

— Chiar dacă ar fi aşa, nu-l vreau înapoi, zise el, măsurându-şi bine cuvintele.

— Doar nu mi l-ai dat de tot!

— Nu fi naivă! Ochii lui clipiră ironic. Sunt un om de afaceri, Jenny.

— Atunci? Explică-mi, îl rugă ea.

Privirea lui se îmblânzi, dar tonul rămase acelaşi:

— Voi încerca să refac Impalavlei, să-l transform într-un succes de piaţă.

— Vrei să-l transformi într-un Las Vegas, asta vrei!

— Nu neapărat, o corectă el. Am sugerat că ar avea nevoie de anumite îmbunătăţiri. Nu am spus că vreau să-i schimb profilul.

— Şi eu ce rol am în toate astea?

Această întrebare o frământa de când începuseră să discute.

Joshua o studie, gânditor:

— Depinde numai de tine, Jenny.

Îşi aminti conversaţia cu Daniel Bannister. Mai avea o opţiune, aşa îi spusese avocatul. Şi, deşi în acel moment această soluţie i se păruse greu de acceptat, acum părea mult mai bună decât să se conformeze ordinelor acestui bărbat.

— Pot scoate la vânzare rezervaţia!

— Nu, stai o clipă!

— Daniel Bannister mi-a spus că pot, iar tu vei primi partea ta din bani.

— Daniel nu cunoştea bine situaţia, acum a aflat-o.

Joshua îi explică pe scurt tinerei cum stăteau lucrurile. El deţinea acum partea majoritară a acţiunilor. Auzind această veste, Jenny fu şocată.

Simţind că noua situaţie o lăsase fără replică, Joshua spuse cu o blândeţe de care tânăra nu-l credea capabil:

— După cum văd eu situaţia, Jenny, ai două opţiuni. Îmi poţi vinde mie partea ta – te voi plăti cinstit. Sau poţi să reziști, poţi să rămâi la Impalavlei şi putem face schimbările împreună. Sper că vei alege a doua variantă.

Cele două soluţii păreau foarte clare la prima vedere. Cu toate astea, amândouă erau imposibile. Nu putea vinde Impalavlei. Dacă această decizie i se păruse grea atunci când discutase cu Daniel Bannister, acum devenise şi mai dificilă, când aflase că trebuia să-i vândă lui Joshua. Chiar şi gândul îi făcea rău.

A doua opţiune era mai simplă. Să rămână la Impalavlei însemna să fie de acord cu schimbările impuse

de Joshua, schimbări care reprezentau contrariul a ceea ce tatăl ei crezuse.

— Jenny?

Aştepta un răspuns imediat. Un alt semn al aroganţei lui obişnuite. Nu-i lăsa timp să se gândească.

— Înţeleg că vrei să creşti valoarea parcului şi apoi să vinzi partea ta, zise ea, precaută.

— Nu voi vinde nimic.

— Nu? repetă Jenny, nevenindu-i să creadă. Vei aduce pe cineva să se ocupe de toate în locul tău?

— Nu mă crezi capabil să mă descurc singur? zâmbi el.

— Dar vei pleca în America! Sau nu?

— Nu chiar acum. Deci, Jenny, vei rămâne aici, să mă ajuţi?

Confuză, tânăra se întoarse cu spatele, căutând să rămână câteva clipe singură. Dacă rămânea la Impalavlei, însemna să fie mereu aproape de Joshua. În prezent, în rezervaţie se aflau doar trei turişti. Câteodată nu era niciunul. Iar Jenny deja pricepuse, în cele câteva ore de la sosirea bărbatului, că a trăi cu el în spaţiul limitat al parcului reprezenta cea mai simplă cale de a-şi distruge liniştea sufletească. Nu-l putea vedea în fiecare zi, pur şi simplu nu putea…

Dar dacă-l lăsa de capul lui, avea să-şi pună în aplicare planul de schimbare a parcului. Dintr-un loc liniştit, rezervaţia va ajunge un spaţiu modern, aglomerat, zgomotos, plin de fotografi.

Dintre toate ideile sale, doar sugestia de a încerca să aducă apă era rezonabilă, chiar dacă era împotriva credinţelor tatălui ei.

Tom Malloy ar fi urât intenţia binefăcătorului său de a schimba proprietatea sa iubită.

Ar fi luptat împotriva ideilor lui cu toată forţa. Iar Jenny trebuia să facă acest lucru în locul lui.

Se întoarse spre el, încet. Joshua o privea de parcă ar fi încercat să-i ghicească gândurile.

— Rămân, spuse Jenny.

— Mă bucur, răspunse el simplu, dar Jenny observă că expresia lui avea ceva schimbat.

— Nu trebuie să te bucuri, voi face tot ce voi putea pentru a păstra Impalavlei aşa cum este astăzi. Şi nu cred că mă poţi forţa să plec. Am drepturi asupra proprietăţii.

Aşteptând din partea lui o reacţie, îl privi drept în ochi, ridicându-şi bărbia în semn de provocare. Nu-şi dădea seama că Joshua se uita la ea ca la un copil răsfăţat.

Spre surprinderea ei, bărbatul nu reacţionă.

— Va fi o experienţă interesantă, spuse el. E foarte cald, Jenny. Să ne întoarcem, adăugă bărbatul.

Seara, Jenny începu să se îndoiască de faptul că a trăi alături de Joshua însemna o mare provocare. Pe drumul de întoarcere, nu schimbară prea multe cuvinte. Tânăra se concentrase asupra condusului, dar dacă bărbatul ar fi vorbit, i-ar fi răspuns, cu siguranţă. În schimb, era hotărâtă să nu iniţieze nicio conversaţie.

Ciudat, dar tăcerea lui o enerva mai tare decât cuvintele pe care le spunea, şi asta pentru că astfel i se părea şi mai îngâmfat. De asemenea, tăcerea o făcea conştientă de prezenţa lui alături de ea. Bărbatul ăsta nu trecea neremarcat. Unele femei ar fi numit asta sexapil, îşi spuse Jenny. Ea nu ştia cum să numească această calitate, cu toate că simpla lui apariţie o emoţiona. Îşi spuse că, dacă acesta era efectul pe care-l avea asupra ei, cu cât stătea mai departe de el, cu atât era mai bine.

Iar aşa ceva era greu de realizat. La apus, Jenny îşi dădu seama că ar fi trebuit să-l invite pe Joshua la cină. În camere nu existau bucătării, ci doar grătare, amplasate afară din locuinţă. Oaspeţii veneau pregătiţi cu mari cantităţi de carne îngheţată, atâta cât aveau nevoie pentru zilele petrecute în rezervaţie. Dacă rămâneau mai multă vreme, se duceau în cel mai apropiat oraş ca să-şi refacă proviziile.

Dar Joshua nu adusese cu el mâncare. Jenny ştia asta. Astfel că nu avu de ales şi fu obligată să-l invite la cină. Bărbatul nu păru deloc surprins de invitaţie şi o acceptă bucuros.

Îl privi cum pregăteşte grătarul, cu îndemânarea unuia care se ocupase multă vreme cu aşa ceva. Din anumite motive, priveliştea i se păru tinerei supărătoare. Ştia să facă şi ea grătar şi i se părea un lucru simplu, dar, într-un fel, competenţa lui Joshua devenise cumva simbolică. Era de parcă s-ar fi priceput la orice. Putea pune pariu că se descurca la fel de bine în orice situaţie, iar acest lucru însemna că-i va fi foarte greu să i se împotrivească. Şi totuşi, trebuia s-o facă, pentru a păstra nealterat spiritul rezervaţiei.

Era deja întuneric, când începură să mănânce. O lampă cu kerosen lumina deasupra lor, atârnată într-un copac. Dacă i-ar fi privit un străin, ar fi putut jura că sunt doi buni prieteni. Ar fi putut la fel de bine părea soţ şi soţie…

Gândul o sperie şi încercă să-l uite. Îşi concentră atenţia asupra oaspetelui ei.

Formele bine cizelate ale chipului său, care ieşeau bine în evidenţă ziua, erau acum estompate. Lumina lămpii îi îndulcea trăsăturile şi-i dădea o expresie mai calmă, mai senină. Lumina juca un rol decisiv, pentru că, Jenny ştia, nu era nimic calm în persoana lui Joshua Adams. Pentru ea, devenise aproape un duşman. Chiar şi acum, poate, se gândea la mijloace de transformare a parcului.

Dacă nu-l supraveghea, îl va schimba atât de mult, încât nimic din caracteristicile sale esenţiale nu vor rezista.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Joshua întrerupse tăcerea:

— Un restaurant, zise el.

— Cum? Jenny sări de pe scaun. Ce tot spui?

— Vom construi un restaurant.

— Cu neoane colorate şi tonomat? Glasul sunase amar. Ce idee fantastică, Joshua! Mă mir că tata nu s-a gândit la asta!

— Pentru o fată atât de mică, eşti incredibil de energică. Am făcut doar o sugestie, iar tu sari în sus de doi metri! Ce naiba e aşa de ciudat să faci un restaurant?

— Păi, este! gesticulă tânăra.

— De ce?

— Nu trebuie să explic!

— Îl voi face, oricum!

— Cu riscul de a distruge atmosfera parcului!

Se opri, căutându-şi cuvintele şi fu bucuroasă că Joshua nu o grăbi.

— Impalavlei este un adăpost, un refugiu faţă de cuceririle, uneori dăunătoare, ale civilizaţiei. E un loc unde oamenii regăsesc plăcerea unei vieţi simple.

— Ca aceea ce a-şi frige degetele când prăjesc o bucată de carne.

— Nu înţelegi. Nu înţelegi nimic.

Jenny făcu un efort pentru a menţine un ton calm, dându-şi seama că Joshua Adams nu reacţiona bine când vedea o femeie nervoasă, cel puţin nu când venea vorba de afaceri.

— Turiştii care vin aici iubesc tocmai asta.

Majoritatea trăiesc în oraşe… Johannesburg, Pretoria… alţii vin chiar din Durban. Impalavlei este un loc restras, nu are toate facilităţile pe care le au alte parcuri… Dar tocmai asta îşi doresc oamenii, cel puţin temporar.

Se opri din nou. Tatăl ei ar fi fost cu siguranţă mai convingător. Parcă îl vedea, stând pe scaunul lui dintotdeauna, în lumina amurgului, privind în depărtare. Ceea ce pentru oaspeţii lui era doar o pauză în activitatea lor de zi cu zi, un interludiu, pentru el fusese o filosofie de viaţă, aproape o religie, singurul mod de viaţă cunoscut.

— E greu să-ţi explic, continuă ea. Tatăl tău ar fi priceput ce spun, Joshua, aşa cum şi tata ar fi înţeles. Şi… într-un fel, cred că şi tu înţelegi.

— Da, e adevărat. De asta mă şi aflu aici.

Jenny remarcă inflexiunea vocii lui. În ciuda a ceea ce ştia despre el, în ciuda adveristăţii ei interioare, pentru o clipă fu mişcată.

Acest moment semăna cu cel petrecut mai devreme, când se opriseră pe culme şi-i zărise privirea aceea enigmatică.

— Înţeleg tot ce spui, vorbi el din nou. Dar nu crezi că există lucruri care necesită o nouă faţă? Asta nu înseamnă că trebuie să distrugi spiritul locului, cum spui tu.

Mâna lui se întinse peste masă, acoperind-o pe a ei. Jenny încercă să-şi tragă mâna, dar Joshua o prinse mai strâns.

— Am pornit prost relaţia noastră, dar nu e nevoie să continuăm în acelaşi fel.

Ba existau toate motivele din lume, se opuse o voce din interiorul fetei, dar reacţia fizică pe care i-o crea atingerea lui era atât de puternică încât nu spuse un cuvânt.

— În esenţă, sentimentele noastre pentru Impalavlei sunt asemănătoare, insistă el, ca şi cum i-ar fi auzit protestele. Doar că vedem lucrurile diferit. Eu nu cred că oamenii ar boicota schimbarea. Iar aducerea apei va însemna creşterea oportunităţilor turistice. Vor fi mai multe animale… nu poţi spune că am văzut prea multe în după-amiaza asta! Un birou mai luminos, mai primitor va atrage oaspeţii, iar un mobilier modern, mai vesel pentru camere, va crea o atmosferă ospitalieră.

— Dă-mi drumul la mână!

— Cum vrei, zise el, zâmbind.

Îi era totuşi greu să se concentreze asupra spuselor lui, chiar dacă contactul fizic fusese îndepărtat. Părea că acest om posedă puterea extraordinară de a o subjuga, îşi spuse ea.

Restaurantul la care se gândea el, continuă bărbatul, nu era aşa cum şi-l imagina ea. Va fi mic şi intim, cu mobilier rustic, pentru a păstra aspectul rezervaţiei neschimbat. Clienţii care voiau să-şi pregătească singuri masa, la grătarul din curte, vor fi liberi s-o facă. Dar alţii vor fi bucuroşi de facilităţile oferite de restaurant.

Joshua nu-i pricepea nici refuzul de asfalta drumurile. Praful ridicat de maşini era o piedică în calea vederii animalelor. Acestea puteau dispărea până când norul de prai se risipea.

— Drumuri asfaltate în sălbăticie! exclamă Jenny.

— De ce nu? replică Joshua, ignorând sarcasmul din tonul tinerei.

Îmi amintesc foarte bine că Parcul Kruger nu a avut de suferit când s-a decis aflatarea drumurilor. Dimpotrivă.

De-abia reuşea să formuleze o obiecţie, că bărbatul deja avea un răspuns. Cu toate astea, răspunsul său era doar aparent rezonabil. Jenny privi peste masă la chipul lui frumos, întrebându-se dacă va reuşi să se lupte cu el şi dacă va avea şanse să câştige. Deodată, îi veni o idee, care-i renăscu speranţele.

— Ai idee cât ar costa toate schimbările astea ale tale?

Îl lumina lămpii, îi zări zâmbetul.

— Nu mă implic în nicio afacere fără să studiez bine toate aspectele.

— Afacere! pufni ea, ridicându-se de la masă. Impalavlei este căminul meu, viaţa mea. Iar pentru tine e doar o afacere!

— Jenny! Nu fi ridicolă!

Braţul lui o prinse din nou, forţând-o să se aşeze la loc pe scaun.

Dar de data aceasta, mânia îi întări forţa. Dintr-o mişcare rapidă, se eliberă, strigând cât o ţinea gura:

— Lasă-mă în pace, porcule!

Apoi, cu lacrimi în ochi, fugi spre pădure, fără să mai audă răspunsul lui Joshua.

Capitolul 5

Dacă ar fi putut, Jenny ar fi fugit departe, cât mai departe. Ar fi făcut orice ca să scape de omul care, în numai câteva ore, se transformase din băiatul de care abia îşi mai amintea într-un bărbat care-i devenise duşman. Totuşi, nu putea să se ducă prea departe. Noaptea, era periculos să părăseşti tabăra, nu numai dacă mergeai pe jos, ci chiar cu maşina. Nu existau lumini pe drumurile parcului, astfel că regula impunea clar ca nicio maşină să nu meargă pe timp de noapte.

Jenny trebui să se oprească lângă râu, la câţiva metri

de gardul taberei. Aici se afla un zid din piatră, locul ei favorit dintotdeauna. Aici venea ori de câte ori simţea nevoia să fie singură. Se odihnea cu trupul lipit de piatra tare, arzând din pricina căldurii soarelui, şi privea orbeşte în depărtare, gândindu-se la felul în care avea să arate viaţa ei. Aici venea de fiecare dată când era fericită sau întristată. Singurătatea locului o ajuta să-şi pună ordine în gânduri, să înţeleagă clar evenimentele din viaţa ei. De aceea alergase spre acest loc. Deşi soarele apusese, piatra era caldă încă. Recunoscătoare, Jenny se lipi de zid după obiceiul ei, încercând să se încălzească.

Era înfrigurată. Frigul pătrunsese în viaţa ei odată cu sosirea lui Joshua şi se înteţise de când aflase câtă putere avea asupra parcului său iubit şi chiar asupra inimii sale. Bărbatul vorbise despre afacerea pe care o vedea în Impalavlei. Tonul său fusese calm şi liniştit, dar cuvintele lui aveau greutatea unui blestem. Draga ei casă, locul cel mai iubit de pe lume, sanctuarul ei nu însemna pentru Joshua decât o chestiune de afaceri. Iar aşa ceva nu putea suporta… deşi era nevoită. Pentru că Joshua Adams era un om puternic.

Undeva în stânga ei, se auzi ceva mişcând. Un rozător, probabil. Auzind sunetul, Jenny se simţi mai liniştită. Întreaga tensiune acumulată în timpul zilei dispăruse ca prin farmec. Îl lăsase pe Joshua Adams să pătrundă în viaţa ei într-un mod absolut ridicol! Uitase că Impalavlei era casa ei şi că arogantul Joshua era doar un oaspete nepoftit, care nu-i putea răpi locul ei drag.

Privi gânditoare în zare.

Ziua, tufişurile erau tăcute, nemişcate. Noaptea însă, vibrau de parcă ar fi avut o viaţă proprie. Ţipătul unui animal străbătu aerul. Jenny pricepea foarte bine fascinaţia tatălui ei pentru acest loc. Era un spaţiu încărcat de mister şi de magie, de frumuseţe şi de sălbăticie. Un loc unde natura îşi urma neclintită legile, aşa cum făcuse de mii de ani.

Deodată, se auzi un sunet ca de trompetă. Ceva asemănător tunetului, răsunând de mii de ori mai puternic.

Un elefant, se gândi

Jenny, înspăimântată ca întotdeauna la auzul acestor sunete sălbatice şi totodată tristă, pentru că zgomotul venea din afară. Era un elefant care aparţinea parcului vecin, unde apa era suficientă.

Inevitabil, începu să se gândească la călătoria făcută după-amiază în compania lui Joshua. Făcu un efort să alunge această amintire, nevoind ca bărbatul să-i domine chiar şi momentele de singurătate, şi se să concentreze asupra altor lucruri.

Tufişul plin de viaţă din apropierea ei reprezenta parcă un fir conducător al gândurilor sale. Senzaţiile născute de aceste sunete familiare erau atât de bogate, încât Jenny se lăsă pradă nostalgiei. Îşi aminti copilăria ei fericită, brutal întreruptă de moartea bruscă a mamei într-un accident de maşină. Rememoră viaţa liniştită alături de tatăl ei, prietenia dintre ei, care nu se sfârşise nici după ce plecase de acasă ca să muncească la Pretoria.

Apoi, alte amintiri o invadară – apariţia lui Bruce şi dragostea lui pe care o credea minunată, sigură, liniştită; o dragoste care nu părea deloc fragilă. Acum, aducându-şi aminte că Bruce spusese că amândoi aveau nevoie de timp de gândire, Jenny se îndoi de viitorul fericit al relaţiei lor. Chiar dacă logodnicul ei avea să se întoarcă şi să-i ceară să se mărite cu el, tânăra nu mai era deloc sigură că asta îşi dorea.

Îşi dădea seama că distanţa dintre ei o făcuse să vadă altfel lucrurile. Realiza că ceea ce simţise pentru Bruce se putea să nu fi fost dragoste, ci doar o mare afecţiune. Nu crezuse că putea fi vreodată mişcată de simpla prezenţă a unui bărbat şi iată că ultimele ore din viaţa ei îi demonstraseră contrariul. Joshua Adams stârnise în ea senzaţii pe care nu le mai experimentase niciodată.

Nu-l plăcea deloc; mai mult, nu-şi aducea aminte să fi simţit atâta ranchiună faţă de altcineva. I se părea că personalităţile lor erau pur şi simplu ireconciliabile. De altfel, nu era sigură nici de faptul că-i plăceau senzaţiile pe care atingerea lui i le provoca. Şi totuşi, nu putea spune

nici că nu şi le dorea. Oricât de mult i-ar fi plăcut săruturile lui Bruce, alături de el nu trăise niciodată la fel de intens fiecare moment. Probabil că era momentul să se decidă încotro avea s-o apuce, înainte ca Bruce să reapară în viața ei.

Încă o dată, încercă să alunge gândurile care se întorceau necontenit către Joshua. Apoi, îşi dădu seama că, refuzând să se confrunte cu noua realitate, nu făcea decât să rătăcească în necunoscut. Acum două luni nu se putea imagina stând noaptea lângă acest zid şi privind departe, în zare. Tatăl ei trăia pe atunci. Bruce era cu ea mereu, noaptea şi în weekend-uri, iar decorul apartamentului la care lucra îi ocupa zilele. Data nunţii trebuia stabilită…

Şi totuşi…

În câteva zile, totul se schimbase.

Decizia de a se întoarce la Impalavlei părea corectă. Revenirea acasă fusese atât de fericită pe cât putea fi după moartea tatălui său. Nu-şi imaginase că întoarcerea acasă va coincide cu un asemenea conflict.

Amintirile o făcură să plângă. Lacrimile care îi curgeau pe obraz o surprinseră. Fără să ştie exact de ce plângea, le lăsă să curgă în voie, sperând că avea să se liniştească. Era singură, era întuneric, iar plânsul era o uşurare.

— Jenny!

Întoarse capul şi privi în jur, încercând să-şi ascundă lacrimile. îi luă câteva secunde până realiză că bărbatul n-o putea vedea foarte clar. Nici ea nu distingea prin întuneric decât o siluetă foarte înaltă, apropiindu-se. Nu-i putea vedea bine trăsăturile feţei. Uimită, îşi dădu seama că nici nu avea nevoie să le vadă; existau foarte clar în amintirea sa.

— Lasă-mă în pace, zise ea, în şoaptă.

— Numai dacă-mi spui de ce plângi, răspunse el blând, aşa cum nu-l mai auzise vorbind decât o dată sau de două ori.

— Nu plâng.

Joshua se apropie şi se sprijini de zid, la mică

distanţă de ea. îl auzi râzând. Hohotele lui sunau fermecător.

— Am învăţat să nu contrazic niciodată o femeie într-o astfel de chestiune. Ai batistă? întrebă el.

Jenny clătină din cap.

— Din fericire, am eu, continuă el, vesel.

Nu-l putu împiedica să-i şteargă faţa cu micul petic de bumbac, ce părea minuscul în mâinile lui. Ultima persoană care îi ştersese lacrimile fusese mama sa, iar acel gest îi amintea de liniştea sufletească în care trăia pe atunci, la adăpost de orice durere şi pericol. Era doar un copil. Dar gestul bărbatului nu avea nimic părintesc, iar ceea ce simţea nu semăna deloc cu liniştea. Mâinile lui Joshua se plimbau fără încetare pe obrajii ei, în sus şi-n jos, încet, răvăşindu-i simţurile.

Jenny nu se mişcă. Când mâinile lui se ridicară de pe faţa ei, tânăra crezu că o va lăsa în sfârşit în pace. Respiră adânc şi expiră cu un geamăt, când mâna lui se mută pe celălalt obraz. Mişcările lui erau senzuale. Lacrimile fură uitate şi Jenny se lăsă pradă emoţiilor stranii care o lăsau fără răsuflare.

— Lasă-mă, şopti ea, abia auzit.

Drept răspuns, bărbatul îşi trecu încetişor mâna peste urechea ei, apoi alunecă pe gât.

Mângâierile lui demonstrau că era un expert în dragoste. Joshua ar fi ştiut probabil să dezmierde orice femeie, se gândi tânăra. De altfel, era evident, din vorbele lui, că avea mare succes la femei. Fără să vrea, începu să se întrebe câte lacrimi şterseseră mâinile lui şi câţi obraji mângâiaseră cu atâta artă. Acest gând o îndureră.

Imediat, plăcerea se preschimbă în mânie, iar această mânie era îndreptată mai mult către propriile ei reacţii decât către Joshua. De ce naiba conta atât de mult pentru ea câte femei existaseră în trecutul lui? Sau în viaţa lui prezentă… Avea destule probleme şi aşa. Nu trebuia să permită ca simţămintele ei trecătoare s-o conducă spre alte noi complicaţii.

— M-ai urmărit? întrebă ea, încercând să rupă

tăcerea tensionată care se lăsase între ei.

— Nu.

— Dar cum m-ai găsit pe întuneric? întrebă ea, curioasă.

— Am ştiut unde să vin.

Degetele lui nu se opriseră o clipă.

— Era locul tău preferat în copilărie şi am venit la sigur.

— Îţi mai aminteşti asta? zise ea, dându-se un pas înapoi.

Mâna lui se îndreptă spre buze. Batista se făcuse nevăzută fără ca Jenny să-şi dea seama. Chiar şi pretextul mângâierilor dispăruse, deci.

Acum, degetul lui se oprise pe gât, în zona în care pulsul bătea în ritm alert.

— Joshua… şopti Jenny.

— Îmi amintesc multe lucruri, zise el încet.

Vorbele-i sunară straniu pe buze. Pentru că-i aminteau vremuri trecute, copilăria lui. Mai mult ca niciodată, Jenny simţi în această clipă că bărbatul înalt şi arogant de lângă ea, cu atitudinea lui de seducător, nu avea nimic de-a face cu băiatul care trăise cândva la Impalavlei.

Mâinile lui nu se opriseră, distrugându-i ultima rămăşiţă de stăpânire de sine şi de linişte interioară. Se plimbau leneşe la baza gâtului ei, apoi alunecară spre gulerul rochiei. Bruce încercase s-o dezbrace de mai multe ori, dar de fiecare dată reuşise să-l împiedice. Nici nu fusese foarte dificil, îşi spuse ea, şi asta pentru că simţurile ei rămăseseră treze. Iar dacă eforturile logodnicului ei s-ar fi înteţit, desigur că n-ar fi stârnit în ea senzaţiile pe care i le provoca Joshua.

— De ce… de ce ai venit după mine? întrebă ea.

— Să terminăm discuţia. Vocea lui era uscată.

— Am terminat-o. Jenny îşi ridică mâna şi, cu o mişcare bruscă, reuşi să-i îndepărteze degetele de pe gâtul ei. Nu mai plâng, acum, şi – crede-mă – nu mai pot vorbi despre aşa-zisele tale reforme.

— Nici eu nu mai vreau să vorbesc despre asta, zise el, surprinzător. Jenny, nu te mai lupta cu mine.

— Despre asta voiai să vorbim?

El încuviinţă.

— Eşti nebun dacă tu crezi că voi face asta.

Nici măcar n-am început…

— Semeni cu Tom Malloy mai mult decât credeam. Vocea lui era blândă. Eşti încăpăţânată, insişti să lupţi pentru un ideal… desuet.

— Nu înţeleg… începu ea, dar fu imediat întreruptă de Joshua.

— Am fost de acord amândoi să nu mai discutăm despre asta. Nici despre felul nostru de-a fi. Cel puţin, nu în noaptea asta. Bărbatul făcu o pauză. Când vocea lui se auzi din nou, era mai caldă, mai tandră. Nu te lupta cu mine, Jenny. Am putea face o echipă grozavă.

— Nu…

— Ba da, draga mea. Eşti inteligentă, curajoasă, ai idei bune – calităţi pe care le admir.

E un start bun în relaţia noastră.

Tânăra nu-i răspunse imediat. Cuvintele lui blânde şi gesturile lui seducătoare o copleşiseră. Pentru un scurt moment, simţi o bucurie nebună la gândul că ei doi vor deveni o echipă. Reuşi însă să-şi înăbuşe entuziasmul, realizând că lucrurile pe care bărbatul le spusese nu erau decât vorbe goale.

— Nu va merge.

— Îţi pot arăta că te înşeli.

Tonul lui era mai liniştit decât înainte. Astfel că, atunci când simţi că braţele lui o înlănţuie, fu surprinsă. Acţionase atât de repede, încât o prinse nepregătită. Iar când buzele lui se lipiră de ale ei, rămase nemişcată, ca o păpuşă stricată.

Puterea gurii lui îi stăpânea buzele.

Tânăra se simţi jignită. Cum îndrăznea s-o trateze astfel? Dacă bărbatul ăsta credea că experienţa lui amoroasă era suficientă pentru a seduce orice femeie, va afla că Jenny Malloy nu era o ţintă potrivită. Furioasă,

încercă să-l îndepărteze.

Dar nu avu niciun succes. Braţele lui o strângeau puternic, ca nişte chingi. Buzele lui, la început tandre, deveniseră mai lacome, strivindu-i gura cu o putere care nu-i permitea să scape.

După câteva secunde însă, Jenny nu-şi mai dori să scape. Nu se mai simţea furioasă, ci devenise nerăbdătoare. Refuză să se mai gândească, şi-şi deschise larg buzele. Sărutul lor fu o minune.

Braţele lui n-o mai strângeau. O mână îi mângâia părul, iar cealaltă i se plimba pe spate încet, răvăşindu-i simţurile atât de intens, încât tânăra simţi că se afla la un pas de nebunie. îl simţea aproape de ea, iar atingerea lui avea o dulceaţă nemaiîntâlnită.

O dulceaţă care reuşise să-i şteargă din minte faptul că bărbatul care o ţinea în braţe era Joshua, omul pe care-l dispreţuise cu câteva minute înainte. În mâinile lui era doar o femeie, sensibilă la buzele lui, la mişcările lui senzuale, pe care le aşteptase parcă toată viaţa.

Se pliase pe formele trupului lui. Când o eliberă, genunchii îi tremurau. Se uită la el, căutându-i privirea. Vraja momentului persista încă, astfel încât nu văzu chipul lui Joshua Adams, ci a unui bărbat care o făcuse să se simtă minunat de bine, de vie, de feminină. Un chip cu trăsături puternice şi cu ochi enigmatici.

— Convinsă?

— De ce?

— Că vom face o echipă grozavă?

Cuvintele lui o treziră la realitate. Era furioasă.

— Sunt convinsă că eşti un porc! ţipă ea.

Apoi fugi, ascunzându-se în întunericul nopţii.

În zilele care urmară, Jenny se strădui să-l întâlnească pe Joshua cât mai rar. Se interesa dinainte unde se afla, şi-şi găsea ceva de făcut în altă parte a rezervaţiei. Dacă bărbatul îşi dădea seama de strategia ei sau nu, n-o interesa. Oricum, el nu comentă în niciun fel acest aspect. La fel cum nu comentă nici fuga ei după ultima lor întâlnire, nici cearcănele de sub ochii ei a doua

zi dimineaţă – rezultatul nopţii nedormite şi al disperării.

După plimbarea lor prin rezervaţie, Jenny pricepuse că săptămânile care vor veni vor fi foarte dificile. Calităţile de seducător ale lui Joshua îi demonstraseră că lucrurile aveau să fie chiar mai complicate decât prevăzuse iniţial. Dacă până atunci motivele ei de îngrijorare se rezumau la Impalavlei, acum realiza că trebuia să-şi facă griji pentru propria ei persoană. Clipele petrecute lângă zidul acela o zdruncinaseră. Fusese nevoită să capituleze în faţa puterii lui. Nu-şi imaginase vreodată că putea fi atât de afectată de prezenţa unui alt bărbat, mai ales când era îndrăgostită încă – cel puţin parţial – de Bruce.

Ceea ce o deranja însă cel mai mult, era faptul că în timp ce ea se lăsase dusă de val, Joshua nu făcuse decât să se folosească de ea pentru a-şi demonstra stupida lui teorie. Cel puţin avea satisfacţia că el nu va afla niciodată ce simţise. Slabă consolare, dar era singura de care putea să se agaţe pentru a se apăra. Căci dacă Joshua ar fi ştiut ce impact avusese asupra ei strategia lui, atunci aroganţa bărbatului ar fi devenit imposibil de suportat.

În ultimele zile, Jenny pusese serios la îndoială înţelepciunea deciziei de a rămâne la Impalavlei. O parte din ea voia să abandoneze lupta, ştiind dinainte că n-avea cum să câştige. Joshua Adams era un bărbat care putea duce la îndeplinire orice plan, care reuşea în tot ce-şi propunea. Şi apoi, era mult mai bogat decât ea. Cât despre personalitate… ce să mai vorbim!

Totuşi, Jenny ştia că dacă pleca acum de la Impalavlei – oferind spre vânzare partea ei lui Joshua – însemna să se dovedească o laşă. Era cea mai comodă soluţie, cea mai simplă. A evita conflictul cu un astfel de om însemna să fugă, să se predea. Nu mai întâlnise pe nimeni ca el. Era puternic, sigur pe el, atrăgător – prea atrăgător chiar… Nici nu era sigură dacă voia să fugă sau să rămână.

În ciuda vulnerabilităţii ei aparente, Jenny Malloy avea însă un atu important. Era hotărâtă să-şi menţină hotărârea luată. Ştia că decizia ei era corectă, şi nu era dispusă să renunţe. De dragul tatălui său, era important să

rămână la Impalavlei, şi nu avea să-şi schimbe planul din pricina unui bărbat arogant.

Joshua nu pierduse nicio clipă, şi începuse deja să-şi pună în aplicare ideile. Jenny ştia că aducerea apei era necesară. Deja apăruseră în rezervaţie experţii, bărbaţi cu chipurile bronzate şi costume de safari. Joshua îi conducea prin parc şi discuta cu ei aprins.

O invitase şi pe Jenny la plimbări şi la discuţii, dar ea se simţi iniţial înclinată să refuze. Nu pentru că dezacordul ei cu Joshua ar fi fost foarte mare. Era destul de inteligentă pentru a-şi da seama de adevărul spuselor lui. Ci pentru că-i punea la îndoială buna-credinţă. Jenny era convinsă că Joshua îşi doreşte apă pentru a readuce acasă animalele, care la rândul lor ar fi atras mai mulţi turişti în rezervaţie. Astfel, Impalavlei avea să devină un parc natural de succes. Nici dacă ar fi încercat să pretindă că-i păsa numai de animale, nu l-ar fi crezut.

Îşi dădea seama că trebuia să fie prezentă la toate deciziile, şi de aceea acceptă până la urmă invitaţia. îi însoţi pe experţi prin parc şi ascultă cu atenţie sugestiile lor, comentându-le atunci când era cazul.

Îl privi pe Joshua, iar în ochii lui citi o altă voinţă decât a ei. Bărbatul se uită la ea tăcut, gânditor. Şi, pentru o clipă, problemele cu Impalavlei fură uitate. Îşi simţi obrajii roşind. În astfel de momente, îşi amintea întotdeauna evenimentele acelei nopţi, când Joshua venise după ea la zid şi o sărutase, iar întreaga ei fiinţă îi răspunsese. De atunci, n-o mai atinsese niciodată, dar senzaţia mâinilor lui alunecându-i pe spate şi gustul sărutului său erau la fel de vii în amintirea ei. Îşi dorea din tot sufletul, nebuneşte, să poată simţi din nou atingerea lui.

Dar ştia că cele câteva momente de magie nu însemnaseră nimic pentru Joshua, şi că bărbatul deja le uitase. Săruturile lui nu însemnaseră mai mult decât o încercare subtilă de a o îndepărta de ideile ei „demodate”. Nu se implicase deloc.

Jenny încercă să se concentreze asupra discuţiei, dar

treptat-treptat, atenţia ei fu atrasă de altceva decât de conversaţie despre apă, despre metodele optime pentru aducerea ei şi de cheltuielile implicate. Privi chipul lui Joshua, remarcând ceva straniu în expresia lui. Vorbele şi feţele experţilor se îndepărtară, de parcă o ceaţă groasă i-ar fi înghiţit. Numai Joshua se distingea limpede. Ceilalţi bărbaţi n-o mai interesau decât prin comparaţie cu el. Iar această comparaţie îi confirmă credinţa că Joshua era un tip special. Era mai presus de toţi ceilalţi din jur. Diferenţa consta în chipul lui frumos, cu trăsături regulate, în trupul lui a cărui forţă se vedea limpede, chiar şi când era relaxat, în ochii lui negri, în vocea sa vibrantă, în calmul vorbelor sale. Observaţiile acestea îi dădură un ciudat sentiment de mândrie, dar nu o bucurară deloc.

Mai târziu, după ce bărbaţii plecară de la Impalavlei, Joshua îi ceru părerea despre cele discutate. Îi răspunse cât putu de bine, pentru că a proceda altfel i se părea o copilărie. Şi aflase deja cât era de important să nu se arate în faţa lui astfel. Îi vorbise calm, liniştit, încercând să-i urmeze exemplul. Voia să stăpânească subiectul şi să nu lase conversaţia să alunece către chestiuni personale. Iar când ochii lui se opriră pe chipul ei, cu o expresie enigmatică – de altfel, familiară – găsi puterea de a nu-şi muta privirea.

Se afla din nou la zidul copilăriei ei, într-o seară fierbinte, când el veni după ea a doua oară. Amurgul era aproape şi copacii îşi întindeau umbra pe pământ. Când umbra înaltă a bărbatului apăru în orizontul ei vizual, Jenny nu se mişcă. Ştia cine era, chiar fără să se uite. Doar o singură persoană putea schimba atât de mult atmosfera prin simpla lui prezenţă.

Se opri lângă ea, cu spatele sprijinit de zid. Ea nu-i privi faţa, ci doar picioarele încrucişate unul peste altul. Purta pantaloni scurţi, care lăsau să i se vadă gambele puternice şi bronzate. Jenny se cutremură şi-şi întoarse capul, privind în depărtare o girafă.

— Bună, Jenny.

— Bună, zise ea, fără să se întoarcă.

— Îţi place priveliştea? în tonul lui se ghicea o notă de ironie. Ştia deci efectul pe care-l avea asupra ei!

Îi răspunse cu răceală:

— Foarte mult!

— Atunci, îţi va plăcea şi mai mult la întoarcere.

Ce naiba tot spunea?

— Nu plec nicăieri.

— Ba da, răspunse el calm, dar ferm.

În ciuda promisiunii de a nu-l privi, Jenny ridică fruntea spre el. Chipul bărbatului lucea în lumina amurgului, dându-i un aer de statuie săpată în bronz. Ar fi fost modelul ideal pentru orice artist, se gândi ea, privindu-l.

— Încă o plimbare cu experţii prin parc? întrebă ea, ştiind instinctiv că era vorba despre cu totul altceva.

— Nu. Vom pleca numai noi doi. Şi nu prin rezervaţie, ci la Pretoria.

Capitolul 6

— Ai înnebunit! izbucni ea.

— Plecăm mâine, continuă el, de parcă n-ar fi auzit-o. Să fii gata la ora şase.

— Ai înnebunit, repetă ea. De ce?

El zâmbi, dinţii lui albi contrastând cu bronzul chipului.

— Mergem la cumpărături, răspunse.

— E un drum prea lung pentru atâta lucru, zise ea, cu răsuflarea tăiată.

— Vom rămâne acolo peste noapte, zâmbi el.

Inima fetei bătea cu putere. Numai gândul de a petrece două zile departe de Impalavlei, în compania lui Joshua, era suficient pentru a-i da fiori. Când ochii lor se întâlniră însă, îşi reaminti că erau duşmani. Ciudat că putuse uita asta, fie numai şi pentru o clipă.

Îşi înfipse nervoasă unghiile în palmă şi zise răstit:

— Deci, am avut dreptate. Eşti nebun de-a binelea.

Nu merg nicăieri.

— Nu vrei să afli scopul călătoriei?

Tonul său era politicos, neutru, dar în privirea lui se

citea ironia; nu reuşise să-şi ascundă tremurul de privirea lui.

Plesni din buze. Nu, nu mă interesează absolut deloc, ar fi vrut să spună. Dar îi fu greu să pronunţe aceste cuvinte, când adevărul era că abia aştepta să-l afle.

— Să auzim, răspunse, pe un ton calm

— E timpul să cumpărăm mobilier pentru recepţie şi pentru camere.

— Dar sunt mobilate.

— Da, dar avem nevoie de ceva mai modern.

Mai avuseseră această discuţie cândva, dar nu mai se întorseseră la ea. Problema apei era mai importantă. Acum, că stabiliseră locaţia noilor bazine, sosise vremea să se ocupe de altceva.

Acum două săptămâni, Jenny ar fi respins din start ideea, dar experienţa o învăţase că metoda nu funcţiona cu Joshua.

Astfel că întrebă cât putu mai calm:

— Mai exact, ce ai de gând să faci?

— Să renovez total tabăra.

Unghiile ei se înfipseră mai adânc în carne.

— Clienţii nu s-au plâns niciodată de felul cum arată. E perfectă.

— Nu şi pentru cei la care mă gândesc eu.

Jenny nu se mai putu stăpâni:

— Vei transforma Impalavlei într-un colţ de America, îl acuză ea.

— Nu şi dacă mă vei ajuta.

Surprinsă de vorbele lui, tânăra îl privi iarăşi.

Buzele lui erau arcuite într-un zâmbet, iar în ochi avea o luminiţă enigmatică îngrijorătoare. Acum, începuse s-o complimenteze!

— Şi ce pot face eu? întrebă ea.

Zâmbetul lui se lărgi:

— Iată o întrebare ciudată, venind din partea cuiva care se ocupă de amenajări interioare.

— Nu cred că apartamentele au nevoie de o schimbare de decor, zise ea pe un ton lipsit de convingere.

— Dar au nevoie de un nou mobilier, răspunse Joshua, netulburat. Paturi, scaune confortabile, dulapuri, tablouri noi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joshua, nu uita că acest loc trebuie să rămână rustic! Nu căuta să-l transformi într-un hotel de cinci stele!

— Perdele, cuverturi, covoare, continuă el, ca şi cum n-ar fi auzit-o.

Această înşiruire avu asupra tinerei un efect magic. Evocarea lucrurilor care-i plăceau atât de mult – culori, texturi – o făcu să se îmblânzească. Jenny se simţi ca un flămând în faţa unei mese pline de bunătăţi.

— Tata s-ar răsuci în mormânt dacă te-ar auzi acum.

— Să fii gata la şase! replică el, satisfăcut.

Evidenta lui mulţumire o jigni. Îi arăta că obţinuse rapid o importantă victorie. Doamne! De ce nu reuşea să se opună farmecului lui? Probabil că şi Joshua îşi dădea seama de puterea pe care o avea asupra ei.

— Eşti un ticălos, Joshua Adams! zise ea, tăios.

— Iar tu, Jenny Malloy, replică el pe un ton ciudat, pe care nu-l mai auzise până acum la el, eşti o fată foarte drăguţă, dar care nu are curajul să-şi urmeze instinctul.

Nu-l întrebă ce voia să spună. Nu voia să înţeleagă sensurile ascunse ale vorbelor lui. N-o interesau. Un fior o străbătu însă şi, pentru a nu-i da satisfacţia de-a o vedea tremurând, îi întoarse spatele. Mai târziu, când îşi va putea ţine sub control emoţiile, vor vorbi din nou. îl va întreba care-i erau planurile pentru călătorie. Dar acum, simţea că trebuie să fugă, că prezenţa lui era prea copleşitoare.

— Eşti speriată?

Glasul lui o ajunse din urmă. Jenny trase adânc aer în piept şi se întoarse către el.

— Cred că ne-am spus totul, zise ea, dispreţuitoare.

— Da?

Joshua o prinse de mână, trăgând-o înapoi lângă el, cu mare blândeţe. Bărbatul ăsta era un magician, se gândi ea. O vrăjise, făcând-o să-l asculte doar cu puterea atingerii lui, ce-i promitea plăceri nesfârşite.

— De ce nu te-ai măritat?

Întrebarea o luă prin surprindere. Rămase cu gura căscată de uimire, privindu-l cu ochi mari. Soarele coborâse spre orizont, dar razele lui îi încălzeau încă faţa.

Se afla atât de aproape de el, încât îi putea vedea sclipirile jucăuşe din ochii cenuşii şi ridurile fine care-i apăreau în jurul gurii când râdea.

— De ce întrebi? şopti ea.

— Pentru că eşti foarte singură. Şi apoi, e ceva ciudat în felul de viaţă pe care ţi l-ai ales. O fată tânără, să stea aşa izolată… e ciudat, repetă el.

Era atât de aproape de el, încât îi putea simţi mirosul. Pentru o clipă, i se păru că amesteşte. Cămaşa lui era descheiată şi ochii ei putură să coboare în tihnă pe gât şi pe pieptul lui puternic. Se trezi dorindu-şi nebuneşte îmbrăţişarea lui, săruturile lui, aşa cum se întâmplase nu de mult, lângă acelaşi zid. Fără să-şi dea seama, se lipi de el. Îi simţi respiraţia plutind deasupra ei, iar când ridică ochii şi-l privi, îşi dădu seama că expresia lor se schimbase. Ştia că voia să fie sărutată.

Tremurând pe picioare, se îndepărtă de el. Expresia privirii lui o salvase la timp. Ştia că dacă bărbatul ăsta va pricepe cât de mare era puterea sa asupra ei, totul va fi pierdut.

Îşi dădu capul pe spate, pentru ca el s-o poată vedea bine. Apoi zâmbi cu satisfacţie, conştientă de duplicitatea acestui zâmbet, care de altfel nu-i era caracteristic, şi spuse:

— Sunt logodită.

Stătu pe loc, zâmbind în continuare, privindu-l cum se schimbă la faţă. Cuvintele ei îl afectaseră, se vedea, dar Jenny nu-şi dădea seama dacă bărbatul observase, dincolo de zâmbet, dorinţa ei nebună de a se afla în braţele lui.

— Aşa, zise el, leneş. Cine e alesul?

— Îl cheamă Bruce.

— Şi unde se ascunde?

O privi cu intensitate, făcând un efort pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Locuieşte la Pretoria. Acum, e plecat cu un contract. E fotograf la o revistă.

Simţea că era momentul să schimbe subiectul, să rupă legătura fizică dintre ei. Chipul ei o putea trăda şi nu ştia cât de mult avea să poată continua să mintă sub privirile lui scrutătoare.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Joshua o prinse mai tare de braţ.

— De ce n-ai plecat cu el?

— Era nevoie de mine aici… Ştii doar! zise ea, lipsită de apărare.

— Chemarea datoriei, înţeleg!

Îi simţea răsuflarea pe obraz. Era caldă şi parfumată.

— Şi el te-a lăsat să vii aici singură?

— Desigur… De ce nu?

— Atunci e un prost, declară Joshua cu dispreţ. Nu te iubeşte?

Întrebarea atinsese un punct sensibil. Jenny se enervă.

— Bineînţeles că mă iubeşte.

Apoi, după scurtă ezitare:

— Şi eu îl iubesc. Despărţirea – mai ales de scurtă durată – nu poate dăuna unei relaţii bazate pe dragoste.

— Chiar crezi asta? replică el, pe un ton cald, fermecător, care-i strecură tinerei în inimă îndoiala. Deci Bruce are totală încredere în logodnica lui care se află singură, departe de el…

Se apropie mai mult de ea:

— Crezi că ar fi cazul s-o punem la încercare?

Fără să vadă – pentru că ochii ei erau închişi – simţi cum fruntea lui se aplecă peste ea. Deschise gura ca să protesteze, dar buzele ei fură acoperite înainte ca vorbele să poată căpăta contur.

Timp de câteva secunde încercă să-i reziste, dar era prea târziu. Se strădui să-şi închidă buzele peste ale lui, dar el i le desfăcu imediat. Sărutul lui era posesiv, lacom, hrănindu-se parcă din respiraţia ei.

Mâinile fetei se opuneau cu tărie pieptului lipit de

trupul ei, lovindu-l cu pumnii şi împingându-l, în speranţa că se va putea elibera. Dar buzele îi contraziceau rezistenţa. Genunchii i se înmuiară. Pumnii i se deschiseră şi începură să alunece pe pieptul lui, urcând apoi către umeri, cu degetele umblând tremurătoare în căutarea spaţiilor libere lăsate goale de cămaşa desfăcută.

Simţind schimbarea ei de dispoziţie şi reacţionând imediat, Joshua o strânse mai tare în braţe. În timp ce buzele lui începură să alerge în grabă peste obrajii ei, peste gât şi faţă, atingându-i în trecere ochii şi urechile, mâinile i se mişcau pe spatele ei, trăgând-o mai mult către sine, strivind-o de pieptul lui cu atâta uşurinţă, de parcă ar fi avut de-a face cu o păpuşă vie.

Micul ei trup era un amestec de foc şi slăbiciune. Lipsită de voinţă, dar plină de dorinţă, Jenny îşi încolăci braţele în jurul gâtului său.

Buzele lui îi căutau din nou gura, iar de data asta răspunsul ei fu prompt, negândit, înţelegând că, pentru o clipă, sărutul lor reprezenta întreaga realitate, întregul univers cunoscut.

Când în sfârşit se despărţiră, ca doi înecaţi căutând cu disperare aerul, privirea ei îi căută ochii.

Atunci, în acea clipă, o altă realitate apăru, şi apoi alta…

Bruce… Rezervaţia…

Când Joshua se apropie din nou, era pregătită.

— Nu, spuse ea, dându-se un pas înapoi. Nu vreau!

— Mincinoaso! râse el.

— Nu, repetă ea, cu fermitate. Ceea ce s-a întâmplat… nu ştiu… nu mi-am dat seama. Lasă-mă, îl împinse ea.

— Dar ai savurat fiecare moment, Jenny.

— Nu-i adevărat.

Îşi ridică fruntea, privindu-l sălbatic, neştiind că era destulă lumină pentru ca lacrimile ivite în ochii ei să se vadă.

— Nu trebuia să mă săruţi. Nu aşa. Şi dacă îndrăzneşti să spui ceva despre Bruce şi despre…

încredere… cred că te omor pur şi simplu.

Spre lauda lui, bărbatul pricepu momentul ei de disperare. Nu făcu nicio glumă, nu zâmbi ironic, nu comentă momentele lor de pasiune. Plecă de lângă ea şi spuse numai atât:

— Şase dimineaţa, Jenny.

Dar la numai câţiva paşi distanţă se opri, adăugând:

— Somn uşor, păpuşă!

Nu se va duce nicăieri cu el. Nu după ceea ce se întâmplase. Profitase de slăbiciunea ei o dată, astfel că avea toate motivele să creadă că experienţa se va repeta. Nu putea avea încredere în el. Dar o voce interioară, pe care se străduia să n-o asculte, îi spuse că nu putea avea încredere nici în sine însăşi.

Acum, când era deja prea târziu, îşi aminti hotărârea ei de a nu-i permite acestui bărbat nesuferit să afle câtă putere avea asupra ei. îi era ruşine să recunoască faptul că decizia fusese uitată la fel de repede pe cât fusese luată. Gândul o umilea. Cedase în faţa farmecelor sale, aşa cum îşi promisese că n-o va face niciodată.

Dar mai umilitoare decât orice era constatarea că trupul ei o trădase. Avea douăzeci şi trei de ani şi se mândrea cu o concepţie sănătoasă asupra relaţiilor de cuplu. Nu-i venea să creadă că simţurile puseseră stăpânirea pe mintea ei.

Era vorba doar o atracţie pur fizică, încercă să-şi spună. O alchimie a simţurilor. Doar de puterea de seducător a unui bărbat, care se putea lăuda cu faptul că ştia prea bine ce putea să placă unei femei. Iar pentru el, ea nu însemna decât o altă femeie. Joshua intrase în viaţa ei într-un moment când era mai pregătită decât credea pentru a-l primi. Avea nevoie de el. Simţurile o trădaseră, cum ar fi trădat-o pe oricare alta.

Iar cele ce se întâmplaseră, nu aveau nimic de-a face cu dragostea. Dragoste… Cuvântul suna neplăcut asociat cu imaginea lui Joshua. Chiar dacă avea puterea s-o seducă, nu putea uita că era totuşi un adversar, un om cu idei superficiale şi cu principii foarte diferite de ale sale. îi

era imposibil să iubească un astfel de om. Şi apoi, chiar dacă Bruce alesese să plece departe pentru o vreme, ea tot îl iubea. Desigur că-l iubea…

Nu putea să plece cu Joshua, hotărî ea, închizând ochii şi adormind în sfârşit. îi va da vestea chiar mâine, când va veni s-o trezească. Va pleca pentru două zile cel puţin. Două zile în care se va putea bucura de linişte. Va fi singură la Impalavlei.

O, va fi o binecuvântare pentru nervii ei!

Când auzi ciocănind în uşă, puţin după ora şase, era pregătită pentru plecare. Nu ştia când se răzgândise, nici ce o făcuse să-şi schimbe planurile. Nici măcar nu-i păsa. Când aruncă o ultimă privire în oglindă, fu fericită că alesese să se îmbrace în haina albă şi cu bluza albastru regal. Era una dintre ţinutele ei preferate, pentru că-i scotea în evidenţă chipul. De altfel, era un costum destul de sobru, se asigură ea.

Când deschise uşa şi întâlni privirea lui Joshua, observă în ochii lui o lucire aprobatoare. Iar apoi, când el îi privi chipul, zări, de asemenea, o notă de simpatie. Bărbatul ghicise desigur conflictul ei interior. Obrajii-i deveniră roşii sub privirea lui, aşa că-şi plecă fruntea, pretinzând că verifică încă o dată bagajul. Când ridică din nou capul, se liniştise aproape total.

— E o zi numai bună pentru călătorii, comentă Joshua, privind orizontul în drum spre maşină, iar Jenny aprobă.

Pentru a doua oară, bărbatul ştiuse să se comporte delicat, plin de tact, se gândi ea, când maşina părăsi tabăra şi călătoria lor începu. Noaptea trecută, când emoţiile o făcuseră atât de vulnerabilă, se aşteptase ca el să profite de această oportunitate şi să comenteze ironic ardoarea ei. Şi acum câteva minute, ar fi putut face acelaşi lucru. Dar învăţase multe despre Joshua. Ştia acum că putea fi dur şi necioplit când voia, dar şi blând, când situaţia o cerea. Se simţea ciudat, descoperind această nouă latură a caracterului lui.

Privea pe geamul maşinii, care se deplasa încet

printre dunele de nisip ale rezervaţiei. Lumina palidă a dimineţii care cădea asupra largilor porţiuni cu iarbă nu era suficientă pentru siguranţa condusului. Jenny îşi amintea foarte bine girafa pe care o văzuse cândva agonizând în mijlocul drumului, ucisă de un şofer care nu-şi aproximase bine viteza sau care probabil fusese înşelat de distanţa până la animal de lumina slabă a răsăritului, ce tulbura vizibilitatea. Dar Joshua ştia foarte bine să controleze viteza şi părea că se orientează perfect în orice condiţii. Evident, era un tip precaut atunci când se impunea.

În lumina înceţoşată, peisajul avea ceva misterios. Cântecul păsărilor umplea aerul şi universul întreg părea că se trezeşte la viaţă. Un grup de maimuţe trecu rapid pe lângă maşină. În parcul Kruger, unde drumurile erau adesea parcurse de maşini, maimuţele se obişnuiseră cu oamenii şi amuzau copiii cu gesturile lor de mici cerşetoare comice. Dar maimuţele care trecuseră pe lângă tufişurile din preajma drumului de la Impalavlei erau timide şi sperioase, iar apropierea unei maşini le făcu să se împrăştie la adăpostul copacilor.

Departe, undeva, se auzi strigătul unei gazele. De cealaltă parte, suratele ei, în frunte cu liderul grupului, răspunseră spontan, ridicând capetele lor graţioase şi privind în jur cu ochii lor mari alertaţi. Nu departe, se aflau probabil câteva animale de pradă. Şi unde erau acestea, existau şi zebre. Jenny cercetă bariera de tufişuri, ridicându-se uşor din scaun, dar nu zări niciun exemplar, aşa cum crezuse.

Joshua avea dreptate asupra unui singur lucru, constată ea, nefericită. Erau prea puţine animale în rezervaţie. Chiar dacă-i era greu să admită aşa ceva în prezenţa lui, îşi amintea foarte bine timpurile când Impalavlei era plin de sălbăticiuni şi când vizitatorii aveau şansa de a vedea mult mai multe exemplare decât le scosese în cale drumul lor către Pretoria. Cu puţin noroc, noile bazine vor readuce acasă animalele care trăiseră atâta vreme fericite aici.

Lângă ea, Joshua era tăcut, dar realiză că bărbatul privea la rândul lui cu atenţia încordată mişcarea din tufişuri. I-ar fi putut împărtăşi gândurile ei; şi totuşi, ceva o opri. Dacă ar fi făcut asta, ar fi însemnat să recunoască faptul că planurile lui erau corecte şi necesare. Dar, deşi acum era de acord cu el în privinţa necesităţii apei, n-ar fi mărturisit aşa ceva pentru nimic în lume. Motivele lui erau absolut greşite. Joshua n-ar fi putut-o niciodată convinge de contrariul.

Ieşind din Impalaveli, apucară pe drumul îngust care ducea către Pretoria. Jenny nu-şi lua ochii de la geam. Maşina accelerase acum, iar Joshua conducea cu o mare lejeritate.

Şi-ar fi dorit să nu fie în fiecare clipă atât de conştientă de prezenţa lui. Până să-l întâlnească pe omul ăsta, nu ştiuse că aerul poate fi încărcat de senzualitate. Oricât de eficient era Joshua ca om de afaceri, se dovedea nu mai puţin un bărbat a cărui senzualitate impregna pur şi simplu atmosfera.

Era ceva foarte atrăgător în felul lui de-a fi, dar la nivel primitiv, ceea ce suscita un răspuns la fel de primitiv din partea ei – deşi îi era greu să recunosc acest adevăr. Şi asta pentru că nu-şi dăduse vreodată seama că în ea existau premisele acestui răspuns. Descoperise acest fapt acum, alături de acest bărbat detestabil din mai multe puncte de vedere: nu numai pentru comportamentul său şi pentru sistemul lui eronat de valori, dar şi pentru modul de gândire. Iar faptul că el şi numai el trezise în ea asemenea simţăminte, o făcea să-l urască şi mai tare.

Fu fericită când văzu oraşul apărând în faţa lor. Orele de călătorie fură mai stranii decât anticipase. Nu putea suporta senzaţia de a se afla atât de aproape de Joshua; voia să iasă din maşină şi să respire aerul de afară, să uite senzaţia de continuă surescitare în care trăise ultimele ore.

Pretoria se transformase mult în cele câteva săptămâni cât Jenny fusese plecată. Când maşina se opri pe o înălţime, tânăra îşi ţinu respiraţia la vederea

peisajului zugrăvit în verde şi lila. Pomii erau toţi în floare, milioane şi milioane de mici inflorescenţe decorând străzile.

Era începutul primăverii, şi Pretoria era scăldată în minunata splendoare a florilor de jacaranda, care-i dăruiseră numele de Jacaranda City. Aflat lângă ea, Joshua trase adânc aer în piept, impresionat la fel de puternic de frumuseţea oraşului. Din locul în care stăteau, se părea că sunt înconjuraţi de nori pufoşi de violet.

Iar când intrară în oraş… florile îi împresurară… se aflau peste tot de-a lungul drumurilor şi umpleau grădinile mari. Sub roţile maşinii, petalele căzute făceau un zgomot asemănător picurilor de ploaie. Când Joshua opri în faţa unui hotel din afara oraşului, inima tinerei era plină de fericire.

Coborî din maşină şi privi hotelul. Se întorsese în prezent, la recea şi searbăda realitate. Vor petrece cel puţin o zi departe de Impalavlei, spusese Joshua. Involuntar, Jenny se uită la el, iar ochii lui cenuşii sclipiră amuzaţi.

— Camere separate, o informă el.

— Bineînţeles, replică ea îndată. Nicio clipă nu m-am gândit că va fi altfel.

Tonul, pe care şi-l dorise foarte ferm, sunase vag interogativ din pricina unui absurd moment când răsuflarea i se tăiase.

Lucirea din ochii lui se adânci.

— Mie, dimpotrivă, mi se pare foarte aiurea, începu el, cu o leneşă tărăgănare în glas şi cu un zâmbet ironic. Hai, păpuşă, să ne odihnim oasele.

Camerele lor se aflau alături. Deşi Joshua o anunţase că vor pleca într-un jumătate de oră, Jenny nu despachetă imediat. Se duse la geamurile mari care dădeau către balcon. Îşi sprijini coatele de pervaz şi privi oraşul. Priveliştea care i se oferea de aici nu era cu nimic mai prejos decât cea zărită de pe culmea din afara Pretoriei. Cât vedea cu ochii, norii bogaţi de lila şi verde crud vălureau la fiecare pală de vânt. Cu toate astea, starea ei

de spirit se schimbase, astfel că nu se mai putu bucura de frumuseţea fără margini a peisajului.

Doar la câţiva paşi distanţă, dincolo de protecţia zidului, se afla Joshua, care probabil îşi făcea toaleta. Nu-l putea vedea, nici auzi, dar era atât de conştientă de prezenţa lui, de parcă s-ar fi aflat în aceeaşi cameră. Iar această puternică senzaţie de a-l şti aproape o tulbura.

Joshua nu cunoştea atât de bine ca ea magazinele din Pretoria. Voia să le vadă pe cele mai bune. În ciuda obiecţiilor ridicate de Jenny la propunerea lui de a înnoi mobilierul aflat în camerele rezervaţiei – încă simţea că omul voia să atragă un tip de turişti cu care tatăl ei nu ar fi fost de acord – tânăra se trezi arătându-i drumul spre unul din magazinele ei preferate.

Odată ajunsă, se pierdu într-o lume de amintiri chiar dintre cele mai plăcute. Îi era imposibil să continue să se opună ideilor bărbatului, atâta vreme cât rezerva ei fusese înlăturată cu totul de frumuseţea care o înconjura. Întinse mâna, tentată de culoare minunată a unei jaluzele – un model nou pe piaţă – şi-şi dădu seama că evalua în gând calităţile ei. Dar nu era singurul material nou. Jenny alergă de la unul la altul, atingându-le, testându-le.

Pentru o clipă, reuşise să uite de Joshua. Nu-l vedea cum stă deoparte, într-un colţ, privind-o. Ar fi fost descumpănită dacă ar fi ştiut că îi supraveghea fiecare mişcare, înregistrând expresiile care se succedau rapid pe chipul ei – emoţie, mirare, dezaprobare. Nu-şi dădea seama că ochii ei scânteiau, iar buzele erau întredeschise, încadrându-i dinţii sclipitori ca nişte perle. Nu realiza că pentru privitorul atent, acest aspect al personalităţii ei reprezenta o surpriză foarte plăcută.

— Ai văzut ceva ce ne poate fi de folos? întrebă el.

— Da! exclamă tânăra.

Pentru prima dată, se întoarse spre el zâmbitoare, cu ochii violeţi radiind de fericire. Observă brusca încordare a maxilarului lui, răspuns spontan la emoţia ei foarte vizibilă.

— Jaluzelele sunt perfecte, gesticulă ea. Culorile reci sunt ideale. Majoritatea anului e foarte cald la Impalavlei,

astfel că vor crea un efect de răceală.

O lăsă să vorbească, să-i povestească despre culorile la care se gândise pentru decorarea camerelor: verde, albastru şi turcoaz, cu câteva accente de galben, în contrast. Nu-i aminti nimic despre iniţialul ei refuz de a colabora cu el la proiectul de renovare.

Nu cumpărară încă nimic; pentru moment, doar cercetau piaţa. Merseră şi la alte raioane, la alte magazine. Se uitau după mobilier, tablouri şi decoraţiuni. Abia mai târziu, când Jenny îşi aminti evenimentele acestei zile, realiză cât de mult se distrase. Cât de mult se implicase în gândirea interioarelor, planificând totul şi vizualizând fiecare amănunt. Îşi aminti comentariile lui Joshua, dându-şi seama că erau foarte inteligente şi pertinente şi că bărbatul înţelegea foarte bine care ar fi fost cea mai bună atmosferă pentru Impalavlei.

Mintea şi sufletul îi erau pline de tot ce văzuse şi se simţea foarte fericită, când Joshua o anunţă că ziua de cercetări se terminase. A doua zi, când Jenny va avea bine conturate în minte toate amănuntele, vor începe cumpărăturile.

Dură un lung moment până când Jenny să priceapă cuvintele lui. Apoi, tânăra întrebă cu mirare:

— Mă laşi pe mine să aleg?

Degetul lui arătător îi atinse faţa. Ea aşteptă nemişcată, simţind cum mâna lui alunecă de la ochi către colţul buzelor. Mângâierea lui încetă însă repede. Atunci, de ce Jenny fu cuprinsă de acest tremur interior? Se strădui să-l privească în ochi, iar zâmbetul lui îi făcu inima să bată mai repede.

— Nu cred că există persoană mai potrivită, zise el, blând.

Apoi, după un scurt moment:

— Tu ştii mai bine locurile din Pretoria. Unde putem merge să mâncăm ceva bun şi să ascultăm nişte muzică?

Capitolul 1

Într-un impuls de moment, Jenny îşi pusese în bagaje o rochie arămie, sandalele din cureluşe subţiri şi eşarfa

vaporoasă asortată toaletei. Pentru a nu se simţi vinovată că alesese printre articolele esenţiale de călătorie aceste haine elegante, îşi spuse că nu avea să le poarte oricum. Nu va avea ocazia.

Dar acum era fericită că le luase. Imaginea ei reflectată în oglinda hotelului îi demonstră că rochia o făcea să arate voluptuoasă şi feminină în acelaşi timp.

Îi fu imposibil să-şi reţină o scurtă tresărire când deschise uşa şi-l zări pe Joshua în faţa ei. Costumul gri, cu străluciri de mătase, îi venea perfect. Cămaşa lui era de o nuanţă de gri mai deschisă, scoţându-i în evidenţă bronzul şi trăsăturile expresive ale chipului; nu realizase până acum că bărbatul acesta putea fi atât de distins.

Privirile admirative şi interesate ale altor femei întâlnite în local îi confirmară opinia. Jenny nu observă însă ochii încântaţi ai bărbaţilor care o urmăreau pe ea. Se simţea minunat, ceea ce părea destul de ciudat când îşi dădea seama că ieşirea nu reprezenta urmarea firească a unei călătorii de afaceri.

După ce terminară cina, rămaseră încă pe loc, discutând. Jenny fu surprinsă să constate că era prima oară când vorbeau pur şi simplu, calm, liniştit, fără ostilitate şi schimburi de replici acide.

Joshua trăise atât de mult în America, încât Jenny credea că uitase toate întâmplările copilăriei lui în Africa, dar, spre marea ei uimire, nu era deloc aşa. Îşi amintea de Impalavlei în detaliu şi vorbele lui arătau clar că fusese legat afectiv de acest minumat loc.

Îi povesti pe scurt viaţa lui în America şi enumeră afacerile în care era implicat. Joshua Adams era un om de afaceri de succes, spusese avocatul Daniel Bannister, dar Jenny nu realizase cât de mare era acest succes.

— Eşti căsătorit? întrebă ea.

El îi zâmbi uşor:

— Credeam că ştii deja răspunsul.

— De ce nu te-ai căsătorit?

Ciudat, cât de bine se simţea în compania lui şi cu câtă nerăbdare aştepta răspunsurile, acum când în sfârşit

avea ocazia să discute cu el deschis şi prieteneşte. Îşi aminti apoi că exact aceeaşi întrebare i-o pusese chiar el, cu o seară înainte.

Ochii lui, a căror expresie era greu de descifrat în lumina lumânărilor aşezate pe masa restaurantului, îi mângâiară obrajii. Tânăra simţi cum roşeşte, dar privirea lui coborî nepăsătoare către buzele ei întredeschise, spre gât şi mai apoi către umerii ei rotunzi, oprindu-se câteva secunde pe sutienul care se ghicea vag sub rochie.

Inima fetei galopa dureros în piept, dar când privirea bărbatului se ridică, ochii lui erau neclintiţi.

— Nu ştiu… cred că n-am întâlnit femeia potrivită, răspunse el.

Tânăra schimbă subiectul:

— De ce te-ai întors la Impalavlei?

Sprâncenele lui se ridicară, şi în acea clipă tânăra ştiu că momentul acela magic – dacă într-adevăr existase unul şi nu fusese doar în imaginaţia ei – trecuse.

— Ştii foarte bine de ce am venit.

— Ai fi putut să trimiţi pe altcineva. În fond, a fost doar un împrumut.

— Nu a fost niciodată doar un împrumut. Aşa cum nici Impalavlei nu e doar o investiţie.

Tonul lui se schimbă:

— Impalavlei a fost cândva casa mea, Jenny. Întotdeauna mi-am dorit să mă întorc aici.

— Dar acum nu mai e casa ta, replică ea, rece.

— Ar putea fi. Cel puţin pentru o parte din an.

O privi.

— Avem idei diferite despre ceea ce este mai bine pentru Impalavlei, ştiu asta. Dar avem şi păreri comune. De exemplu, amândoi credem că e un loc special.

Voia să-l creadă! O, Doamne, voia atât de mult să-l creadă! mai ales acum, când chipul lui era ascuns de lumina blândă a lumânărilor, iar tonul lui cald o făcea să se cutremure. Jenny îşi aminti de privirea lui din clipa în care, în prima zi când sosise, îi spusese să oprească pe acea culme şi privise fermecat în jur, contemplând frumuseţea

parcului. Fusese un moment special, care o mişcase la fel de mult cum o emoţionau acum cuvintele lui.

Voia să-l creadă, să aibă încredere în el. Şi totuşi, voia să ştie mai multe, înainte de a-i acorda încrederea ei.

— De ce vrei să transformi rezervaţia? întrebă ea.

Joshua nu răspunse decât după lungi momente de gândire. Când începu să vorbească, vocea lui era calmă, gânditoare, fără nicio urmă de ironie.

Tânăra îşi dădu seama că era pentru prima dată când discutau un subiect rezonabil, fără să se enerveze.

— Pentru că are nevoie de schimbare, zise Joshua, lungind cuvintele. Tatăl tău a făcut treabă bună acolo, Jenny, dar n-a reuşit să ţină pasul cu vremurile. Ochii lui sclipiră. Te vei supăra dacă-ţi voi spune că Tom era la fel de încăpăţânat ca fiica lui?

Acum o zi, poate că Jenny ar fi ripostat, scandalizată. Acum, nu era sigură că o astfel de reacţie era justificată. O voce interioară îi spunea că ar fi fost păcat să strice această seară minunată.

Lăsă remarca lui să treacă neobservată şi spuse, în schimb:

— Ai avut dreptate în privinţa apei. Dar restul, Joshua? În după-amiaza asta, am fost pur şi simplu impresionată de tot ce am văzut… m-a luat valul… ştiu foarte bine asta. Dar nu ştiu dacă avem cu adevărat nevoie de toate obiectele astea. De ce ar trebui să modernizăm parcul?

— Pentru că, dacă n-o facem, îi răspunse el pe un ton măsurat, Impalavlei o să fie treptat scos din priorităţile turiştilor… o să ajungă o simplă haltă. O privi o clipă. Câţi ani crezi că au trecut de când Impalavlei n-a mai adus niciun profit? Îţi spun eu: mulţi.

Abia dacă a reuşit să se menţină pe linia de plutire.

Implicarea lui afectivă în problemele parcului se vedea acum limpede. Fără împrumutul primit de la el – despre care Jenny înţelesese că fusese mult mai mult de atât – tatăl său ar fi pierdut rezervaţia de mult.

— Vorbeşti de parcă ar fi casa ta, zise ea. Atunci, de

ce vrei s-o schimbi? Ar trebui s-o iubeşti aşa cum este…

— Nu, replică el, liniştit. Trebuie să se schimbe, pentru a merita dragostea şi respectul meu. Aşa trebuie să fie lucrurile, Jenny, fie că-ţi place sau nu, fie că mă crezi sau nu.

Îl privi neajutorată, ştiind că nu putea lupta împotriva unui astfel de argument.

— Dar toată modernizarea asta… zise ea într-un final, nesigură, chiar este necesară?

— Dacă de aici de vor veni mai mulţi clienţi, cred că da. Dar modernizarea nu trebuie să însemne schimbarea lucrurilor esenţiale de la Impalavlei, lucruri pe care amândoi le iubim.

Înainte ca tânăra să găsească o replică vorbele lui, Joshua îi luă mâna şi se ridică:

— Să dansăm, spuse el.

Ringul de dans era mic, luminat doar de lumânările de la mesele vecine. Când Joshua o luă în braţe, Jenny fu invadată de amintirile nopţii trecute.

Cum stătuseră atunci îmbrăţişaţi, cum buzele lui lacome şi posesive îi atingeau gura şi chipul, răvăşindu-i simţurile. Îşi aminti răspunsul ei sălbatic, şi felul în care trupul ei se bucurase de apropierea bărbatului.

Dar în această seară, totul părea altfel. Aparent, gesturile lor era mai civilizate. Din afară, era doi oameni dansând, doar un cuplu în grupul numeros de alte cupluri.

Şi totuşi, parcă nimic nu se schimbase. Pentru că trupul înalt al bărbatului de lângă ea, mirosul lui pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine, mişcările lui unduitoare trezeau în ea aceleaşi sentimente tulburătoare. Şi, ca şi cum i-ar fi înţeles reacţia – sau ca şi cum ar fi trăit la rândul lui altele asemănătoare – Joshua o trase mai aproape de el. Întreg trupul ei se lipi de al lui. Mâna care-i ţinuse până atunci braţul, se îndreptă spre spatele ei, mângâind-o. Buzele lui îi atingeau părul. Cu o mişcare uşoară, tânăra îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui.

Muzica avea un ritm încet, senzual, un

acompaniament ideal pentru simţurile ei trezite la viaţă. Se mişcau încet, urmând muzica, cu trupurile unite. Picioarele abia dacă se deplasau. Jenny îşi spuse că n-ar fi putut dansa mai rapid, nici dacă întreaga ei viaţă ar fi depins de asta. Era ameţită, iar propriile ei picioare i se păreau făcute din ceară topită.

Realiză ca prin ceaţă de ce nu se certase cu Joshua în această seară. Avea nevoie de apropierea lui, spera că între ei va exista armonie. Nevoia aceasta o speria şi se dispreţuia pentru ce simte… Şi asta pentru că-şi dădea seama că, în acest fel, alegea de bunăvoie să se înrobească, să renunţe la controlul asupra propriilor emoţii. Şi totuşi, era o nevoie pe care n-o putea evita, la fel cum nu putea evita să respire.

Muzica se opri. Mâinile bărbatului îi prinse mâinile, făcând apropierea lor mai strânsă.

— Te simţi bine? îl auzi ea întrebând.

Ea îşi dădu capul pe spate. Era cu mult mai înalt decât ea şi nu-i putea vedea expresia ochilor. Tot ce văzu, fu linia înaltă a gâtului şi conturul puternic al maxilarului. Dar îi auzise vocea şi ştia că zâmbeşte.

— Foarte bine, îi zâmbi ea la rândul ei.

— Suntem, deci, prieteni?

O, da, era gata să răspundă, suntem prieteni. Cel puţin pentru moment. În acelaşi timp, încerca disperată să nu audă vocea interioară care-i spunea că şi-ar fi dorit să fie mai mult decât atât.

Trebuia să-i răspundă ceva; se pregătea să formuleze un răspuns, când privirea-i fu atrasă de o mişcare ce i se păru familiară. Privind-o la rândul lui, cu o expresie terifiată pe chip, Bruce se afla în dreapta ei. În braţele lui se afla o blondă voluptuoasă, iar degetele lui se plimbau în voie pe sub stofa rochiei cu spate decoltat a femeii. Blonda îşi ţinea braţele pe după gâtul lui. Din câte se părea, cei doi se ştiau foarte bine.

Pentru câteva clipe, ochii lui Jenny şi ai fostului logodnic se întâlniră. Pe chipul lui se puteau citi limpede emoţiile prin care trecea – stânjeneală, ruşine, furie, şi

chiar dorinţa de a fi iertat.

Dar Jenny se uită la el ca la un străin. Dacă-l putea ierta sau nu, n-avea să hotărască acum. Nu când lângă ea se afla Joshua, şi când îşi putea aminti secvenţă cu secvenţă ultima lor întâlnire.

Muzica îi veni în ajutor. Următoarea melodie fu tot una lentă. Jenny îşi mută privirea de la Bruce. Când Joshua o trase mai aproape, se supuse. Mâna ei îi înconjură gâtul.

Acţiona pur şi simplu instinctiv.

Voia să-i demonstreze ceva lui Bruce – independenţa ei, nepăsarea faţă de modul în care el o tratase. Era un gest care trebuia să-l rănească, dar care avu şi alte consecinţe.

În ritmul răsuflării bărbatului se ghici o uşoară accelerare, apoi mâna lui o trase mai aproape, într-o îmbrăţişare mai minunată decât îi fusese dat să trăiască vreodată. Dacă primul dans i se păruse senzual, atunci acesta era de-a dreptul… răvăşitor. Era prinsă în braţele lui puternice şi nu putea, nici nu dorea să scape. Toate simţurile ei deveniseră conştiente de această apropiere. Inima sa bătea puternic şi ritmic; mirosul lui era copleşitor. Degetele sale pluteau pe gâtul ei. Picioarele lui o torturau, o dulce tortură, atingându-se mereu de ale sale.

Bruce fusese repede dat uitării. În mintea ei se afla doar Joshua, iar simţurile sale tânjeau după atingerea lui. Nu încercase nici măcar pentru o secundă să înţeleagă de ce simte astfel, nici de ce simţurile ei erau asaltate de o ciudată dorinţă, mai puternică decât orice altceva. Ştia doar că era alături de el şi că voia ca aceste momente să nu se termine niciodată. Ştia că trupul ei îşi cerea dreptul la o împlinire care era dincolo de săruturi şi dans.

Când muzica se opri din nou şi formaţia se retrase pentru o scurtă pauză, Joshua îşi păstră mâinile în jurul umerilor ei. Tânăra îi fu recunoscătoare pentru intenţia de-ai oferi sprijin, mai mult decât pentru atingerea sa minunată. Se întrebă dacă bărbatul îşi dăduse seama că picioarele ei aveau nevoie de timp pentru a-şi recâştiga rolul.

Se apropiau de masă, când o voce se auzi în spatele lor:

— Jenny…

Era Bruce. Văzându-l, tânăra se întrebă dacă fostul ei logodnic voia să-i strice seara şi dacă nu pricepuse nimic din privirea ei dispreţuitoare.

Încercă să-şi păstreze un ton cât mai neutru:

— Bruce, spuse ea.

Se lăsă tăcerea, apoi tânăra întrebă:

— Ce mai faci?

— Bine, zise fostul logodnic, evaziv.

Era imposibil să ocolească momentul prezentărilor. În clipa în care se întoarse către Joshua, zări în ochii lui întunecaţi iritarea şi o sclipire ironică de care ajunsese să se teamă.

Bruce începu să îndruge o înşiruire penibilă de scuze. îi spuse că angajamentul profesional se terminase aproape imediat, la fel de repede cum începuse, că se întorsese la Pretoria şi aflase că era plecată, iar el nu ştiuse unde s-o caute. Iar asta, Jenny ştia, nu era deloc adevărat. Bruce îl ştia bine pe Daniel Bannister şi ar fi putut să-l întrebe de soarta ei… iar faptul că plecase la Impalavlei era un lucru ştiut.

Încercă să-l întrerupă o dată, dar îi fu imposibil să oprească valul agitat de cuvinte al bărbatului. Dacă măcar şi-ar fi dat seama că scuzele lui o stânjeneau mai tare decât dacă ar fi tăcut pur şi simplu! Dacă ar fi procedat ca şi cum ar fi fost nişte cunoştinţe întâmplătoare! Dar nu avea pic de tact! Oare aşa avea să se încheie relaţia lor? se întrebă ea, detaşată şi totuşi deziluzionată.

În tot acest timp, Joshua rămase tăcut deoparte, dar evident alarmat.

Până la urmă, Bruce plecă.

Nu-şi putea lăsa partenera singură prea multă vreme, explică el. Deja precizase – şi nu o dată – că nu era decât o întâlnire de afaceri şi că nu cunoştea foarte bine persoana în cauză. Aveau să păstreze legătura, nu? insistase el, înainte de plecare. Jenny zâmbi şi răspunse:

— Da, ar fi drăguţ.

În timp ce dansau, se adusese desertul: era o prăjitură de căpşuni cu frişcă. Înainte să se apuce de mâncat, îl privi îndelung pe Joshua. Dar chipul lui nu spunea nimic, şi tânăra pricepu că lipsa lui de expresie era intenţionată. Ochii lui erau enigmatici, iar maxilarele strânse nu anunţau nimic bun.

Tinerei îi plăceau foarte mult prăjiturile cu căpşuni, dar acum împinse deoparte farfuria cu un gest indiferent.

Ciudat, dar atitudinea lui Joshua o supărase mai tare decât confuzele scuze ale lui Bruce.

Uşurată, auzi formaţia începând o nouă melodie. După ce terminară de mâncat desertul, se reîntoarseră pe ringul de dans. O mână a bărbatului o atinse pe spate, iar alta îi strânse mâna. Nici urmă de pasiune, nici urmă de senzualitate. Momentele de mai devreme fuseseră parcă uitate definitiv.

Uimită, ea îşi dădu capul pe spate şi-l privi cu interes. Acum îi putea vedea ochii, iar aceştia o priveau amuzaţi. Ştia că atitudinea lui o va surprinde! Altfel, de ce zâmbea atât de sigur pe sine?

— Eşti dezamăgită?

Ea se prefăcu a nu înţelege:

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Bineînţeles că ştii, replică el. Chiar foarte bine.

Vocea lui era înceată, leneşă, ascunzând o ameninţare latentă.

— Sperai că ce s-a întâmplat în timpul ultimului nostru dans se va repeta. Îmi pare rău, draga mea, dar dacă vrei să-l faci gelos pe viitorul tău soţ, vei fi nevoită să-ţi faci jocurile fără mine.

Jenny simţi că se sufocă. Infidelitatea lui Bruce o umilise. Dar dispreţul afişat de Joshua o durea.

Tot timpul dansului, în ea se dădu o luptă continuă. Joshua crezuse că voia să-l facă gelos pe Bruce. Şi nu avea la dispoziţie niciun mijloc de a-l convinge că, deşi într-o anumită măsură avea dreptate, acest motiv nu era cel mai semnificativ aspect al comportării sale din această seară. îi

plăcuse îmbrăţişarea lui mai mult decât orice pe lume. Momentul în care se apropiase devenise intens ca veşnicia. Se bucurase de senzaţiile magice pe care trupul ei le simţea, pe care sufletul ei le dorea. Bruce nu mai însemnase atunci nimic. Ceea ce simţise când Bruce o părăsise – ştia acum – nu era decât rezultatul mândriei rănite. Adevăratele ei sentimente de dragoste se născuseră odată cu întâlnirea lui Joshua şi deveneau mai profunde cu fiecare zi.

Nu-l mai iubea pe Bruce; măcar atâta aflase din întâlnirea cu el! Ştia acest lucru de mai de mult, desigur, dar niciodată gândul nu i se înfăţişase cu o mai mare claritate. Se gândise la logodnicul ei din ce în ce mai puţin de când sosise la Impalavlei. Iar acum se întreba dacă ceea ce simţise pentru el fusese vreodată altceva decât o profundă afecţiune. Dacă ar fi fost altfel, dacă ar fi fost într-adevăr îndrăgostită de el, reacţia ei la vederea bărbatului iubit alături de o altă femeie n-ar fi fost atât de slabă. Nu simţea decât o uşoară supărare şi o oarecare dezamăgire.

O, dacă ar fi putut să discearnă la fel de bine şi în privinţa sentimentelor pe care le avea pentru Joshua! Ceva se întâmplase cu ea în ultimele zile, ceva care-i schimbase existenţa, devastator şi totuşi atât de minunat! Oare era posibil să se fi îndrăgostit? Spera din tot sufletul că nu era adevărat. Pentru că a-l iubi pe Joshua însemna ceva foarte diferit de dragostea ei pentru Bruce. Ştia că sentimentele ei pentru acest bărbat nu aveau să se stingă în momentul în care se va decide să plece din viaţa ei, şi aveau să dureze poate toată viaţa.

Iar de faptul că omul avea într-o bună zi să dispară era absolut sigură. Planurile lui includeau o şedere destul de lungă la Impalavlei, îi spusese el în ziua venirii. Dar nu folosise expresia „pentru totdeauna”. Joshua avea afaceri în America, iar rezervaţia era doar una dintre numeroasele lui preocupări. Şi chiar dacă ar fi privit Impalavlei cu afecţiune, simţindu-se aici ca acasă – ceea ce Jenny ştia acum că e destul de aproape de adevăr – tot ar fi venit ziua

în care ar fi devenit nerăbdător să plece şi când lucruri mai importante l-ar fi chemat înapoi în marile metropole, care reprezentau de asemenea „casa” lui.

Poate că Joshua va rămâne la Impalavlei atâta timp cât va fi nevoie de el. Când toate renovările aveau să se termine, va pleca spre alte locuri, se gândi Jenny. Iar majoritatea schimbărilor erau planificate sau deja puse în aplicare.

Nu-şi putea permite să se îndrăgostească de Joshua. Dacă ar fi făcut-o, însemna să-şi pregătească drumul pentru o nefericire viitoare. Într-un fel sau altul, trebuia să împiedice acest lucru. Şi totuşi, cum tânjea după apropierea lui şi era consumată de dorinţa de a-i simţi trupul lipit de al ei încă o dată, se întrebă cu disperare dacă nu cumva era prea târziu pentru a lua decizii înţelepte.

Fu fericită când Joshua ceru nota de plată. Magia nopţii se stinsese. Probabil că el era nerăbdător să plece.

Când ajunseră la uşa camerei, ea vârî cheia în broască şi se uită spre el.

— Mulţumesc pentru această seară frumoasă, şopti ea, cât putu mai detaşată, cu un ton formal.

— La această remarcă nu-mi rămâne decât să spun că plăcerea a fost a mea, răspunse el, ironizând formalismul vorbelor ei.

Apoi, atingându-i mâna şi învârtind uşor cheia în broască:

— Dar seara nu s-a terminat încă.

Rapid, fără să-i lase timp să protesteze, deschise uşa şi o trase înăuntru. Surprinsă, Jenny nu realiză imediat că bărbatul se afla cu ea în aceeaşi încăpere şi că închisese uşa în urma lui.

— Ieşi afară!

Vocea ei sună dur.

— Voi ieşi când voi fi pregătit.

— Acum!

Încercă să scape din îmbrăţişare, dar mâinile lui o ajunseră repede. Când o trase mai aproape, trupul ei

deveni slab:

— Nu, Joshua…

— Ba da, Jenny.

— Când am dansat… după ce Bruce a plecat…

Îi era greu să vorbească. Nu numai din pricină că gâtul îi era uscat, dar şi pentru că nu ştia cum să-şi exprime mai bine gândurile.

— Da, ştiu, am refuzat să te ţin în braţe.

Cuvintele lui erau reci, precise, dar vocea şi răsuflarea lui în ureche erau atât de seducătoare…

— De ce… de ce acum?

El o trase mai aproape. Când simţi buzele bărbatului pe chipul ei, tânăra cedă. Şi totuşi, trebuia să afle răspunsul.

— Joshua…? insistă ea.

Reacţia lui neaşteptată o făcu să se cutremure. Întreaga ei fiinţă era vulnerabilă în această seară. Sunetul râsului lui, gros şi răguşit, îi spori dorinţa, care fusese mereu acolo, ascunsă în inima ei, din prima clipă când păşiseră pe ringul de dans. Jenny îşi dorise atât de mult să fie sărutată, mângâiată… dar voia să afle de ce bărbatul acţionase aşa cum o făcuse.

— Nu fac niciodată dragoste la comandă, răspunse el, îndepărtând-o uşor de el şi privindu-i chipul. Şi exact asta s-a întâmplat în seara asta, nu-i aşa, Jenny? Voiai să-ţi enervezi logodnicul – poate justificat – iar eu eram acolo, bărbatul convenabil pentru a-ţi plăti poliţele.

Jenny îşi aminti intimitatea senzuală dintre ei la primul dans, înainte de a-l vedea pe Bruce. Dar n-avea niciun sens să-l contrazică acum. Joshua n-avea de unde să ştie când îl remarcase pe fostul logodnic şi s-ar fi putut să n-o creadă dacă l-ar fi contrazis.

În schimb, cu o îndrăzneală provocatoare de care nu se credea capabilă, întrebă:

— Şi când faci dragoste, Joshua?

Ochii lui cenuşii clipiră. Înţelegea că fusese provocat. Jenny îşi ţinu răsuflarea.

— Când simt că e momentul, replică el, pe un ton jos,

liniştit.

Mâinile lui îi atinseră lobul urechii, apoi coborâră spre gât.

— Când sunt alături de o femeie foarte frumoasă şi sexy.

Degetele lui îi mângâiară gâtul, oprindu-se apoi pe pieptul ei.

Inima fetei bătea nebuneşte.

— Şi, câteodată, când sunt invitat.

Mâinile lui alunecară către decolteul rochiei. Jenny se încordă, simţind cum trupul întreg răspunde chemării lui. îl auzi spunând, în şoaptă:

— Aşa cum sunt invitat acum.

Nu răspunse, nici măcar nu încercă să găsească un răspuns. Chiar dacă ar fi fost în stare să deschidă gura, n-ar fi avut nimic de spus. Dar involuntarul răspuns al trupului el fu de-ajuns.

Bărbatul o trase mai aproape. O mână îi mângâia umărul, iar degetele căutau disperate pielea, la fel cum se întâmplase pe ringul de dans. Cealaltă mână îi ţinea gâtul, plecându-i pe spate capul pentru pregătirea sărutului. Buzele lui îi atinseră faţa, timid şi tandru la început, apoi cu o pasiune crescândă. Bărbatul aştepta un răspuns, simţi Jenny, dar cum amintirea încă vie a respingerii lui de pe ringul de dans o durea încă, îşi ţinea gura strânsă.

El îi ridică fruntea.

— Sărută-mă!

— Nu… şopti ea.

— Ba da, insistă el. Asta vrei.

O lipi de el. De data asta, buzele lui îi atinseră gâtul, trasându-şi o cărare de foc pe pielea ei. Jenny îşi pierdu simţul realităţii. Nu mai putea gândi. Tremura sub atacul nebunesc al săruturilor sale. Se arcui lângă corpul lui, plină de dorinţa de a-i simţi fiecare părticică din trup. De data asta, când buzele lui le întâlniră pe ale ei, răspunse fără să se gândească, sărutându-l la rândul ei cu o fervoare pe care nu şi-o cunoştea.

Atât de magică era atingerea lui, de minunată, că

Jenny nu simţi la timp cum degetele sale se infiltrară sub rochie şi nu pricepu îndată implicaţiile faptului că fermoarul acesteia fusese tras pe jumătate. Joshua îşi slăbi strânsoare atât cât să facă să alunece bretelele rochiei în jos pe umeri, cu o mişcare rapidă, dar gingaşă. Apoi, Jenny se trezi din nou în braţele lui, cu şoldurile lipite de trupul lui şi cu pieptul strivit de al său. Cămaşa lui avea nasturii desfăcuţi. Oare chiar ea îi desfăcuse? Nu mai ştia. Ştia doar că atingerea muşchilor săi reprezenta o experienţă senzuală, pe care ar fi vrut s-o prelungească la nesfârşit.

Apoi, se simţi ridicată în braţe şi purtată spre pat. Bărbatul o întinse pe pătură. Deschise ochii şi-l privi, însă privirea lui era concentrată asupra trupului ei, plutind pe liniile sale rotunde; se ridică asupra sânilor, apoi îi privi faţa, buzele moi şi pline de dorinţă, ochii îi care se citea pasiunea.

Pentru prima dată, fata îşi dădu seama că era goală. Realiză că Joshua era pe cale să se dezbrace la rândul său. Înţelese că aveau să facă dragoste.

Se priviră îndelung. Jenny ar fi vrut să spună atâtea, dar nu putea… trupul ei îl dorea.

Făcu un efort să se întoarcă la realitate. Se uită la el cum îşi scotea cămaşa şi înţelese că îşi dorea să facă dragoste cu el mai mult decât orice pe lume. Şi totuşi, ştia că nu era pregătită.

Nu crezuse că avea să facă vreodată dragoste cu un bărbat care nu-i era soţ, decât dacă-l iubea. Dar Joshua nu era soţul ei şi nu avea să fie niciodată. Atunci, de ce această dorinţă, care era aproape tangibilă?

Acolo, în restaurant, îşi spusese că nu avea să se îndrăgostească de Joshua; se întrebase dacă mai era vreun mijloc de a preveni acest pericol…

Dacă avea să accepte să facă dragoste în această seară, ştia că i se va dărui lui cu toată fiinţa ei, nu numai cu trupul, ci şi cu inima, cu mintea şi cu toate simţurile. Nu mai exista cale de întoarcere. Cel puţin, nu pentru ea. Amintirea acestei unice nopţi alături de el avea s-o bântuie întreaga viaţă. În dorinţa ei exista ceva înfricoşător.

Era gata să-i împărtăşească tot ce simţea… dar Joshua se întinse pe pat, lângă ea. Când se aplecă asupra ei şi-i privi trupul, în ochii lui citi o expresie pe care n-o mai văzuse vreodată, o expresie pe care nu ar fi visat s-o zărească la el: ceva între respect şi teamă. Jenny înghiţi cu greu.

— Joshua…

Ca şi cum nu ar fi auzit rugămintea din tonul ei, el zise răguşit:

— Doamne, eşti atât de frumoasă!

— Joshua, începu ea din nou…

Dar el se aplecase din nou peste ea, iar buzele-i sărutau obrajii.

Instinctiv, Jenny se ridică, înfigându-şi mâinile în părul lui.

Ca şi cum gestul ei îi stinsese deodată pasiunea, Joshua mormăi ceva şi se ridică.

— Te doresc, Jenny. Vocea lui sunase ferm.

Ochii ei violeţi se deschiseră, umezi şi luminoşi.

Când începu să vadă clar, realiză că bărbatul îşi desfăcea cureaua. Dacă mai aştepta o secundă, nu mai putea da înapoi. Oricum, lucrurile merseseră prea departe.

— Joshua, nu! se ridică în coate. Nu… nu vreau!

— Ţi-e frică, observă el.

Da, era înspăimântată. Nu de actul în sine, ci de urmările sale, de dorinţa nebună pe care vederea lui o sădea în ea, de felul cum avea să decurgă viaţa ei după aceea. Această amintire avea s-o bântuie multă vreme, fără să existe posibilitatea de-a o repeta.

— Nu vreau să te rănesc, zise el.

— Nu e vorba despre asta.

El o privi cu buzele strânse, cu ochi duri.

— Doar nu vrei să-mi spui că te gândeşti la Bruce.

Era singura ei scăpare, şi profită de ea. Pentru că, dacă i-ar fi spus lui Joshua despre adevărata ei teamă, bărbatul ar fi reuşit s-o liniştească pentru moment. Dar după aceea?…

— Ba da, zise ea, evitându-i privirea. L-am văzut astă-

seară şi…

— Era cu o altă femeie, se răsti Joshua.

— Asta… nu schimbă cu nimic sentimentele mele pentru el. Nu mă aştept să înţelegi aşa ceva.

— Nici nu înţeleg! Ce naiba…

Era furios:

— De ce m-ai provocat, dacă n-aveai de gând să faci ceea ce promiteai?

— Ţi-am spus că nu vei înţelege.

Joshua se ridică şi-şi trase cămaşa. La ultimele ei cuvinte, se întoarse, nervos:

— Ceea ce înţeleg… este trupul tău. Strigă după dragoste. Nu pretind că pricep ce e în mintea ta, Jenny, şi după ce s-a întâmplat acum nici măcar nu cred că vreau.

Ieşi din cameră înainte să apuce să-i răspundă. De altfel, nici nu ştia ce ar fi putut să-i răspundă. Când auzi zgomotul uşii trântite cu violenţă, îşi trase pătura peste cap şi plânse cum nu mai plânsese niciodată.

Jenny fu bucuroasă că următoarele săptămâni fură foarte aglomerate. În limitele stricte ale rezervaţiei, era imposibil să-l evite complet pe Joshua, dar momentele în care se întâlneau erau foarte rare.

Joshua îşi făcea acum singur rost de mâncare; nu-i sugerase tinerei să ia împreună masa niciodată şi nici Jenny nu propusese aşa ceva. În rest, în majoritatea timpului erau ocupaţi cu treburile rezervaţiei. Câteodată, noaptea, când întunericul cuprindea locurile şi tăcerea nu era întreruptă decât de ţipetele animalelor, Jenny se întreba ce făcea Joshua. îi era greu să nu se gândească la el, să şi-l scoată din minte. Conştientă în fiecare clipă de prezenţa lui în apropiere, la câteva zeci de metri de ea, îşi amintea de momentele petrecute împreună la Pretoria. Oricât încerca, nu putea să alunge aceste amintiri – cum luaseră masa, cât de senzual fusese primul lor dans, emoţiile tulburătoare ale îmbrăţişării din camera hotelului, răspunsul ei ardent la pasiunea lui. Nu putea uita nici mânia lui când fusese refuzat, mânie care, a doua zi dimineaţă se transformase într-o rece indiferenţă.

Iar această indiferenţă persista încă. Joshua nu o mai căuta, nu voia s-o întâlnească, iar orice conversaţie dintre ei se reducea strict la Impalavlei şi la îmbunătăţirile pe cale să se înfăptuiască.

Renovările se realizau cu o viteză pe care Jenny n-o credea posibilă, căpătând un contur precis. Se făcuseră progrese uimitoare în legătură cu aducerea apei şi realizarea noilor bazine, în curând urmând să se înceapă readucerea animalelor acasă, pe pământurile natale. Jenny ştia că Joshua se întâlnea cu experţii veterani în astfel de îndeletniciri, de la care putea căpăta sfaturi preţioase.

Drumurile care mergeau de la porţile parcului până la tabără fuseseră asfaltate. Cu timpul, şi altele aveau să fie reparate şi îmbunătăţite. Aceste demersuri, considera Jenny, aveau să strice atmosfera rezervaţiei. De aceea, plecă într-o plimbare de recunoaştere.

Excursia însă îi înlătură certitudinea. Nu mai era deloc sigură că avusese dreptate să se împotrivească. Se opri să privească un animal şi descoperi cu uimire că nu mai fusese nevoită să aştepte până când praful se ridicase. Dar, chiar dacă această schimbare era una bună, nu avea de gând să-i spună lui Joshua. În afara faptului că indiferenţa lui nu o încuraja la o conversaţie, ştia că bărbatul nu avea nevoie de aprecierile ei.

Peste tot se aflau muncitori. Un larg perete din sticlă prin care se putea vedea perspectiva parcului înlocuise faţada salonului. Ferestrele mici plasate din loc în loc, întrerupte de coloane din cărămidă, fuseseră schimbate cu un imens geam din sticlă în faţa căruia se deschidea panorama rezervaţiei.

În afara taberei, fusese amplasată o platformă de la nivelul căreia se putea vedea până departe, dincolo de râu. Când Jenny îl acuză pe Joshua că furase această idee de la un faimos parc natural din Kenya, bărbatul nu negă. Explică numai că amplasarea ei era perfectă, din pricina bazinului din apropiere. Platforma trebuia să fie un loc de vizionare a animalelor, şi era unul mult mai bun decât maşina.

Din când în când, Jenny îşi amintea decizia ei de a lupta împotriva lui Joshua, de a-l împiedica să facă paşi prea mari şi prea grăbiţi. Ciudat însă, fu nevoită să recunoască faptul că această hotărâre fusese luată înainte de a înţelege complet forţa adversarului său şi că acum n-ar mai fi făcut acelaşi lucru. Joshua nu era un om uşor de înfrânt. Ştia ce voia, ştia cum să-şi atingă scopurile şi avea suficienţi bani pentru a-şi finanţa proiectele. Mai mult, bărbatul nu părea să ia în calcul posibilitatea de a fi greşit înţeles.

Singură cu gândurile sale, Jenny recunoştea că nu mai exista niciun motiv pentru care să i se împotrivească. De altfel, nici nu mai era convinsă că iniţiativele lui erau greşite. Cumva, fără ca ea să-şi dea seama cum se întâmplase, o convinsese de ideile sale.

Tot timpul crezuse că tatăl ei ar fi urât schimbările întâmplate la Impalaveli, dar acum nici de asta nu mai era sigură. Dacă Tom Malloy ar fi avut mai multe idealuri, poate că şi el ar fi fost deschis la schimbare. Dacă ar fi văzut parcul aşa cum arăta astăzi, cu atmosfera sa neschimbată, cu spiritul său neatins, ar fi fost fericit de această transformare.

Fusese o vreme când Jenny crezuse că Joshua nu vede în parcul ei iubit decât o altă investiţie. Apoi, el îi spusese că se gândeşte la Impalavlei ca la propria casă, şi ea ajunsese să-l creadă. Pentru că, în ciuda îndoielilor sale, Jenny trebuia să admită cel puţin faţă de sine însăşi că schimbările puteau fi, de fapt, bune pentru Impalavlei. Dacă renovările vor avea ca rezultat atragerea mai multor clienţi în rezervaţie, de ce ar fi fost rele? Şi apoi, dovedeau foarte mult bun-gust. Impalavlei nu devenise un spaţiu cu decor extravagant, aşa cum se temuse. Caracteristicile lui esenţiale se păstraseră.

Sarcina ei fusese să redecoreze. Biroul primise o înfăţişare nouă, ţinând cont de chestiunile practice, la fel de mult ca şi de formarea unei impresii de confort şi bună dispoziţie. Salonul era şi el aproape gata. Aici, Jenny dăduse frâu liber imaginaţiei. Când privea încăperea, se

simţea mândră de ceea ce realizase. Profitase de luminozitatea oferită de fereastra imensă şi realizase un decor plin de culoare. Profitase, de altfel, şi de banii pe care Joshua îi pusese la dispoziţie – se părea că avea încredere deplină în judecata ei.

Camera veche era confortabilă, dar desuetă şi puţin întunecată. Noua încăpere era la fel de confortabilă, modernă şi plăcută, dar atmosfera ei rustică rămăsese aceeaşi.

Acum, se ocupa de finisarea ultimelor aspecte în apartamente. Într-o ţară toropită de căldură ca Africa, Jenny tânjea după răcoare. Jaluzelele turcoaz se potriveau de minune cu cromatica de un albastru mai intens a cuverturilor. Pe pardoseala din piatră naturală, pusese covoare din lână. Moi la călcat, acestea aveau în plus o culoare galbenă, luminoasă, care întărea contrastul încăperilor. Pe pereţi, se aflau tablouri cu animale, desenate cu creionul, lucru care le conferea originalitate.

Oare oaspeţii se vor simţi bine aici? se întrebă Jenny. Dintr-un impuls, se aşeză la masa de toaletă, cu faţa în palme, şi se privi în oglindă. Mulţumită de rezultatele obţinute, se întreba însă ce avea să facă după ce munca ei de decorare se termina.

Din nu se ştie ce motiv, se gândi la Joshua, apoi îşi dădu seama că n-avea nevoie de niciun motiv pentru asta. Oricât ar fi încercat să se concentreze asupra muncii, Joshua Adams era mereu prezent în mintea ei.

Auzi cum uşa camerei se deschide, şi nu trebui să se întoarcă pentru a-şi da seama cine intrase. Putea să fie cineva dintre angajaţi, dar fiorul pe care-l simţi o avertiză că era Joshua. Lui Jenny i se părea că bărbatul ducea cu el peste tot aura lui specială.

Rămase aşezată la măsuţă. Îl auzi oprindu-se, apoi sunetul paşilor săi se apropie. Bărbatul nu spuse niciun cuvânt, iar Jenny tăcu la rândul ei, incapabilă să vorbească. Stomacul i se strânse.

Chipul lui se apropie de oglindă. Pentru câteva clipe – care ei i se părură lungi cât un veac – ochii lui îi prinseră

privirea în oglindă. Ochii ei erau măriţi de spaimă, dar ochii lui cenuşii priveau amuzaţi. Dar în ei citi şi o altă expresie, care-i puse pe jar inima.

— Bună, Jenny, spuse Joshua, tocmai când tânăra se întreba cât avea să mai dureze tăcerea.

— Bună.

Se afla foarte aproape de ea. Îi putea simţi răsuflarea… trupul ei răspunse spontan acestei atingeri diafane. Nu trecuse nici măcar o singură oră după noaptea petrecută în Pretoria în care Jenny să nu se gândească la el, şi totuşi, îşi dădea seama că apropierea lui era mult mai intensă decât îşi amintea.

Trebuia să înfrunte însă această tensiune.

— Vrei ceva? întrebă ea, pe un ton neutru.

— Da.

Privirea bărbatului îi alunecă pe chip, făcând-o să roşească; apoi coborî încet pe trupul ei, atât cât acesta se reflecta în oglindă.

— Printre altele, zise el leneş, în aşa fel încât tânăra să nu aibă nicio îndoială asupra dublului sens al cuvintelor sale, voiam să te felicit pentru decorarea camerelor.

— Îţi plac?

Surprinsă şi fericită, Jenny se întoarse spre el şi descoperi că se aflau mai aproape decât aproximase. Chipul ei îi atinse hainele. Grăbită, se întoarse la loc. Roşi din nou.

— Desigur.

Mâinile lui i se aşezară pe umeri. Jenny putea simţi fiecare deget care-i atingea trupul.

— De altfel, continuă el, nici nu mă aşteptam să fie altfel.

— Mă bucur, răspunse ea.

— Culorile sunt perfecte – turcoaz, albastru şi galben.

Se apropie încă un pas. Tânăra îi simţi trupul lipit de spatele ei, ca o căldură arzătoare care i se impregnase în corp.

— Îmi place şi biroul, adăugă el.

Degetele lui începuseră să se mişte, masându-i

umerii şi gâtul.

— Sunt foarte primitoare toate încăperile, spuse el, ca şi cum n-ar fi fost conştient de propriile mişcări.

Aceste cuvinte nu spuneau prea mult. Colegii ei de breaslă le foloseau în fiecare zi. Şi totuşi, niciuna dintre conversaţiile de afaceri nu-i făcuse atâta plăcere. Poate şi din pricină că nimeni nu rostise aceste vorbe cu mai multă senzualitate în glas.

Era imposibil să nege plăcerea pe care i-o oferea atingerea lui. Picioarele i se înmuiaseră, nervii ei erau întinşi la maximum. Îi fusese dor de prezenţa lui, dar până în această clipă nu-şi dăduse seama cât de mult.

— Mă bucur că-ţi place.

În încercarea de a stăpâni furtuna dinlăuntrul ei, pronunţase aceste cuvinte cât putu mai încet.

— Şi nu e singurul aspect care-mi place la tine…

Degetele care i se odihneau pe umeri începură să coboare, pătrunzând sub bluză şi înaintând pe pielea ei sensibilă.

Jenny se cutremură, dar după câteva secunde reuşi să se controleze.

Cu toate astea, senzaţia fusese foarte puternică şi zâmbetul bărbatului văzut în oglindă o avertiză că şi el îl simţise.

— Ce vrei să spui? şopti ea.

Drept răspuns, Joshua se aplecă peste ea; mâinile continuau să alunece pe spate, pe gât, pe tot corpul. Cu o mişcare uşoară, îi dădu capul pe spate, iar el se aplecă să-l întâlnească, cu buze lacome.

— Asta vreau să spun, răspunse el.

Răsuflările lor se amestecară.

Buzele ei se uniră cu ale bărbatului parcă din proprie dorinţă. Jenny cedă. Mâinile i se îndreptară spre chipul lui. Când buzele bărbatului îi atinseră gura, Jenny îşi dădu aseama că aşteptase de mult acest moment.

— Ridică-te, zise el.

Ea se îndreptă către el, bucuroasă.

— Spune! ordonă el.

— Ce să spun?

— Că-ţi place.

Gura lui se afla atât de aproape de a ei, încât îi putu simţi buzele mişcându-se.

— Îmi place, ticălosule!

Dinţii lui îi muşcară încet buzele tremurătoare.

Apoi, îi şopti:

— De ce naiba m-ai evitat atâta vreme?

Îşi dădu capul pe spate şi o privi.

— Nu prea-ţi pasă de idiotul ăla de Bruce, nu-i aşa? continuă el.

Cum să-i pese de Bruce? Nu era posibil să fie îndrăgostită de doi bărbaţi în acelaşi timp!

Gândul îi dădu fiori. Până în acest moment, nu voise să admită că-l iubea pe Joshua.

— Spune, Jenny. Bruce n-a însemnat nimic pentru tine. Nu ai simţit niciodată cu el ceea ce simţi alături de mine.

Ochii ei violeţi erau încărcaţi de teamă. Deci asta însemna ea pentru Joshua – un obiect al plăcerii. Nu exista afecţiune între ei… o dorea la fel de mult cât îl dorea şi ea, dar dorinţa lui însemna doar împlinirea unei necesităţi fizice. Pentru Jenny, dorinţa era rezultatul unei nevoi a sufletului, o dorinţă trupească şi spirituală în acelaşi timp.

Ştia acum că-l iubeşte pe Joshua, iar iubirea implica prietenie, afecţiune, dorinţa de a îmbătrâni alături… aşa cum implica şi unirea a doua trupuri atrase unul de altul.

— Jenny!

— Este adevărat, răspunse ea. N-am simţit cu Bruce nimic din ceea ce tu mă faci să simt.

— N-aţi făcut dragoste niciodată?

Îi întâlni zâmbetul ironic.

— N-am mai făcut dragoste cu nimeni, niciodată.

— Vei face dragoste cu mine.

Vocea lui era tandră, dar fermă. Cuvintele însemnau o constatare, nu o întrebare.

— Îţi doreşti asta, nu-i aşa, Jenny?

Dacă mintea ei nu se hotărâse încă, trupul ei ştia că e

adevărat. Simţurile ei o luaseră razna. Îl dorea cu o fervoare pe care n-o mai trăise niciodată. Ştia că dacă Joshua va insista, nu mai avea puterea de a se apăra împotriva lui. Inima îi spunea că nu i se va opune, că avea să-l lase s-o ducă până la pat. Doar un ultim gând raţional o avertiză că trebuia să pună capăt acestui asalt cât încă mai putea.

Cu toată puterea, îl împinse deoparte.

— Dacă ne va găsi cineva?

— Vom încuia uşa.

— Anna ştie unde sunt. E ora prânzului, pentru numele lui Dumnezeu! Oricine poate veni să mă caute.

Joshua o ţinu în braţe în continuare. Îl auzi cum râde, cu sunetul acela plăcut care-i răvăşea simţurile.

— Eşti laşă, Jenny Malloy, şopti el.

Acum ai scăpat, dar data viitoare…

Era gata să iasă pe uşă, dar se întoarse şi spuse:

— M-am luat cu vorba şi am uitat de ce am venit.

— Ca să-mi spui că-ţi place cum am amenajat.

— A, da. Dar nu ţi-am spus tot. Vineri avem un vizitator.

Ea îl privi curioasă. Reuşise să-şi vină în fire.

— Cineva nou? Nu face parte din lista de oaspeţi?

— Nu, invitata noastră vine din America.

Jenny îngheţă.

— E o prietenă de-a ta?

— Maybelle mi-e prietenă, da. Sper că Impalavlei îi va face o impresie bună.

— Să sperăm.

Joshua părăsi camera. îl privi trecând prin faţa ferestrei – un bărbat înalt, puternic, sigur pe el. Mersul lui era apăsat şi suplu. Părea că nimic important nu i se întâmplase cu câteva minute înainte.

Lui Joshua îi plăcea să se afle în preajma ei, s-o mângâie şi s-o sărute, dar Jenny dispărea din mintea lui îndată ce momentul lor de intimitate se încheia.

Acum, gândurile lui erau în altă parte. Plănuia deja un nou proiect sau poate că se gândea la Maybelle,

prietena lui care avea să sosească din America pentru a petrece două-trei zile la Impalavlei.

Jenny se simţi bolnavă. Se întoarse lângă măşuţa de toaletă şi se aşeză. Imaginea ei din oglindă o şocă. Asta era Jenny Malloy? Fata asta care o privea cu ochii mari? Avea buzele moi şi strivite, obrajii prea roşii, ochii sălbatici şi confuzi, părul răvăşit, de parcă nu s-ar mai fi periat de multă vreme.

Bluza îi era încă desfăcută – uitase că Joshua apucase să-i descheie nasturii. Imaginea asta i se părea atât de diferită de felul ei de a fi. I se părea că în ea se născuse simţul voluptăţii, un instinct pe care nu-l cunoscuse înainte.

Nervoasă, clipi din ochi, apoi se duse la baie şi se spălă pe faţă cu apă rece. Trebuia să-şi pună în ordine înfăţişarea şi să se întoarcă înapoi în rezervaţie.

O, dacă ar fi putut la fel de uşor să-şi stăpânească sentimentele! Nu mai era mult şi ceda insistenţelor lui Joshua. Iar regretele ei ar fi fost mai mari decât în clipa de faţă. Pentru că astfel ar fi renunţat la mai mult decât la virginitate. Îl iubea atât de mult, încât i s-ar fi dăruit cu totul, trup şi suflet.

Să afle despre sosirea acelei femei, Maybelle, imediat după ce ar fi făcut dragoste, ar fi distrus-o pur şi simplu. Jenny ştia foarte bine asta.

Capitolul 8

Joshua se duse chiar el la gară s-o ia pe Maybelle Hunter. Când se întoarseră, Jenny o zări pe invitată – o blondă seducătoare, aşezată confortabil pe scaunul şoferului. Cele mai negre temeri ale ei se adeveriseră – Maybelle era superbă.

Chiar după cele câteva ore de mers cu maşina, înfăţişarea ei rămăsese impecabilă. Părul îi cădea pe umeri în bucle strălucitoare. Ochii, luminoşi pe obrazul de fildeş, erau de un albastru închis, iar zâmbetul dădea la iveală nişte dinţi perfecţi, de star de cinema.

La braţul lui Joshua, femeia se uită în jur şi exclamă:

— Dragul meu, acest loc e minunat. Atmosfera e

superbă – atât de primitivă, de rustică.

Vocea ei era joasă şi puţin răguşită. Avea o voce sexy, se gândi Jenny cu invidie.

Totul la Maybelle era perfect. Nu era de mirare că Joshua îşi dorise ca rezervaţia să fie la fel.

— Jenny, zise Joshua, ea este Maybelle.

Ochii albaştri ai femeii o studiară, apoi Maybelle întinse mâna şi spuse:

— Sunt foarte bucuroasă să te întâlnesc, Jenny. Joshua mi-a povestit multe despre tine.

— Sper că numai de bine, răspunse Jenny cu un clişeu.

Apoi, fără să se poată abţine, adăugă:

— Mă mir că ţi-ai făcut timp să vii, domnişoară Hunter.

Fu un moment de tăcere. Jenny nu-l privi pe Joshua, ştiind deja că bărbatul înregistrase subînţelesul din vorbele sale.

Maybelle răspunse:

— Cred că mi-am adus haine potrivite.

Arătă spre veşmintele ei, o combinaţie de toaletă de stradă şi echipament de safari:

— Ce părere ai? Sunt destul de simple?

— Sunt foarte frumoase şi simple, zâmbi Jenny, politicoasă. Le-ai cumpărat de pe Fifth Avenue, la New York?

De data asta, Maybelle nu mai făcu niciun efort să umple tăcerea. Buzele ei frumos conturate încadrară dinţii perfecţi într-un zâmbet politicos, dar ochii ei albaştri deveniră reci, ca şi cum ar fi recunoscut în Jenny o adversară şi – culmea – într-un loc unde se aştepta cel mai puţin s-o afle.

Fără să vrea, Jenny îl privi pe Joshua. Buzele bărbatului se subţiaseră, iar expresia lui era furioasă. Dacă nu făcu niciun comentariu, asta se datora numai prezenţei lui Maybelle, se gândi tânăra. O privea de parcă ar fi vrut s-o scuture bine, să-i dea o lecţie.

Deşi oarecum alarmată, Jenny simţi un fior de intensă

satisfacţie. Ochii îi sclipiră când spuse:

— Cred că eşti obosită după drum şi probabil că ţi-e sete, domnişoară Hunter. Dacă vreţi să mă scuzaţi, mă duc să pun să se facă sandvişurile şi să pregătesc băuturile.

Cu o privire care-l incluse şi pe Joshua, adăugă:

— Sunt sigură că Joshua îţi va arăta apartamentul.

Camera femeii se afla chiar lângă a lui Joshua – şi asta fusese cererea lui expresă. Jenny cunoştea fiecare detaliu al decorului, pentru că fusese camera ei preferată; până în acest moment, desigur.

Prânzul trecu. Maybelle, care nu-şi adusese mâncare, va mânca alături de Joshua. După-amiază şi spre seară, Jenny nu-i văzu pe niciunul; probabil că se aflau împreună în camera femeii, se gândi ea. Îşi spuse că nu-i păsa dacă era aşa sau nu, şi încercă să alunge gândul intimităţii dintre ei.

Puţin mai târziu, zări maşina lui Joshua ieşind pe porţile taberei. Joshua conducea, iar alături de el se afla capul blond al femeii. Nu mai avea rost să pretindă că nu-i pasă, îşi dădu ea seama, când văzu maşina dispărând în zare. îi păsa atât de mult, încât ar fi fost în stare să-i omoare pe amândoi.

Îşi aminti de prima zi a lui Joshua la Impalavlei, când îl condusese într-un tur al parcului. Acum, el o conducea pe Maybelle. I se părea că între aceste două situaţii exista un conflict; ceva îi spunea că Joshua era neloial, mai ales după cele întâmplate recent între ei doi. Furioasă, îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi-şi dori să poată la fel de uşor şterge şi senzaţia că fusese trădată.

Era aproape întuneric când maşina cu cei doi se întoarse.

La uşa ei bătu Anna, cu o invitaţie din partea lui Joshua de a cina alături de el şi de Maybelle. O parte din ea şi-ar fi dorit să accepte, dar trimise înapoi răspunsul că era obosită şi că voia să se odihnească.

De altfel, o durea cu adevărat capul. În mod normal, ar fi ieşit la o plimbare până la gardul taberei, să se bucure de răcoarea care sosea odată cu noaptea, dar în această

seară alese să n-o facă. Era aproape inevitabil să dea peste Joshua şi Maybelle. Poate că i-ar fi văzut sărutându-se. Numai gândul unei asemenea posibilităţi o durea. Priveliştea ca atare ar fi fost mai mult decât putea îndura.

Încercă o vreme să citească, dar renunţă repede la acest efort, când îşi dădu seama că nu pricepe niciun cuvânt. Nu mai avea nimic de făcut, decât să zacă în pat. În cameră era foarte cald. Se dezbrăcă şi se întinse pe cearşafurile răcoroase în speranţa că va adormi.

Aproape aţipise, când auzi uşa deschizându-se. Se ridică alarmată, trăgându-şi cearşaful până sub bărbie şi întrebându-se cum de fusese atât de neprevăzătoare încât să lase uşa descuiată.

Era Joshua! Chiar dacă întunericul nu i-ar fi permis să vadă silueta lui înaltă, tot ar fi ştiut că e el. Încercând să respire cât mai uşor – deşi era mai înspăimântată decât o gazelă în ghearele unui animal de pradă – rămase întinsă.

Din doi paşi, bărbatul se afla lângă pat. Jenny nu fusese niciodată mai conştientă de forţa lui; i se părea că aerul din încăpere se umpluse de aura acestui bărbat. Deschise ochii. Era suficientă lumină cât să-i zărească forma feţei. Nu-i vedea cu adevărat chipul, dar nici nu avea nevoie, îi ştia fiecare detaliu. Era nervos. Părea mai puternic şi mai periculos decât un animal din junglă.

Încercă să respire la fel de încet, deşi răsuflarea i se accelera cu fiecare clipă.

— Nu te mai preface, Jenny!

Vocea lui nu sunase niciodată mai dur.

— Ştiu că nu dormi.

Trecură câteva momente. El privea în jos către ea. Jenny îşi ţinea ochii strâns închişi acum. Nu-şi mai amintea să se fi simţit vreodată mai tensionată.

Când se simţi zdruncinată şi ridicată de umeri, nu se miră. De când Joshua pătrunsese în încăpere, se aşteptase la ceva asemănător. Şi totuşi, violenţa mişcării o făcu să se teamă.

Uitând prefăcătoria, îl lovi tare peste faţă cu palma. Sunetul se auzi răsunător în noapte.

Jenny simţi accelerarea bruscă a respiraţiei lui şi auzi cuvintele explodând aproape de ea:

— Deci îţi place să joci dur, Jenny Malloy. Aparenţa de fată cuminte e doar o altă prefăcătorie.

— Ieşi afară! urlă ea.

— Nu asta vrei. Ci asta.

Cu o altă mişcare bruscă, smulse cearşaful de pe ea. Rămase nemişcat câteva momente, privind-o. Deşi nu-i putea zări ochii, Jenny remarcă zâmbetul ironic al buzelor.

— Trebuia să-mi dau seama, zise el, leneş. Uşa descuiată, apoi asta. Dacă voiai atât de mult să facem dragoste, de ce n-ai spus?

Jenny era teribil de furioasă. Simţea că-l urăşte.

Cu toate că trupul ei îl dorea, ştia că inima ei îl respinge.

— Întotdeauna dorm cu uşa descuiată. Nimeni de la Impalavlei nu profită de asta. Dar de acum înainte, mă voi feri mai bine.

— Şi întotdeauna dormi goală?

— Când mi-e cald.

— Ca acum. Tonul lui devenise obraznic.

— Eşti o femeie cu sânge cald, Jenny, fierbinte chiar. Ieri, în cameră, voiai să faci dragoste cu mine, n-are rost să negi. Ce te-a făcut să te răzgândeşti? Faci pe inabordabila?

— Eşti un porc, Joshua Adams!

— De ce? Pentru că spun adevărul? Fără s-o avertizeze, o împinse înapoi pe cearşaf şi se trânti lângă ea.

Deşi trupul ei începuse să freamăte, Jenny se strădui să rămână nemişcată, rigidă. Îşi strânse pumnii. N-avea să-şi îngroape degetele în părul lui, chiar dacă fiecare nerv al trupului ei îşi dorea asta.

— Mă aşteptai, zise Joshua ridicând capul şi privind-o.

— Nu e adevărat, ripostă ea. Se simţea atât de ameţită, încât abia dacă-şi dădea seama ce spune. Tu şi Maybelle… în cameră… credeam că… sunteţi…

Se opri, dar era prea târziu. Simţi cum mâna lui se opreşte pe gât, degetele bărbatului simţindu-i pulsul.

— Eşti geloasă.

Ea clătină din cap.

— Nu mă interesează nici cât negru sub unghie de ea sau de tine!

— De aceea ai fost atât de nepoliticoasă azi-dimineaţă?

În vocea lui se simţea ameninţarea.

Mâinile lui o părăsiseră. Profitând de asta, Jenny îşi trase la loc cearşaful peste ea. Dar cu o mişcare rapidă, Joshua o dezveli din nou.

— Deci, Jenny?

— Am fost politicoasă.

— Pe naiba! Ai fost cât se poate de rea. Şi asta după ce-ţi spusesem cât de mult mi-aş dori ca Impalavlei să-i facă prietenei mele o impresie bună!

Durerea care se născuse în ea din clipa în care auzise de existenţa acestei femei deveni insuportabilă.

— Lasă-mă în pace, Joshua. Ceea ce Maybelle crede despre Impalavlei nu mă interesează.

— Mai bine te-ar interesa, răspunse el, dur. Maybelle lucrează la o agenţie de turism. Dacă decide să includă Impalavlei în circuitul lor, atunci vom face un mare pas înainte.

Ea îl privi uimită:

— De asta a venit?… De asta ai dus-o cu maşina prin rezervaţie?… Joshua, mi-ai spus că e o prietenă…

— Chiar este. Apoi, adăugă cu un ton enigmatic:

— Eşti geloasă, Jenny?

O, da, era geloasă! Toată ziua fusese. Dar mai era ceva ce trebuia să înţeleagă. Ignoră întrebarea şi răspunse:

— Şi toate îmbunătăţirile… au fost pentru Maybelle?

— Ştii răspunsul la întrebarea asta.

— N-ar fi trebuit niciodată să încetez lupta.

— Dar nici n-ai făcut-o. Astăzi…

Fără să-şi termine fraza, o trase spre el şi-i acoperi

gura cu a lui. Sărutul fu dur şi brutal. Parcă o pedepsea, pentru că nu găsise altă cale de-a o face, de a-şi exprima mânia. Jenny îşi ţinu gura strâns închisă şi se luptă cu el când bărbatul vru să-i dea capul pe spate.

Nu aşa trebuia să fie. Plină de mânie, îşi aminti ultima lor întâlnire, în camera reamenajată: felul în care trupul ei răspunsese chemării lui şi cât de aproape fusese să cedeze. Atunci, existase ceva magic în apropierea lor. Acum, nu era decât o forţă brutală.

Mânia nu-i putea ascunde însă freamătul trupului, care reacţiona la mişcările familiare ale bărbatului. Nările ei respirau cu ardoare mirosul lui Joshua, miros pe care era sigură că avea să şi-l amintească mult după ce el va dispărea din viaţa ei pentru totdeauna. Picioarele îi erau din nou slăbite. Încă o dată, trupul o trăda, ignorând comenzile minţii.

Reuşi cumva să-şi plaseze pumnii pe pieptul lui şi, profitând de clipa în care bărbatul îşi înălţă capul ca să respire, îl împinse brutal.

— Dacă nu pleci, o să ţip.

— Tocmai plecam.

O eliberă brusc, în aşa fel încât căzu cu spatele de pat. Rămase însă lângă ea, o siluetă masivă şi ameninţătoare, răsuflând din greu.

— Te avertizez, Jenny! Ar fi bine să înveţi să te comporţi frumos, măcar cât Maybelle rămâne aici. Dacă nu, vei suporta consecinţele.

Nu aşteptă răspunsul şi plecă fără un cuvânt din cameră.

Jenny se ridică, încuie uşa şi se întoarse înapoi în pat. Apoi, înţelegând că nu va putea oricum dormi, îşi puse blugii şi un pulover de angora şi ieşi afară.

Tabăra era pustie şi liniştită. În afară de lumina care se zărea la fereastra lui Joshua, întreaga privelişte era scăldată în întuneric. Oare bărbatul era singur sau cu Maybelle? Dacă de acest răspuns ar fi depins întreaga ei viaţă, tot n-ar fi vrut să-l afle. Încercă să-şi şteargă din minte imaginea celor doi împreună. Chiar şi acum, urându-

l pe Joshua atât de mult, gândul că el ar fi putut fi cu altcineva o durea.

Singură în noapte, Jenny îşi puse întrebări şi căută răspunsuri. Când sentimentele ei pentru Joshua începuseră să capete contur, împotrivirea ei la proiectele propuse de el devenise din ce în ce mai slabă. Poate că aşa trebuia să se comporte o persoană îndrăgostită, se gândi ea, nefericită. Experimentase deja trădarea venită din partea propriilor simţuri; poate odată cu îndrăgostirea apăruse şi o metamorfozare a gândurilor, a convingerilor ei.

Trecuse destulă vreme până să devină conştientă că-l iubea pe Joshua, dar chiar înainte de asta începuse să i se împotrivească din ce în ce mai puţin.

Îşi dorise să-l creadă, să creadă că pune interesele Impalavlei pe primul loc. Că într-adevăr privea acest loc ca pe propria casă, că pentru el nu însemna doar o investiţie a cărei valoare trebuia crescută.

Mânia ei de acum nu-i afecta judecata. Putea pricepe că schimbările făcute de Joshua fuseseră bune. Motivele lui erau cele care îi ridicau semne de întrebare. Nu mai credea că bărbatul era îngrijorat de soarta rezervaţiei, că-i păsa de animale… Ştia acum că, în tot acest timp, interesul lui principal fusese legat de eventualul profit obţinut din transformarea parcului. Când spusese că se gândea la Impalavlei ca la a doua lui casă, încercase doar să-i câştige încrederea. Nimic mai mult. Îi era mai simplu să lucreze cu Jenny ca prietenă decât ca inamică.

Un râset de hienă se auzi în noapte; sunetul era ciudat; părea să exprime mai mult mânia şi disperarea decât amuzamentul. În nefericirea ei, Jenny văzu acest semn ca pe un ecou al propriilor sentimente. Era momentul să pună lucrurile la punct.

Îşi aminti ziua în care sosise Joshua şi dorinţa ei ca bărbatul să nu rămână multă vreme la Impalavlei. Avusese presimţirea că dacă lucrurile ar fi stat altfel, atunci rezervaţia n-ar fi fost departe de dezastru, ca să nu mai pună la socoteală propria ei linişte sufletească. Se întrebă acum dacă existase cu adevărat un moment în care se

îndrăgostise de Joshua sau dacă totul se întâmplase din prima clipă, şi doar conştientizarea fusese târzie. Se întrebă chiar dacă ar fi putut preveni acest lucru. Pentru că, întotdeauna îi fusese clar că această dragoste nu avea niciun viitor.

În întunericul de afară, zidul de piatră se ghicea ca o formă opacă. Fără să se gândească, Jenny se îndreptă spre el, refugiul ei dintotdeauna. Se sprijini de el.

Îşi dădea acum seama că, iubindu-l atât de mult pe Joshua, îl înnobilase cu nişte calităţi pe care bărbatul nu le avea. Şi chiar dacă încercase să n-o facă, îşi permisese să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa alături de el, viaţă care nu putea exista. Să-şi spună că nu avea niciun viitor alături de el, era un aspect; să viseze că va fi cu el toată viaţa, era altul.

Odată cu venirea lui Maybelle, Jenny fu nevoită să-şi recunoască propria naivitate. Era de la o agenţie de turism, spusese Joshua. Poate că era şi asta. Dar era şi femeia din viaţa lui – toate lucrurile indicau asta. Nu fusese Joshua preocupat ca Impalavlei să aibă o înfăţişare cât mai bună la sosirea lui Maybelle? Nu-l ţinea ea de braţ şi-i spunea „dragul meu”?

Apoi, o dusese prin parc, timp în care Jenny îndurase chinurile unei gelozii intense. Când îl văzuse pe Bruce cu fata aceea în clubul de noapte din Pretoria, nu simţise nimic asemănător. Fusese doar furioasă că fostul logodnic nu avusese tăria de a fi sincer cu ea. Gelozia pe care Jenny o simţise astăzi era o emoţie nouă şi, chiar dacă se dispreţuia, îşi dădea seama că provine dintr-o iubire nebunească şi intensă.

Se întrebă cât va rămâne Maybelle la Impalavlei. Câteva zile, îi spusese Joshua. Cu puţin noroc, vizita nu va dura mai mult de o săptămână. Dar şi chiar şi aşa, ar fi prea mult. Se întreba cum avea să reziste să-i vadă împreună atâta timp.

Până la urmă, Maybelle se va întoarce în America şi, dacă cele văzute la Impalavlei îi plăceau, avea să organizeze excursii la rezervaţie. Dar Maybelle avea să se

întoarcă ea însăşi înainte de sosirea clienţilor. Era suficient ca Jenny să se gândească la propriile ei sentimente pentru a înţelege ce simte orice altă femeie faţă Joshua. Din fericire pentru Maybelle, se părea că sentimentele ei erau împărtăşite. Joshua îi va aştepta întoarcerea la fel de nerăbdător precum se pregătise pentru sosirea de azi.

Oare aveau să se căsătorească? Oare Maybelle avea să se retragă la Impalavlei, fericită să stea alături de Joshua, oriunde s-ar fi aflat? Oricum ar fi stat lucrurile, pentru Jenny era clar că nu poate tolera această situaţie multă vreme. Ştia asta mai sigur decât ştiuse vreodată ceva în viaţa ei. Să-i vadă pe cei doi împreună câteva ore fusese un examen prea dureros pentru sensibilitatea ei. Să rămână alături de ei zi după zi, în limitele taberei, martoră a intimităţii lor din care era inevitabil exclusă, avea să fie de nesuportat.

Trebuia să plece de la Impalavlei; decizia aceasta i se părea singura cu adevărat corectă. O angajată putea să preia toate îndatoririrle ei, iar Joshua n-ar fi remarcat diferenţa.

Iată unde se ajunsese! într-o altă seară, în acelaşi loc, se hotărâse să rămână aici, să lupte pentru ceea ce ea credea că e mai bine pentru Impalavlei.

Doar câteva săptămâni mai târziu, era gata să dea înapoi. Se gândi la tatăl ei. îl revăzu cum stătea lângă gard, privind în depărtare râul şi iarba înaltă, ca şi cum nu s-ar fi săturat niciodată de această priveliişte. Pipa îi atârna ca de obicei între buze, iar expresia din ochii lui apoşi era una de mulţumire senină.

Seninătatea fusese una dintre calităţile importante ale personalităţii lui Tom Malloy. Era blând cu animalele şi cu oamenii. Fusese bun cu fiica lui şi, datorită acestei bunătăţi, înţelesese nevoia ei de a părăsi casa părintească. Nu se gândise la plecarea ei ca la o trădare. Şi nici acum n-o va face. Va înţelege că trebuie să plece ca să-şi păstreze echilibrul şi spiritul neatins.

Mâine, va face primul pas. Va scrie un anunţ de angajare, şi George îl va duce la cutia poştală care se afla

dincolo de porţile parcului. Când Maybelle va pleca, îi va împărtăşi hotărârea ei lui Joshua. Îşi ţinu capul sus când se întoarse prin noaptea cea neagră înapoi în tabără. Găsise un mod de a rezolva problema, ceea ce trebuia să-i ofere o doză de satisfacţie. Şi totuşi, când intră în cameră, se simţi tristă.

Maybelle rămase la Impalavlei ceva mai mult de o săptămână, dar lui Jenny timpul scurs i se păru un veac. Familiaritatea dintre cei doi nu dispăruse. Maybelle găsea meeu pretexte să-l atingă pe Joshua. Mâna ei posesivă, petrecută pe după braţul lui devenise o obişnuinţă. Câteodată îi atingea şoldul, cu un gest jucăuş, dar Jenny ştia că însemna mai mult decât atât. Părul ei blond – întotdeauna aranjat, niciodată răvăşit de vânt – se răspândea într-o cascadă aurie pe umeri când femeia îşi dădea pe spate capul, râzând către Joshua. Vocea ei răguşită răsuna peste tot. Erau momente când Jenny o auzea şi în somn.

Pentru ea, atitudinea lui Maybelle era enervantă. Râsul ei i se părea de o senzualitate forţată, ca şi cum l-ar fi exersat doar de dragul lui Joshua. Vioiciunea ei era exagerată; Jenny se întreba chiar dacă această femeie cunoştea şi o gamă minoră de sentimente. Atingerile ei pe trupul lui Joshua îi provocau tinerei o suferinţă constantă.

Dar dacă Jenny era tulburată de felul de a fi al blondei, Joshua părea fascinat de prezenţa ei. Capul lui se înclina politicos când femeia vorbea, iar râsul lui îl acompania pe al ei. Când ea-i punea mâna pe piept, braţele lui o ţineau de umeri. În mod clar, interesul femeii pentru Joshua primea un răspuns prompt şi cât se putea de favorabil.

Jenny se purta cu musafira lor cu o răceală voită. Câteodată, ochii femeii o priveau cu un interes ciudat. Se gândea la ce se va întâmpla când Jenny şi Joshua vor rămâne din nou singuri în rezervaţie? Oare gândul îi provoca durere? Pentru că, dacă era aşa, Jenny o putea linişti. Nu avea niciun motiv să sufere. Era adevărat că Joshua o atrăgea mai mult decât oricare alt bărbat, dar

pentru el joaca lor de-a dragostea nu însemna nimic. O femeie de lume cum era Maybelle înţelegea desigur că Joshua era un bărbat înflăcărat, care simţea nevoia să se joace. Jenny nu însemna nimic mai mult decât un obiect de joacă, aşa că relaţia cu Maybelle era sigură.

Contactul între cele două femei era destul de limitat. Lui Maybelle îi plăcea foarte mult să se plimbe prin Impalavlei, voia să afle totul despre confortul rezervaţiei şi despre facilităţile oferite. Fu intrigată de platforma care permitea vizionarea unei perspective largi asupra parcului. Câteodată, îi punea întrebări şi lui Jenny, dar acestea erau doar simple amabilităţi. Jenny nu se mai purtă la fel de nepoliticos ca în prima zi, dar simţea că Maybelle nu uitase acea primire. Raporturile dintre ele rămaseră neutre, cu uşoare note de antipatie.

Niciodată o săptămână nu i se mai păruse lui Jenny mai lungă. Tânăra se simţi uşurată când Joshua aşeză bagajul femeii în maşină şi se pregăti de plecare.

— Ne vedem data viitoare, spuse Maybelle, înainte să plece.

Jenny reuşi să zâmbească:

— Ar fi foarte drăguţ, da. Călătorie plăcută.

Dar zâmbetul îi dispăru îndată ce maşina trecu de porţile rezervaţiei şi ieşi pe drumul către oraş.

Maybelle nu avea s-o mai vadă la următoarea ei vizită. Jenny avea să se întoarcă la Pretoria cu mult înainte.

Anunţul pentru angajarea unei tinere în cadrul parcului apăruse pentru prima dată în ziarul de ieri. În curând, aveau să sosească răspunsurile. Se hotărâse să aştepte până găseşte candidatul potrivit, apoi se va pregăti de plecare, se gândi Jenny.

Până acum, Joshua nu ştia nimic din planurile ei; şi, cum nu avea nimic sigur să-i spună, se decise să păstreze tăcerea.

Jenny stătea la birou, cu un registru în faţă. O cută uşoară îi apăru pe frunte. În foarte scurt timp, aspectul financiar al rezervaţiei se îmbunătăţise. Se uită prin

rezervările pentru luna viitoare şi descoperi că musafirii se înmulţiseră. Probabil că vestea renovărilor îi atrăsese.

— Jenny!

O umbră lungă se întinse pe podeaua biroului. Privi în sus şi inima îi bătu mai tare. Îl dispreţuia pe Joshua pentru motive bine întemeiate, dar nu putea rămâne niciodată imună la farmecele sale. Din pricina luminii, părea mai înalt decât era, iar brozul său era intensificat de nuanţa arămie a cămăşii. Tânăra se cutremură de dorinţa aprinsă de a-şi odihni capul pe pieptul lui. Chipul lui avea o expresie de prospeţime, iar ochii lui erau însufleţiţi de o căldură la care Jenny visa noapte de noapte. Înghiţi cu greu şi spuse:

— Doreşti ceva, Joshua?

— Vreau să mergem la o plimbare.

Ea îşi păstră o expresie indiferentă şi răspunse:

— Lucrez... Mâna lui bronzată închise îndată registrul.

— Hai, păpuşă!

Trecuse o veşnicie de când îl auzise ultima dată numind-o astfel. Iar între ei nu mai existase niciun contact prietenesc de când îl dăduse afară din cameră, după ce-i spusese despre sosirea lui Maybelle. Cel mai înţelept lucru ar fi fost să-l refuze, dar îi fu greu să pronunţe cuvintele când întregul ei corp protesta împotriva lor.

Joshua îi rezolvă conflictul interior, trăgând-o spre el şi ridicând-o în picioare.

— N-ai văzut platforma, zise el, ţinând-o strâns de mână.

Putea să-i reziste, se gândea ea, stând lângă el în maşină, câteva minute mai târziu. Dar câteodată, raţiunea îi era întunecată de dorinţa inimii. Peste foarte puţin timp avea să plece de la Impalavlei; nu avea să-l mai vadă niciodată. Să meargă acum cu el însemna să mai aibă încă o amintire la care să se gândească în anii de singurătate ce vor veni.

O amintire de adăugat celorlalte. Întotdeauna, în mintea ei va exista imaginea lui Joshua în lumina apusului,

cu chipul strălucind în razele palide ale soarelui. Nu va uita nici mesele lor luate la adăpostul copacilor, în lumina lămpii de kerosen, nici noaptea petrecută împreună la Pretoria şi ardoarea îmbrăţişării de atunci.

Amintirile acestea o vor face să sufere, dar îi vor aduce şi o oarecare consolare. Pentru că îi vor păstra în minte chipul bărbatului pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume. Chiar şi după ce înţelesese că ideile lui Joshua erau într-o contradicţie absolută cu propriile principii şi că îmbunătăţirile făcute la Impalavlei nu aveau alt scop decât creşterea valorii de piaţă a rezervaţiei, dragostea ei nu dispăruse. Disperată, tânăra pricepu că-l va iubi întotdeauna.

O siluetă alb-negru trecu prin faţa lor. Joshua o zări şi el şi opri maşina. Puţin mai departe de drum, se afla o turmă de zebre. Trupurile lor erau lucioase şi puternice, iar dungile lor contrastau cu nisipul palid. Capetele animalelor se întoarseră în direcţia maşinii şi apoi, ca la un semn, cu toatele dispărură în galop.

— S-au întors acasă, zise Jenny, şoptit, privind către Joshua.

Ochii ei străluceau. Trecuse multă vreme de când nu mai întâlnise o turmă de zebre.

Pe chipul bărbatului citi o expresie enigmatică.

— Şi altele vor reveni, replică el, cu satisfacţie. Îţi lipseşte nisipul, păpuşă?

Înţelegea ce voia să spună. Zebrele erau foarte timide. Chiar şi acum fugiseră îndată după oprirea maşinii. Dacă în jurul lor s-ar fi format un nor de praf, turma ar fi dispărut din raza lor vizuală înainte ca praful să se lase. Îşi dădu seama că drumurile asfaltate însemnau mai mult decât o intruziune nedreaptă în sălbăticia naturii.

— Ai avut dreptate, zise ea, liniştită, apoi se întoarse şi privi pe geam. Maşina porni.

Joshua avusese dreptate în multe dintre lucrurile pe care le plănuise, realiză ea, nu pentru prima oară. Aducerea apei însemnase într-adevăr reîntoarcerea animalelor la locurile natale. Chiar cu o zi înainte, unul

dintre clienţi se întorsese în tabără fericit că observase o familie de lei.

Camerele, salonul şi biroul erau acum luminoase şi primitoare, şi totuşi nu contraziceau atmosfera rustică a parcului. Restaurantul nu fusese încă terminat, dar Jenny văzuse destul din viitoarea construcţie pentru a-şi da seama că prezenţa lui nu avea să strice sentimentul de seninătate rustică. Fereastra mare a salonului fusese o alegere cum nu se putea mai fericită. Când afară se lăsa frigul serii, iar lumina era prea difuză pentru a merge pe afară, musafirii aveau să stea lângă ferestre şi să privească peisajul de la adăpost.

Trebuia să admită că proiectele lui fuseseră foarte bine concepute şi duse la îndeplinire. Motivele, însă, rămâneau suspecte.

Pierdută în gânduri cum era, fu surprinsă când maşina se opri din nou. Nu vedea niciun animal. Se uită spre Johua, întrebătoare, şi-l văzu pe acesta gesticulând.

Undeva în faţă, se afla un pâlc de copaci. Fusese o zi fără vânt, întinderea era liniştită. Doar ramurile copacilor se mişcau, iar deasupra lor se zărea un contur cenuşiu.

— Un elefant! strigă Jenny.

Maşina porni din nou, mişcându-se foarte încet.

Joshua opri din nou, dar lăsă motorul pornit; îşi dădea seama de importanţa unei fugi imediate, în cazul în care elefantul i-ar ataca.

Animalul se zărea perfect din locul în care stăteau. Colţii lui lungi străluceau printre frunzele verzi ale copacului, iar urechile lui fluturau. Elefantul îşi încolăci trompa în jurul unui copac şi Jenny şi Joshua priviră fascinaţi cum trunchiul se plecă la pământ, uşor ca un pai.

După ce dădu drumul copacului, animalul se întoarse şi privi maşina. Îşi ridică trompa şi în tăcerea nopţii se auzi un sunet înalt ca de trompetă. Jenny privea ca vrăjită. Nu văzuse prea mulţi elefanţi în viaţă, dar priveliştea o fermeca de fiecare dată. De data asta, imaginea i se părea cu atât mai tulburătoare cu cât ştia de la George, veteranul angajaţilor, că trecuse multă vreme de când nu mai

fuseseră elefanţi la Impalavlei.

Fără să-şi dea seama, se trezi privindu-l pe Joshua. Ca de fiecare dată, fu impresionată de forţa profilului său ascetic, de armonia trăsăturilor sale. Simţindu-se privit, bărbatul se întoarse la rândul lui în scaun. Ochii-i scânteiau, iar buzele-i erau arcuite într-un zâmbet.

Nu era nevoie să-l mai întrebe dacă era mulţumit de reîntoarcerea animalelor, se gândi Jenny. Expresia lui vorbea de la sine. Nu mai fuseseră niciodată atât de mulţi oaspeţi care-şi anunţaseră venirea la Impalavlei şi desigur că nu se vor întoarce acasă dezamăgiţi.

Elefantul se mai jucă o vreme cu frunzişul copacului, apoi se întoarse şi se făcu nevăzut printre ceilalţi arbori. Joshua plecă mai departe, încet.

Jenny se întrebă dacă bărbatul aştepta vreun comentariu de la ea. Probabil că nu-şi dădea seama că, în acel moment, tânăra nu putea vorbi. Tremura, privind pe geam, în depărtare. Era tot ce putea face pentru a-şi ascunde tremurul.

Nu-i spusese încă lui Joshua că exista o candidată pentru postul de recepţioneră. Scrisorile sosiseră cu poşta de ieri şi tânăra părea să îndeplinească toate condiţiile cerute. Jenny îi răspunsese de dimineaţă, rugând-o să vină la un interviu, şi George se dusese să ducă scrisoarea.

Nu avea niciun motiv pentru a ascunde toate astea de Joshua, niciun motiv pentru care să tremure la gândul de a-i împărtăşi vestea. Pentru că Joshua nu-i va duce dorul. Probabil că-i va fi chiar mai uşor să lucreze cu cineva care nu-i punea beţe în roate. Se hotărâse să-i spună chiar astăzi; nu putea păstra prea mult secretul.

Clipi, încercând să alunge lacrimile care-i umpleau ochii şi continuă să privească afară. Dacă ar fi putut să înveţe pe de rost fiecare copac, fiecare tufiş, fiecare animal! Ştia că, atâta vreme cât Joshua va rămâne la Impalavlei, ea nu se va mai putea întoarce, nici măcar pentru o scurtă vacanţă.

Nu avea nevoie să înveţe chipul lui Joshua. Fiecare trăsătură îi rămăsese adânc săpată în minte, cu o claritate

care nu avea să pălească toată viaţa. Copacul la adăpostul căruia Joshua decisese să facă platforma era enorm şi, de asemenea, incredibil de frumos. Se afla la o aruncătură de băţ de albia râului, iar în apropiere se zăreau urme de animale, pe care ochiul experimentat al lui Jenny le identifică imediat ca fiind proaspete. Joshua alesese cum nu se putea mai bine amplasarea platformei.

Jenny venea aici pentru prima dată. Mândria fusese mai puternică decât curiozitatea, aşa că refuzase să-i ofere bărbatului plăcerea de a-i admira ideile; iar această inovaţie însemna mult pentru el…

Mai erau încă multe de făcut, dar era sâmbătă şi locul era pustiu. Privi în sus şi admiră într-adevăr acest proiect interesant, spunându-şi în sinea ei că platforma avea să devină unul dintre locurile preferate ale turiştilor. Era un loc de unde oamenii puteau admira animalele de la înălţime; fotografii aveau şi ei să rămână aici ore în şir, pândindu-şi eroii preferaţi.

— Ei bine? întrebă el cu o voce bucuroasă.

— E foarte frumos, zise ea.

În ochii lui se citi dezamăgirea:

— Un comentariu foarte banal, replică el. Atâta-mi poţi oferi?

Nu se aştepta la o efuziune entuziastă, pe care desigur ar fi primit-o de la Maybelle. Ceea ce aştepta era un soi de dispreţ camuflat. Nu-şi dădea seama de ce tânăra încetase lupta.

Dar Jenny avea alte planuri. Plecarea ei de la Impalavlei era iminentă, astfel că toate lucrurile la care ţinea atât de mult altă dată nu mai însemnau acum mare lucru. El nu ştia toate astea. Şi nu ştia nici că cel mai dureros lucru în perspectiva plecării era faptul că nu avea să-l mai vadă niciodată. Iar asta nu va afla oricum, decise ea, cu o ultimă rămăşiţă de orgoliu.

— Putem urca? întrebă ea, în încercarea disperată de a nu se da de gol.

— Sigur, Jenny. În jurul copacului, pe o rază oarecare, ramurile copacului fuseseră înlăturate, astfel ca persoana

care cobora din maşină şi parcurgea cei câţiva metri până la scara platformei să nu fie surprinsă de prădători ascunşi.

Cât urcă scara, Jenny fu tot timpul conştientă de trupul care venea în urma ei. Trecuse atâta vreme de când nu se mai aflaseră singuri; prea mult, îi spuseră simţurile ei contrariate.

Fu din nou traversată de dorinţa de a-i simţi braţele pe trupul ei, de a-i gusta buzele dulci. Încercă să alunge toate aceste gânduri. Să se lase încă o dată pradă avântului lui – presupunând că bărbatul va mai încerca s-o ia în braţe – nu însemna decât să adune în inima ei mai multă suferinţă

Avea să-i spună despre hotărârea ei de a părăsi Impalavlei. Avea să-i spună îndată ce vor ajunge pe platformă. Intuiţia-i spunea că era mai bine să-i mărturisească totul cât mai repede.

Dar el nu-i dădu şansa să vorbească. Era nerăbdător să-i arate locul, să-i explice tot ce mai rămăsese de făcut, să discute despre mobilierul care avea să se afle aici. Ceva cât mai simplu, îi spuse.

Vederea către râu şi către bancurile de nisip era mai impresionantă decât Jenny îşi imaginase. Acum, era sigură că platforma avea să devină locul preferat al turiştilor şi fu nevoită să recunoască faptul că nu era deloc de prost gust. Ca şi toate celelalte lucruri pe care Joshua le plănuise, şi acesta era un succes, mai ales pentru că reuşise să-l integreze în atmosfera deja existentă.

Probabil că platforma avea să fie înconjurată de sticlă, se gândi Jenny. Acum, era protejată doar cu o balustradă din lemn. Jenny se opri lângă ea şi privi tufişurile. Acum era momentul să-i spună. Joshua veni lângă ea. îi simţi braţul aşezat lângă al lui şi dorinţa de a-l atinge crescu în ea atât de puternic încât numai cu un mare efort reuşi să se stăpânească şi să nu-şi lipească obrazul de pieptul lui.

Probabil că bărbatul simţea tensiunea dintre ei, se gândi tânăra.

Se aflau atât de aproape unul de altul, încât era imposibil să nu-i simtă căldura şi uşorul tremur al trupului, pe care nu reuşea să şi-l ascundă. Pleacă de lângă mine, Joshua, se rugă ea în gând, pentru că sunt prea slabă să plec eu.

Strigătul lui se auzi brusc şi intens. Jenny tresări, surprinsă. Ochii lui priveau într-un punct dincolo de platformă. Tânăra-i urmări privirea şi văzu o gazelă.

Îi luă câteva secunde să realizeze că animalul era în pericol. Unul dintre picioarele ei fragile era prins sub o grămadă de materiale de construcţii, iar animalul se zbătea în zadar să scape.

În mişcările ei se ghicea disperarea. Capul ei graţios era întors într-o parte. Cu o smucitură hotărâtă, gazela se zbătu atât de tare, încât era gata să-şi rupă piciorul.

— Leul!

Jenny îngheţă. La o oarecare distanţă, în tufişuri, se zărea o pată maronie. Se uită la Joshua şi zări expresia lui neclintită. Dintr-o mişcare, bărbatul ajunse la scară.

— Joshua! strigă ea, sălbatic. El nu răspunse. Jenny fugi spre el şi-l trase de braţ, încercând să-l oprească.

— Nu, Jenny! zise el, eliberându-se.

— Te va ucide! Pentru o clipă, ochii lui cenuşii îi scrutară faţa, cu o expresie pe care tânăra ştiu că şi-o va aminti întreaga viaţă.

— Nu voi păţi nimic, răspunse el, începând să coboare.

Capitolul 9

Nu-l putu opri. Îl privi plecând şi ştiu că nu fusese mai înspăimântată toată viaţa ei.

— Joshua, te iubesc, strigă ea în urma lui, dar el nu-i auzi cuvintele, pentru că gâtul tinerei era atât de uscat, încât nu se auzi decât o şoaptă înecată.

Jenny se întoarse la balustrada din lemn. Jos, îl vedea pe Joshua care se mişca în viteză. Ajunse imediat la gazelă şi o eliberă din capcana mortală. Se întorsese deja la scară când leul ieşi din tufiş. Gazela era salvată. Atunci se auzi primul răget, care străpunse tăcerea.

— Joshua! Slavă Domnului că n-ai păţit nimic!

Jenny îi ieşi în întâmpinare.

— Eşti bine, murmură ea încă o dată.

Nu-şi dădea seama că plânge.

— Jenny!

Nimeni nu-i rostise numele mai blând.

O privi adânc în ochi şi întinse braţele spre ea. Ea se cufundă în braţele lui pentru câteva lungi, veşnice clipe, sprijinindu-şi capul pe pieptul lui. Îşi simţea pulsul bătând ritmat; era încă înspăimântată de întâmplarea de mai devreme. Lângă ea bătea inima lui, puternic şi rapid. Nu se gândi când îşi lipi buzele de pieptul lui, acolo unde cămaşa îi descoperea pielea. Când simţi atingerea buzelor lui în păr, fu fericită că era în viaţă, recunoscătoare că nu păţise nimic.

Apoi, el o eliberă, uitându-se peste balustradă dacă leul plecase.

— Cred că ar trebui să ne îngrijim de gazela bolnavă, spuse el.

— Să coborâm, da, răspunse ea, ameţită încă.

Bărbatul ajunse primul lângă bietul animal care tremura, ascuns la adăpost. Se aplecă şi-i ridică piciorul bolnav.

— De ce ai făcut asta? întrebă Jenny.

— Trebuia s-o fac.

— E… legea junglei. Jenny îşi căuta cuvintele. Nu… poţi ajuta fiecare animal… unele mor…

— Nu asta am intenţionat. Tânăra îi putea citi în ochi mânia. Ce s-a întâmplat n-a avut nimic de-a face cu jungla, cu natura. A fost vorba despre neglijenţa umană. Au lăsat materialele acolo unde nu trebuia să se afle.

— Te-ai pus într-un mare pericol.

— N-am avut de ales.

Jenny îl văzu cum ia sticla de apă de la brâu şi lasă să curgă câteva picături pe rană.

Animalul tremura încă, dar nu se mai zbătea să scape din mâinile lui Joshua.

Se părea că începuse să aibă încredere în acest

bărbat puternic, ale cărui mişcări erau de o neaşteptată blândeţe.

La fel cum şi ea avea încredere în el, îşi spuse ea, aşteptând tăcută lângă el şi oferindu-i ajutorul de care avea nevoie. Îl judecase greşit pe Joshua. Îşi dăduse seama de asta acum, când era prea târziu. Nu-şi permisese nicio clipă să creadă cu adevărat că-i păsa de Impalavlei sau de animale; fusese convinsă că tot ce făcea avea o motivaţie ascunsă.

Dar iată că bărbatului îi păsa. Viaţa unui mic animal însemna foarte puţin pentru bunăstarea parcului. Şi totuşi, Joshua salvase gazela, punându-şi propria viaţă în pericol.

Tânăra îşi dădu seama că se comportase prosteşte. Deşi nu putea avea niciun viitor alături de Joshua – pentru că în curând Maybelle avea să se întoarcă în rezervaţie – ar fi putut să se bucure de timpul petrecut cu el. Îl iubea mult şi era tristă că, dacă în singurătatea ei de mai târziu avea să privească înapoi, nu avea să descopere prea multe zile fericite. Şi când se gândea că pierduse ocazia de a trăi în armonie cu iubitul ei! Probabil că o considera foarte ciudată.

Câteva minute, lucrară împreună, fără să vorbească. Joshua îngriji rana, în timp ce Jenny ţinu piciorul gazelei. Departe, se auzea încă răgetul leului. Şi aceste momente şi le va aminti, se gândi tânăra.

— Ce vom face cu gazela? întrebă ea.

— O vom duce în tabără, iar peste câteva zile, când rana se va vindeca, îi vom da drumul.

Între ei se instalase un soi de intimitate, o atmosferă specială.

Vorbele întrerupseră această stare de graţie. Absorbită de îngrijirea gazelei, Jenny nu-şi mai făcuse grij din pricina leului.

Dar acum îşi dădu seama că animalul se întorcea; îi putea auzi glasul puternic, parcă iritat. Fu înspăimântată. îl putea vedea deja; era un mascul, cu o coamă aproape neagră. îl privi speriată şi văzu cum botul lui imens se deschide, eliberând un răget care-ţi îngheţă sângele în

vine.

Se întoarse către Joshua. Bărbatul nu spuse nimic, dar în ochii lui citi hotărârea. Se părea că Joshua nu fusese înspăimântat de felul în care reuşise să scape. Dimpotrivă, părea stimulat de simţul pericolului. Jenny realiză că şi ea simţea acelaşi lucru.

— Ce facem? întrebă ea.

— Vom urca gazela pe platformă şi vom aştepta lângă ea.

Ajunşi sus, bărbatul continuă:

— Acum, nu ne rămâne decât să aşteptăm. Probabil că leul ne va pândi o vreme. Se simte înşelat. Ştie că gazela se află aici… era prada lui.

Apoi, după o pauză:

— Pare bătrân, Jenny. Probabil că şi el e rănit şi nu mai poate vâna. Gazela ar fi fost prada de care avea nevoie.

Leul se apropiase şi se plimba nervos între scara platformei şi maşină. Nu exista niciun mijloc de a străbate acest drum fără să pună în pericol viaţa gazelei salvate şi a lor înşişi.

— Poate sta aici câteva ore, remarcă ea.

— Atunci, şi noi trebuie să facem acelaşi lucru.

Atrasă de ceva din intonaţia bărbatului, Jenny ridică privirea spre el şi un nou fior o străbătu. Leul avea să stea aici ore întregi.

Între timp, se va lăsa noaptea. Se uită în jur; platforma părea acum mică, expusă pericolelor.

Nu voia să rămână aici singură, alături de Joshua.

— Nu putem sta aici atâta timp.

Ochii ei erau tulburaţi. Bărbatul o privi curios şi rosti calm:

— Nu prea avem de ales.

Zâmbetul lui ironic îi înflori din nou pe buze:

— Ar trebui să te obişnuieşti cu ideea, păpuşă. Cred că vom avea destul de stat.

Timpul trecea. Gazela stătea nemişcată pe podeaua platformei. Jenny ştia că acest lucru însemna că avea

încredere deplină în salvatorii ei.

În jur, nimic nu se mişca. Priviră dincolo de râu şi observară că niciun animal nu se mai apropia să se adape, cu ameninţarea atât de apropiată a leului. În depărtare, însă, animalele începuseră să apară.

Văzură două girafe apărând de după copaci. Netulburate de răgetul leului, se opriră la celălalt râu, din depărtare, apărat de distanţa apreciabilă, îşi întinseră gâturile şi începură să bea. Era o privelişte ciudată şi totuşi minunată, o privelişte care pe Jenny o emoţiona de fiecare dată.

Şi alte animale începură să sosească – o antilopă, un elefant ale cărui sunete şi jocuri cu apa acoperiră aproape răgetele leului.

Acum, Jenny înţelegea mai bine ceea ce Joshua realizase prin construirea platformei. Fusese cândva convinsă că o astfel de intervenţie avea să strice atmosfera, că reprezenta o intruziune stranie în mijlocul sălbăticiei. Dar nu era deloc aşa. După revelaţia pe care o avusese puţin mai devreme, acum ar fi fost surprinsă dacă bănuielile ei s-ar fi adeverit în privinţa construcţiei.

Joshua avea să reuşească, avea să facă din Impalavlei un loc de vis. În cele din urmă, Jenny aflase că tot ce făcuse acest bărbat fusese în interesul rezervaţiei. Adusese apă pentru animale – şi asta pentru că era îngrijorat de soarta lor – îşi riscase viaţa ca să salveze gazela – ştiind că biata fiinţă fusese pusă în pericol de neglijenţa oamenilor.

Celelalte îmbunătăţiri nu erau în folosul animalelor, ci fuseseră făcute pentru confortul oaspeţilor care aveau să vină în rezervaţie. Cândva, Jenny îl condamnase, fiind convinsă că nu vedea în Impalavlei decât o investiţie. Astăzi, înţelegea că era bine ca parcul să stea pe propriile picioare. Numai astfel avea să primească respectul cuvenit.

Era din ce în ce mai întuneric. Sub platformă, leul se vedea foarte clar, dar în depărtare, lângă râu, animalele care continuau să vină la adăpat se zăreau doar ca nişte umbre mişcătoare. Spre vest, soarele începuse să coboare

dincolo de orizont, iar cerul părea cuprins de flăcări. Culorile minunate ale Africii erau zugrăvite pe cer. Aici, apusul nu dura mult. Imediat soarele aluneca rapid în spatele orizontului şi se întuneca dintr-odată. Chiar dacă leul se hotăra să plece – lucru care părea puţin probabil – tot era foarte periculos să plece cu maşina prin întunericul nopţii.

Joshua era foarte tăcut. Părea preocupat de propriile gânduri.

Deodată însă, bărbatul rupse tăcerea:

— Vom petrece noapte aici, zise el, liniştit.

Ea se întoarse spre el. Era suficientă lumină pentru a-i distinge trăsăturile: buzele senzuale, fruntea înaltă, bărbia fermă. Pe faţa lui se citea hotărârea, fermitatea… dar şi ceva ce până acum trecuse neremarcat de Jenny… onestitatea. Tânăra se întrebă de ce pierduse din vedere această calitate esenţială a bărbatului.

— Ştiu, răspunse ea în şoaptă. Crezi că vom scăpa cu bine?

— Bineînţeles, zise el convins. Aş vrea să fac focul, dar cu lemnul din jur, n-ar fi o idee prea înţeleaptă. Va fi frig, Jenny. Trebuie să facem ceva să ne încălzim.

Ea se cutremură; braţul lui i se aşeză pe umăr. Îşi dorise această atingere atât de mult!

— Relaxează-te, păpuşă. N-am spus că trebuie să facem dragoste. Dar dacă nu ne încălzim, putem muri.

Asta însemna deci apropierea lor: o chestiune practică, nevoia de supravieţuire. Şi totuşi, fusese o vreme când îi mărturisise cât de mult o place. Dar chiar şi atunci, sentimentele nu fuseseră implicate. După ce o văzuse pe Maybelle, Jenny pricepuse de ce. Femeia era de o frumuseţe răpitoare şi Jenny ştia că nu putea concura cu ea.

— Jenny!

Era un ordin. Jenny încercă să se calmeze. Când braţul lui se strânse în jurul ei, se lăsă ascultătoare în voia lui. Joshua, bărbatul obişnuit să fie ascultat, va crede că se supune ordinului şi nu va şti niciodată dorinţa ei fierbinte

de a se plia pe conturul trupului lui, de a-i simţi aroma şi bătăile inimii, de a-i mângâia pieptul şi braţele.

Va fi o noapte lungă, spusese Joshua. Când îşi lăsă obrazul pe pielea descoperită a pieptului său, Jenny se gândi că noaptea nu va fi suficient de lungă.

Nu conta că afară se lăsase frigul odată cu dispariţia soarelui de pe boltă, nici faptul că nici ea, nici Joshua nu aveau haine groase. Jenny simţea că această noapte era ultima ei şansă, că reprezenta ultimele ei clipe de fericire. Când va pleca de la Impalavlei, viaţa ei se va opri la jumătate.

Odată cu această idee, îi minte îi veni amintirea scrisorii candidatei. Fusese gata să-i spună lui Joshua despre decizia ei de a pleca, atunci când bărbatul plecase să salveze gazela. Încă nu renunţase. Trebuia să-l anunţe.

Iar acum era momentul cel mai potrivit. Linda, viitoarea angajată, avea să sosească peste câteva zile la interviu. Poate că era pregătită să înceapă lucrul imediat; cel puţin asta spusese în scrisoare. Astfel că – o dată ce învăţa tot ce era necesar – nimic n-o mai putea reţine pe Jenny la Impalavlei.

Deschise gura. Dar, ciudat, cuvintele pe care presupunea că avea să le rostească atât de uşor, se încăpăţânară să nu-i iasă de pe buze. În acele clipe, fu cuprinsă de o slăbiciune stranie, care-i paraliză mintea şi trupul.

Nu putea vorbi.

— Te simţi bine? întrebă el, mişcându-şi buzele în părul ei.

— Da. Tu?

— Foarte.

Îl auzi râzând, cu acel mic hohot senzual care-i răvăşea simţurile.

— Cum aş putea să mă simt altfel, când în braţele mele se află o femeie atât de frumoasă?

Trecuse atâta vreme de când nu-i mai vorbise astfel. Cel puţin, de când Maybelle sosise la Impalavlei. S totuşi, o voce interioară îi şopti lui Jenny că bărbatul era expert în

cucerirea femeilor şi ştia să le spună ceea ce voiau să audă. Dar… cuvintele îi făcură plăcere.

— Crezi că sunt frumoasă? întrebă ea, fără să vrea.

— Vrei să-ţi demonstrez?

În trecut încercase să-i reziste, cel puţin la început. Nu şi de data asta. Dorinţa din ea creştea dureros. Respinsese prea mult atingerea lui, acum era momentul să se lase mângâiată. Pentru că această amintire avea să dureze mult în inima ei. Poate pentru totdeauna.

Se lăsă strânsă la pieptul lui. Când capul lui se aplecă deasupra buzelor ei pline, se prinse cu mâinile de umerii lui, încercând să se ridice.

Gura lui începu s-o sărute pe gât şi pe buze, pecetluindu-i-le. Jenny fu cuprinsă de un tremur de senzualitate, care-i devenise familiar.

— Doamne, Jenny! Cât te-am dorit! şopti Joshua.

Apoi o sărută din nou. Tandreţea dispăruse, buzele lui erau lacome, posesive, cerând un drept pe care nu şi-l câştigaseră, dar pe care Jenny era gata să-l ofere.

Mâinile ei descoperiră încă o dată părul lui şi se afundară în el. Bărbatul nu fu nevoit să-i deschidă buzele; acestea se lăsară în voia dorinţei lui.

Degetele lui pătrunseră sub bluză, dezvelindu-i umerii. Îi sărută gâtul şi umerii, apoi pieptul.

Tânăra simţi că aceasta era ultima lor şansă. Ştia că nu avea să-l mai vadă niciodată, că Joshua va deveni bărbatul altei femei, dar această noapte era numai a lor. Nimeni altcineva nu mai conta.

Joshua se îndepărtă şi o privi. Era prea întuneric pentru a-i zări expresia feţei, dar îi auzi respiraţia întretăiată şi bătăile inimii, la fel de rapide ca ale sale.

— Te doresc, Jenny!

Tonul lui era răguşit. Din partea unui bărbat atât de sigur pe sine, acest semn era înduioşător. O, doamne! Şi ea îl dorea atât de mult! Nu mai dorise nimic pe lume la fel de mult.

— Da… şopti ea.

— Jenny, draga mea…

Draga mea… Cuvintele îi răsunară dulce în minte.

Poată că altă dată, când va avea timp, se va gândi dacă aceste vorbe aveau vreo semnificaţie sau dacă fuseseră rostite doar din pricina emoţiilor.

— Da…

O dezbrăcă rapid, şi totuşi tandru. Mişcările lui erau grăbite de focul pasiunii, dar şi foarte atente. Era foarte frig şi totuşi tremurul ei interior nu avea nimic de-a face cu vremea.

Se auzi deodată răgetul leului. Pentru o vreme, animalul tăcuse. Acum, răget după răget străpungea noaptea. Jenny fu înfricoşată. Dar cum Joshua o strânse mai aproape de el, mângâindu-i braţele goale, încălzindu-o cu trupul lui, frica-i trecu. Joshua începu s-o sărute din nou. Lui Jenny i se păru că furia leului, întunericul misterios şi neobişnuitul pat pe care era întinsă sporeau dramatismul scenei, făcând-o de neuitat.

Joshua deveni mai nerăbdător. Săruturile sale căpătară o nouă înflăcărare, mâinile sale deveniră mai senzuale. Leul fusese uitat, iar răgetul lui îndepărtat de sunetul propriilor bătăi de inimă.

După momentul de dragoste, cei doi rămaseră întinşi în tăcere unul lângă altul, îmbrăţişaţi.

— Vreun regret? întrebă el.

— Niciunul.

Ea-i zâmbi, chiar dacă ştia că bărbatul nu-i putea vedea chipul.

— Mă bucur, răspunse el. Să ne îmbrăcăm, Jenny, şi să încercăm să dormim.

Tinerei îi luă mult timp să-şi pună blugii şi tricoul, pentru că mâinile-i erau amorţite. Joshua îi sări în ajutor, apoi o întinse din nou la pământ, îmbrăţişându-i trupul.

De data asta, fără pasiune. Dar, stând întinsă lângă el, în contact strâns cu întreg trupul lui, adăpostită la căldura sa, Jenny se simţi fericită şi împlinită. Ştiuse dintotdeauna că nu va putea uita această zi. Acum, cu capul pe pieptul lui, simţindu-i răsuflarea caldă şi proaspătă pe gât, era sigură că fiecare amănunt al orelor

ce trecuseră avea să rămână pentru totdeauna imprimat în memoria ei.

Dacă cineva i-ar fi zărit acum, i-ar fi putut crede soţ şi soţie. Măcar pentru o noapte, putea să-şi imagineze asta. Respiraţia lui Joshua deveni mai uşoară. Adormise, se gândi Jenny. În mod ciudat, acest fapt îi relevă ceva vulnerabil în fiinţa lui.

Un bărbat atât de puternic, de vital, putea să pară un copil când dormea.

În ce-o privea, nu-i păsa dacă nu închidea un ochi toată noaptea. Niciodată nu va mai avea şansa de a sta în braţele lui. Era păcat să strice o astfel de noapte.

Şi totuşi, până la urmă adormi.

Câteva momente, după ce se trezi, nu-şi putu da seama unde se afla. I se părea frig şi salteaua era tare. Şi apoi, avea un ciudat sentiment de singurătate, de parcă ceva – i lipsea.

Apoi, negura somnului se risipi şi ochii ei văzură picioarele puternice ale lui Joshua aproape de ea. Ridică privirea.

— Ai dormit bine, Jenny?

Bărbatul zâmbea. Chipul lui părea plin de prospeţime, în ciuda părului care-i crescuse pe faţă şi pe bărbie. Ochii lui străluceau vesel.

— Foarte bine, zâmbi ea. Unde e micul dejun, Joshua? Mi-e foame de mor.

— Nu mă sperii cu asta, glumi el.

Se aşeză pe vine lângă ea şi-i întinse sticla cu apă.

— A mai rămas doar puţină… şi nu avem cană…

O, n-o deranja să bea după buzele lui. Îl iubea, şi iubirea înseamnă să împarţi totul, chiar dacă aceasta era prima şi ultima ocazie de a face asta.

Ochii ei priviră curioşi către gazelă. Se ridicase şi se plimba de colo-colo, la şi cum ar fi vrut să-şi testeze piciorul rănit.

— Se va face bine într-o zi sau două, comentă Joshua.

Ciudat, cum amintirile ei se întorceau una câte una.

La început, rememoră doar faptul că făcuseră în

sfârşit dragoste. Apoi, treptat, evenimentele serii trecute o invadară cu o mulţime de senzaţii.

— Leul? întrebă ea.

— Se pare că a plecat în timp ce dormeam. Nu se mai vede prin apropiere.

— Poate că s-a ascuns în tufişuri…

Jenny privi speriată urmele lăsate de sălbăticiune între scară şi maşină. Îşi muşcă buzele, aşteptând parcă să-l vadă.

— Nu cred.

Joshua îi arătă alte urme. Pe lângă cele care mergeau nebuneşte în cerc, se mai afla o cărare ce se îndrepta către iarba din depărtare.

Puteau pleca.

Jenny se ridică să se aranjeze. Îşi privi blugii şi realiză cât de răvăşită era ţinuta ei. Tricoul şi pantalonii erau şifonaţi. Îşi atinse părul cu mâna şi descoperi că era mai ciufulit decât de obicei. Îşi trecu degetele prin el, dar renunţă repede, dându-şi seama că numai o perie l-ar fi putut aranja cum se cuvine.

— Cred că arăt groaznic, zise ea, furioasă.

— Eterna grijă a femeii!

Râsul lui sună puternic, amuzat.

— Arăţi foarte bine, Jenny.

Apoi, adăugă pe un ton serios:

— George va organiza probabil o echipă de căutare dacă nu ne întoarcem cât mai repede la tabără.

Obrajii ei roşiră sub privirea lui scrutătoare.

— Ţi-am arătat doar cât de mult îmi placi, continuă el.

Era privirea unui bărbat care ştia ce ascund hainele ei.

Bătăile inimii îi demonstrară lui Jenny că n-ar fi putut să-l respingă pe Joshua dacă bărbatul ar fi încercat să facă din nou dragoste cu ea, fără să-i pese de îngrijorarea lui George.

Ce se întâmplase cu fata care-şi refuzase constant fostul logodnic când aceasta se dovedise nerăbdător să

facă dragoste? Şi asta pentru că nu erau căsătoriţi încă…

Acea Jenny Malloy avea nişte principii puternice, despre care nu credea că aveau să se schimbe sau să se adapteze. Acea femeie se transformase într-una pasională, care iubea atât de mult un bărbat, încât era convinsă că viaţa ei avea să se termine după întoarcerea la Pretoria.

Scrisoarea… Trebuia să-i spună lui Joshua despre ea, trebuia să afle acum, înainte de a ajunge în tabără. După cele întâmplate între ei azi-noapte, nu-i mai putea ascunde acest lucru.

— George va fi îngrijorat. Să mergem, Joshua, şopti ea.

Bărbatul coborî cu gazela în braţe şi Jenny îl urmă. Aerul era tare, rece.

— Crezi că platforma va avea succes? întrebă Joshua, după ce aşeză gazela în maşină şi porni.

— Sunt sigură.

— Ţi-am spus cândva că vom face o echipă grozavă. Am trecut prin multe împreună, Jenny.

Tinerei îi fu greu să suporte privirea zâmbitoare din ochii lui, când ai săi erau plini de lacrimi. Gâtul îi era uscat şi nu putea vorbi, dar nu avea de ales.

Venise vorba despre ei doi, trebuia să-i spună ce avea de gând să facă.

— Da… dar de acum înainte va trebui să te descurci singur, zise ea, şoptit.

Emoţia o făcuse să spună altceva decât îşi propusese.

Maşina scăpă o clipă de sub control apoi se redresă. Preocupată de propria tristeţe, Jenny nu observă mâna încleştându-se pe volan.

— Poate că ar fi mai bine să explici despre ce e vorba.

— M-am gândit să plec la Pretoria.

Îi era greu să vorbească. Gâtul o strângea dureros, iar chipul lui de piatră nu-i încuraja confesiunea.

Joshua părea un străin.

— Vrei să te întorci la munca ta?

— Da.

Şi apoi, pentru a întări necesitatea plecării:

— Şi la Bruce.

Bărbatul îi aruncă o privire ucigătoare. Ochii lui se îngustaseră într-o privire ironică, dar buzele-i rămaseră strânse:

— Te vei mărita cu el?

— …da, desigur…

Tânăra realiză că ezitarea ei durase prea mult.

Dacă bărbatul avea să-i amintească de acea noapte petrecută în Pretoria, când Bruce se dovedise orice altceva, numai un logodnic credincios nu, nu va putea să găsească un răspuns potrivit. Nu acum, când toată forţa ei se concentra asupra conteniri lacrimilor care îi inundau ochii.

Se părea însă că Joshua nu era deloc interesat de Bruce. O întrebă pe un ton scăzut, lipsit de expresie:

— Ce ai de gând să faci cu Impalavlei?

— Nu m-am hotărât încă.

Îl privi, implorându-l s-o înţeleagă.

— Dar în privinţa îndatoririlor mele, voi avea grijă să fie respectate, Joshua.

El zâmbi:

— Se pare mai degrabă că vrei să scapi de ele.

— Nu.

Vocea ei era tristă:

— Am avut grijă de toate. Am dat anunţ pentru o înlocuitoare şi…

Se opri o clipă şi înghiţi anevoie, apoi continuă:

— …vine la interviu. Pare foarte potrivită. Se numeşte Linda Ainsley.

Maşina intră uşor pe drumul asfaltat. Mâinile şoferului nu mai strângeau volanul. Profilul lui era concentrat asupra drumului.

Văzând că nu reacţionează în niciun fel la vestea dată, Jenny întrebă cu o disperare pe care nu avea rost s-o ascundă:

— Nu spui nimic?

Ochii lui cenuşii o priviră cu răceală:

— Nu te întorci la Bruce, aşa cum n-o să laşi baltă Impalavlei.

— De ce spui asta?

— Pentru că ştiu. Nu cred că te poţi întoarce la un tip nesărat şi meschin ca ăla. N-ai nicio şansă să fii fericită cu el.

Jenny îşi ridică bărbia, într-un gest de sfidare:

— N-ai de unde să ştii asta.

— Pe naiba, n-am!

Maşina se opri brusc, şi Jenny se trezi prinsă de umeri şi scuturată din toate încheieturile.

Apoi, fără să se aştepte, gura el fu acoperită de cea a lui Joshua într-un sărut pasional şi posesiv. Deşi surprinsă şi oarecum enervată de gest, Jenny răspunse; bărbatul o trase mai aproape, iar ea se plie pe el ca de obicei.

Sărutul se termină însă la fel de repede pe cât începuse.

— Asta ca să-ţi arăt cât de multe ştiu, explică Joshua pe un ton nervos. Nu-mi spune că idiotul ăla de Bruce te poate face să vibrezi la fel, pentru că nu te cred.

Ochii lui sclipiră:

— Numai eu ştiu asta.

Ea nu putu să nege. Lucrurile avansaseră atât de mult în relaţia lor, încât a nega i se părea absurd. Nu ştia ce să replice.

Nu-şi putea explica reacţia violentă a bărbatului la auzul veştii că avea de gând să se întoarcă la Bruce. Insistase să-i dovedească, în stilu-i caracteristic, faptul că sentimentele ei pentru Bruce nu se puteau compara cu ceea ce simţea pentru el însuşi. Speranţa renăscu în inima ei – o speranţă vană şi nebunească, fără putinţă de realizare.

Speranţă care se stinse în clipa următoare, la vorbele lui dure:

— Cât despre angajata asta… îţi aprob hotărârea.

— Da?…

— Absolut.

Mâna lui se întinse, prinzându-i bărbia.

— Spuneai că o cheamă Linda? Când vine?

— Peste câteva zile, spuse ea, cu o voce mică, încât abia dacă se auzi ea însăşi.

— Excelent. Sper că va fi potrivită pentru post.

Se bucura de plecarea ei! Cât de proastă fusese să creadă că lucrurile vor sta altfel!

— Şi eu sper, afirmă ea, curajoasă.

Vocea-i sună ferm, deşi abia se stăpânea să nu plângă.

— Voi pleca de la Impalavlei îndată ce Linda învaţă tot ce trebuie să ştie.

— Nu, draga mea, răspunse el blând, nu vei pleca nicăieri.

Jenny îl privi cu ochi mari, luminoşi.

— Ce… ce tot spui?

— Că nu pleci nicăieri… cel puţin, nu fără mine.

Tânăra încerca să-i înţeleagă cuvintele; bărbatul îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi o trase mai aproape. îi simţi buzele în părul ei, la fel ca noaptea trecută.

— Vrei să te măriţi cu mine, Jenny, draga mea?

Ea ridică fruntea şi-l privi cu bucurie:

— O, da, Joshua, da…

Apoi, după câteva secunde de gândire:

— Dar Maybelle?

— E doar o prietenă, ţi-am mai spus. A fost impresionată de Impalavlei şi va aduce turişti la rezervaţie.

Dar pentru Maybelle, Joshua însemna mai mult decât un simplu prieten. Jenny îşi aminti felul în care-l privea, cum îl atingea… dar nu spuse nimic.

Dar frumuseţea femeii era evidentă; putea atrage orice bărbat dorea, pe oricare altul.

Mai voia să afle încă ceva:

— Ideea de a angaja pe cineva nu te-a deranjat. Dimpotrivă, ai părut încântat. De ce, dragul meu?

Cu degetele în părul ei, el răspunse, gânditor:

— Pentru că Linda va trebui să te înlocuiască. Impalavlei va fi întotdeauna casa noastră, Jenny. Dar nu vom sta aici tot timpul anului. Va trebui să călătorim în

America, unde am alte afaceri. Vreau să fiu sigur că vom lăsa parcul pe mâini bune.

Se uită în ochii ei plini de fericire şi încă o dată buzele lui se aplecară peste ale sale.

De acum înainte, va fi mereu alături de Joshua, aici sau oriunde.

Asta însemna fericirea.

Sfârşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ” se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”.

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021 – 223.63.07. sau C.P. 41 – 129.

Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021 – 224.16.98 tel.: 021 – 665.45.65

În ITALIA detaliştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte colecţii ale noastre: *El şi Ea*, *Romantic*, *Roz*, *De Aur*, *Nostalgic*, *Poliţista*, *Mari Romane de Dragoste*, *la numărul de telefon*: *00393480820307*.